

Giới thiệu Chỉ Là Yêu Thôi ?

Chỉ Là Yêu Thôi ? thuộc truyện teen hay nhất xoay quanh về Hàn Minh Vi - Mìn 17 tuổi (nó) Sinh ra trong một gia đình khá giàu có nhưng lại vô cùng bất hạnh .

Cha mẹ mất do tai nạn khi còn nhỏ , hiện đang sống cậu và ông nội , Vi người cậu rất độc ác khi cha Vi còn sống thì đã luôn âm mưu chiếm tài sản , đến khi Cha Vi chết thì thừa cơ lừa chiếm đoạt tài sản , cộng thêm người vợ độc địa luôn đối xử độc ác với Vi Triệu Dương Phong - Gray 18 tuổi (hắc) Cha mẹ li thân , hiện đang sống một mình với em gái.

Do ko ai bên cạnh khuyên bảo nên đã đi theo đg xã hội đen , thích đánh nhau , luôn lạnh lùng , vô cảm . Nhưng rất yêu thương và nghe lời em gái . Truyện có tình khúc tương tự với Đây! Anh Yêu Em Là Thật!!, mời các bạn theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Đây là lần đầu viết truyện nên không có hay cho lắm , mọi người đọc rồi cho ý kiến nhé mình rất cần ý kiến của mọi người . Còn nếu có sai sót gì mong mọi người bỏ qua ạ . Xin cảm ơn rất nhiều . Chúc mọi người đọc chuyện vui vẻ .

- đừng đánh nó nữa .
- ông ơi , con đau quá áaaaaa .
- Đủ rồi dừng lại mau .
- Cha ơi , nó chỉ là một con ăn ko của nhà mình , hành hạ nó một chút cũng ko sao mà .
- im đi nó là cháu ta , còn nữa tài sản mà bay đang dùng là do Cha để lại cho nó chứ ko phải của bay .
- Ông già , ông nghĩ mình là ai chứ ông già , ko nể tình cha con tôi đã tống cổ ông rồi .
- Ta cũng ko cần thằng con súc sinh như mày .
- Ông ...
- Ông ơi , đủ rồi con không muốn ông bị đánh .
- Coi như mày thông minh .
- ông ơi đi thôi .

Từ khi Cha mẹ nó mất ngày nào cũng đối xử như vậy , đi học về là phải làm vc cho họ ko đúng ý là bị đánh đập như chó . Nó tủi thân ngồi khóc , ăn mặc như tiểu thư nhưng lại làm những công vc hầu gái toàn là để che mắt người đời .

- Cháu của ông đừng khóc nữa .
- Ông ơi cháu muốn sống cùng cha mẹ cháu .
- cháu gái đừng như vậy mà .
- ông ơi cháu muốn gặp họ .
- Đừng khóc nữa cháu gái , cháu phải mạnh mẽ lên người tốt sẽ được đền đáp .
- vâng ạ cháu ko khóc nữa , cháu muốn thăm cha mẹ cháu cháu sẽ ra mộ họ .
- ừ cháu đi đi .

Nó chạy ra mộ cha mẹ nó và khóc .

- mẹ ơi , sao mẹ bỏ con sớm thế ạ , cha ơi , cha , cha ơi hic hic

Nó khóc thảm thiết ,

- cha mẹ ơi con muốn về dưới đó vs cha mẹ , cha mẹ đợi con con sẽ đến cùng cha mẹ .

- Min ông chủ cho người gọi cô kia .

- Di Elan .

- ông chủ và bà chủ gọi cô .

- họ gọi tôi làm gì chứ tốt đẹp gì đâu .

-cô mau về đi ko là có chuyện đó .

-ừ tôi sẽ về .

Nó đã muốn đi tìm cha mẹ nó nhưng lại bị gọi về không biết là chuyện gì đây nó lo đồ mồ hôi hột .

- mây về rồi đó hả .

- mợ có gì sao ,

- đi thay đồ và tắm rửa sạch sẽ đi .

- nhà có khách sao .

- đi đi và đừng có hỏi nhiều

- tôi sẽ đi .

Sau khi thay đồ nó đi xuống , vừa xuống nó đã thấy cậu mợ nó đang nói chuyện với một người phụ nữ và một người đàn ông .

- xuống đây đi Vi .

- dạ .

- đây là cháu tôi Hàn Minh Vi thường ngày chúng tôi gọi nó là Min

- ôi cái tên nghe dễ thương quá .

- cháu chào cô chú ạ

Nó làm ra vẻ rất hoà đồng vs cậu mợ nó và giống như nó đang đc đối xử như một công chúa vì ko muốn ông nó gặp chuyện .

- cô chào cháu , cháu thật xinh đẹp .

- cháu cảm ơn cô , cô cũng rất đẹp ạ .

Mọi người ở đó đều cười

- cháu thật thông minh đó .

- cháu nói là sự thật đó ạ .

- dẻo miệng thật .

- Ông bà Triệu những gì chúng ta trao đổi lần trước bà thấy sao .

- chúng tôi rất hài lòng về con bé nhưng mà còn phải coi con trai tôi đã . (bà Triệu)

- ý bà là sao . (mợ nó)

- cũng như lần trước chúng tôi đã nói với anh chúng tôi ko thể hứa trước điều gì ,đây chỉ là một vụ coi mắt ,chúng tôi vẫn ko biết quyết định của con trai mình , nhưng tôi xin phép anh chị cho cháu gái của anh chị về nhà chúng tôi ở , chúng tôi đảm bảo sẽ ko có chuyện gì xảy ra với con bé cả , nếu được tôi sẽ qua cưới hỏi còn nếu ko chúng tôi thành thật xin lỗi và hứa là sẽ trả một số tiền đền bù cho cháu gái hai người .

Cậu mợ nó nhìn nhau rồi nói tiếp còn nó thì chỉ biết ngồi im nghe chuyện vì nó biết sẽ có một ngày chuyện này sẽ xảy ra nó còn nghĩ chuyện sẽ tồi tệ hơn cơ là sẽ bị bán , đc gã đi thế là đã tốt , nó cũng quá hiểu tại sao họ làm vậy 1 là tổng nó đi cho sớm hai là che mắt người đời thôi .

- chúng tôi đồng ý nhưng các vị hãy đảm bảo ko có gì xảy ra với con bé , nếu ko tôi ko biết phải ăn nói thế nào với cha mẹ con bé trên trời , và từ lâu vợ chồng chúng tôi đã coi nó như là con .

- chúng tôi hứa .

- Vì à con đi mạnh khoẻ . Adan lấy mạng hành lí ra cho tiểu thư .

Nó gật đầu và mở một nụ cười . Nụ cười của nó có vị đắng , đau . Cười như mỉa vậy

- đi thôi con gái (bà Triệu)

Nó bước lên xe và đi , nó cũng ko quên quay lại nhìn ngôi nhà ấy lần cuối , nó cũng ko định đâu nhưng dù gì thì đó cũng là do Cha nó xây . Giờ nó quay lên chuẩn bị tinh thần cho ngôi nhà mới .

To Be Continued ...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Nó cùng đi với hai vợ chồng nhà họ Triệu , ngồi trên xe nó cứ bồn chồn lo lắng , ko biết nó đến đó nó sẽ thế nào , mọi người có đối xử vs nó nhưng cậu mợ nó ko , ... hàng ngàn câu hỏi ãc đặt ra trong đầu nó . - cô nên gọi cháu là gì đây ? .

- dạ cô gọi cháu là Min hoặc Vì sao cũng được ạ .

- vậy gọi là Min nhé

- được ạ .

- trông cháu có vẻ ko vui nhỉ .

- dạ ko có đâu ạ chỉ là cháu hơi lo thôi .

- ko sao đâu chú chắc là cháu sẽ ko sao .

Nghe được những lời đó nó yên tâm hơn ãc phần nào .

- cháu vô đi .

- dạ .

- đây là nơi cháu sẽ ở .

- Nó đẹp thật .

- Vào thôi cháu .

Nó bước vào nhà vs một điều bất ngờ ,lúc đầu nó nghĩ là phải có rất nhiều người , nhưng ko nó hoàn toàn vắng vẻ .

- Cháu ngồi đi .

- Cháu cảm ơn ạ .

- hai người làm gì ở đây .

Một người con trai lạnh lùng đứng trên cầu thang nhìn xuống .

- con trai .
- con gặp cha mẹ mà không hỏi thăm gì mà đã hỏi câu đó rồi sao ,
- Cô ta là ai ?
- Người Cha mẹ chọn làm con dâu .
- Tôi ko thích cô ta trả về đi .
- Không được cha mẹ đã quyết định rồi , nếu trả về thì nhà ta sẽ phải đền một số tiền bồi thường lớn .
- Tôi ko quan tâm , đó là chuyện của hai người .
- Dù rồi đừng ngang bướng nữa ta đã quyết định và ta cũng rất hài lòng về con bé .
- Cha mẹ hai người ở đây sao , sao hai người lại đi chung ?
- con gái của mẹ lâu rồi ko gặp .
- mẹ chị ấy là ai ,
- Vị hôn thê của anh con .
- Cha .

- Đã bảo là ko thích mà . (hấn nói)
- Chào cj em tên là Triệu Linh Di , 15 tuổi rất hân hạnh đc biết cj .
- Chào em cj tên là Hàn Minh Vi 17 tuổi rất vui khi đc làm quen với em
- Còn người này là anh em , Triệu Dương Phong .
- ừ chào anh Dương Phong .
- gọi tôi là Gray .

Nói xong hấn dứt tay vô túi quần và bỏ đi .

- h em có người trò chuyện rồi chị Minh Vi .
- gọi cj là Min được rồi .
- chị Min .

Hai người có vẻ hoà đồng và hợp nhau nên nó cũng thấy vui .

- Cháu có vẻ vui hơn nhi . (bà Triệu nói)
- dạ
- Di đưa chị ấy lên phòng mình rồi dẫn chị ấy đi tham quan con nhé .
- cha mẹ ko ở lại ăn cơm à .
- thôi cha mẹ về , cho kịp chuyến công tác
- vậy cũng được .
- cha mẹ sẽ nhớ con lắm .
- yêu cha mẹ ạ , hai người đi mạnh khoẻ .
- ừ tạm biệt con gái .

Ông Triệu ôm con gái mk và hôn lên trán .

- ờ Mìn chúng ta lên phòng ờ thôi .

- ừ đi thôi .

Nó đi lên phòng cùng vs Di mà sao nhẹ nhõm quá mới đây nó còn đag bị tra tấn ở nhà mà giờ lại đc như thế này , nó như đc tự do vậy nó rất vui và nở một nụ cười .

- ờ oi đây là phòng ờ .

- Đẹp quá ha .

- ờ thích ko .

- thích chứ .

- hihi ờ thích là đc rồi .

- ờ oi sau khi đi tham quan nhà xong mk đi chơi nha .

- ok .

Di dẫn nó đi tham quan ngôi nhà rồi hai ờ em đi chơi , tối thì ngồi nói chuyện vs nhau rúc rích rúc rích tới khuya ms đi ngủ . Tối đó là cái buổi tối mà nó ngủ ngon nhất , nhưng trước khi ngủ nó vẫn ko quên cầu nguyện cho ông nó .

To Be Continued...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sau trận đánh ngày hôm qua do cậu nó gây ra làm nó khá mệt mỏi , thế nên nó ngủ đến 8h lúc nó dậy thì ko thấy Di đâu cả , nó đi xuống tìm , dưới nhà cũng ko thấy ai chỉ có mỗi cái hán ở đó , đang ngồi ăn vặt và xem tivi nó cất tiếng hỏi - Anh có thấy Di đâu ko ?

Hán vẫn ko đếm xỉa mà vẫn tiếp tục làm chuyện của mình . Nó ko nhận được sự giúp đỡ nên đành một mình tìm tiếp .

- Di ơi Di .

- ờ oi em đây !

- em làm ờ đi kiếm .

- Tìm em có chuyện gì ko ờ ?

- ừ thì ờ định hỏi em là em có thấy quyển sách của ờ đâu ko thôi ?

- à em để nó trên kệ sách á , nó dài và nặng thật đó !

- ừ cảm ơn em sáng nào ờ cx phải đọc qua nó một lần .

- nó là gì sao ờ phải làm v ?

- à nó là quà ông ờ tặng ờ vào dịp sn ờ năm ngoái á , ông nói đọc nó mỗi sáng trước khi ra khỏi phòng .

- à đến h ờ chưa đọc hết sao ?

- mỗi buổi sáng chỉ cần đọc 1 đoạn thôi em à .

- ờ ờ Mìn nè hôm nay em có hẹn vs bạn ờ ở nhà nha chờ em về .

- em đi đâu .?
- đi họp lớp thôi , là thời mấy bạn lớp 9 của em ấy gặp nhau lần cuối . !
- ừ đi đi cj sẽ đợi .
- yên tâm em sẽ về sớm 8h tầm tầm đó là em về à !
- ừ đi vui nha .

Sau khi Di đi họp lớp thì nó ở nhà cùng vs hần , nhưng hần ko thèm ns chuyện cứ im im đi , chán quá nên nó ra ngoài vườn đi cho khuây khoả , ko khí trong lành mát mẻ nó ngồi xuống nghĩ , rồi thiếp đi khi nào ko hay , lúc nó tỉnh thì trời đã chiều rồi và còn gần gần tối nữa , nó tay hoay tìm đg về nhưng ko thấy , nó nhìn thấy xa xa một cậu con trai đang ngồi đó , nó chạy lại thấy thì ra ng đó là hần , hần đang ngủ nó cũng ko định làm phiền nhưng nó cần tìm đg về , nó lay lay người hần , hần mở mắt ra thấy có ng đứng vào ng mk thì tròng mắt , khiến nó sợ tái xanh mặt mày , nó vội xin lỗi .

- tôi ko có ý đâu , chỉ tôi định nhờ anh 1 vc , đây là khuôn viên nhà anh nên anh hiu rõ tôi đang lạc cần anh giúp dẫn tôi về , vs lại tôi thấy tr cũng sắp tối rồi mà anh còn ngủ ô đây tôi sợ anh ... tôi xin lỗi !
- phiền thật !
- gray anh giúp tôi nhé .
- biến !

Một từ thôi mà làm nó sững sốt , ko ngờ hần vô tâm đến thế chưa kịp hoàn hồn thì hần đi mất hút , nó ngồi sụp xuống ko bt là sao , số nó đúng nhọ , đang bị lạc mà tr còn mưa , nó chui vào gốc cây trú mưa , ông trời cũng ko thương hại nó cứ mưa thôi , hần đang đi thì quay lại ko biết nhìn gì phía sau thì đi lại , hần đến chỗ nó , đưa cho nó cái áo ngoài của mình , nó nhìn lên thấy thì liền cảm ơn và nhân lấy .

- trùm lên đi rồi đi theo tôi . Đúng là phiền phức . !
- cảm ơn anh ko sợ mưa ướt người sao ?
- cái th quái này thì sợ gì chứ , đi lẹ lên ko bị bỏ lại phía sau lúc đó tôi ko tốt bụng mà đi tìm trè lạc nữa đâu !
- ừ tôi ko bị bỏ lại đâu !

Cho dù câu nói đó có hơi vô tâm chút nhưng mà cũng đủ để làm nó vui rồi .

To Be Continued...

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi* ? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

- Chị Min mai là chị đi học trường mới á chị sợ ko ? - Chị cũng hơi sợ nhưng không sao đâu chắc cũng giống trường cũ mà đâu lạ gì đâu .
- Không sao mai em nói anh Gray đưa cj đi học . !
- thôi không cần phiền tới anh ấy đâu .
- Không sao em ns là được liền à .
- cj nói là ổn mà .!
- cj Min cj biết trường đó ở đâu đâu mà đi cj ko quen đâu nơi này phức tạp lắm , trong sân nhà cj còn lạc mà . !
- Em biết rồi hả ?
- Dạ , anh em là người giúp chị đúng không ?

- uk tại nó rộng quá , mà lúc đó chị còn ngủ quên lúc dậy thì quên mất tiêu !
- thì thế mới nói !
- chị hậu đậu quá .
- vậy chị đồng ý ha .

Nó im lặng không trả lời .

- em có thể xem như là cj đã đồng ý .
- nè chị có nói là đồng ý đâu con bé này .
- em quyết định rồi .
- anh em sẽ ko thích đâu .
- nhất định làm được mà chị , chị đừng lo .

Di chạy xuống lầu tìm hần , nhưng hần ko có ở nhà , Di ra hỏi cho hầu gái làm vc cho nhà hỏi hần đi đâu thì mới biết là hần lại đi giải quyết một số chuyện riêng . Nó chạy lên lầu lại .

- Chị !
- gì em ?
- đi mua đồ nha .
- đồ gì em ?
- đi theo em đi là biết liền .
- ừ đi chờ chị thay đồ đã .

Cả hai đi ra thành phố ,lúc xuống xe nó hết sức là ngỡ ngàng , tại sao lại có nơi đông đúc , và to thế này cơ chứ .

- cj Mìn vào thôi .

Nó đặt mình à ừ cho qua chuyện vs Di

- Di nè cj hỏi nha ?.
- dạ cj ns đi .
- đây là siêu thị hả ?
- dạ đúng rồi cj có chuyện gì hả cj .
- à thì sao nó to thế em .?
- cj ơi chỗ này bán đủ các loại đồ mà , cj cần gì cũng có nên nó thế này cũng là chuyện thường thôi mà , cj ko biết sao?
- ừ thôi chị chỉ là thấy hơi ... mà thôi bỏ đi chị em mình đi vào đi . ^ ^'
- cj em mk vào nhanh đi !

Nó cùng Di đi vào Di lựa cho nó hết bộ này đến bộ nọ , nhiều đến mức nó cần ko nổi , rồi hai cj em đi mua đồ dùng cá nhân , mới đi 30' mà hai chị em nó quét sạch mấy khu bán quần áo . Nó mệt như cả người nhưng lại rất vui , chỉ có 30' thôi mà đã khiến nó quên hết những ngày tháng đau khổ bị hành hạ . Nụ cười bây h của nó thật sự hạnh phúc .

- Di ơi mình mua nhiều đồ quá rồi , đừng chọn nữa chị mặc ko hết đâu em ơi !
- gì chứ , em thấy còn nhều bộ hợp với chị lắm !
- thôi để chị chọn cho em , em chỉ toàn chọn cho chị thấy ko em đã chọn gì cho mình đâu !
- vậy cũng được ạ .

Hai cj em nó vui vẻ nói chuyện chọn đồ cho nhau xong lại ăn mãi trời tối mới lê lét về , vào nhà thì gặp hấn đang nằm coi tivi trên ghế sofa , hấn thấy hai cj em nó vui vẻ vs nhau thì ngồi dậy quay lại nhìn . Cái ánh mắt hấn nhìn hai cj em nó mà làm nó dựng cả tóc gáy , Di thấy hơi cần nên đi chạy lại .

- anh hai , em có mua đồ cho anh ăn nè , toàn món anh thích ăn đi cho nóng ha .

- để đó cho anh .

- tôi xin phép đi nên .

Lên lầu an toàn nó thở phào nhẹ cả người , hấn cần quá thôi im lặng thì hơn nó đi vào phòng .

To Be Continued ...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Hôm nay là đầu nó đi học mà giờ nó vẫn chưa dậy , hấn đi lên gọi nó dậy cửa ko phòng nó ko khoá trái hấn mở cửa đi vào hấn đập vào cạnh giường nó một cái . - Dậy !

Nó ngu ngơ mở mắt , cứ ừ ừ à à khiến hấn tức quá đập vào giường nó một lần nữa , lần này rất mạnh khiến nó té ngã xuống .

- Tôi ko rảnh đâu .

- Tôi biết rồi chờ chút .

Hấn đi xuống mà không nói lời nào . Nó đi VSCN rồi xuống thì thấy hấn đang đứng ngoài cửa ra vào đợi mình .

- anh chờ tôi lâu ko .?

Hấn mém vào người nó một hộp đồ ăn nhanh và cái cặp của hấn , còn hấn vát cái áo ngoài của mình lên vai rồi đi , nó lon ton đi theo hấn ra xe để đi học .

Xe chạy được 20' thì đến trường , chiếc xe đen của hấn vừa chạy đến trường thì bao nhiêu người vây quanh , hấn bước xuống xe đi vào trường nó cũng đi theo , mọi người đều trầm trồ , nó chạy theo .

- Gray anh chờ tôi với .

Hấn vẫn tiếp tục đi , nó chạy theo dí ko kịp . Nó hét cách mới gọi to tên của hấn.

- TRIỆU DƯƠNG PHONG .

Hấn có vẻ bức bối quay mặt lại nhìn nó và mọi người ai cũng nhìn nó , hấn đi đến nhìn nó chăm chăm ko chớp mắt , nó ngây thơ tưởng mình gọi được hấn .

- Tôi không biết mình học lớp nào nên muốn hỏi anh thôi , anh đi nhanh quá .

Hấn kéo tay nó đi kéo rất mạnh và còn xiết chặt tay nó nữa chứ .

- Đau quá bỏ tay tôi ra .

Hấn ko bỏ mà còn xiết mạnh hơn , lời nó đi đến phòng của cô hiệu trưởng , rồi mới thả nó ở đó dứt lại cái cặp trên tay nó rồi đi .

- đau quá đi mất , tại sao anh làm..

- Em vào đi _ cắt ngang lời của nó .

Nó nuốt nước bọt .

- Em chào cô ạ .
- Em là Hàn Minh Vi 17 tuổi .
- Dạ đúng rồi ạ .
- Em có học lực giỏi ở trường cũ nhưng vô đây học lực của em chỉ đc đánh giá là trung bình thôi nên em hãy cố gắng để theo kịp cái bạn .
- vâng ạ .
- Em còn thắc mắc gì không ?
- Dạ thưa cô không ạ nhưng em muốn hỏi là phòng đăng kí khoa mình học ở đâu ạ ?
- Em k cần đăng kí gì hết , em sẽ phải học hết các khoa !
- Tại sao vậy ạ ? _ nó bất ngờ
- Thế mới đánh giá em học lực trung bình , ở các trường khác em chỉ học khoa chọn nhưng ở đây em sẽ phải học thế các khoa , tất cả mọi người đều như vậy .
- vâng ạ , em xin phép đi .
- ừ đây là cái vòng đeo tay em cầm đi còn đây là lịch các khoa em đến đúng h .
- để làm gì ạ cái vòng á cô ?
- em cứ đeo vô đi và đến khoa sư phạm đi .
- dạ

Nó chào cô rồi đi ra ngoài đi đến khoa sư phạm . Nó ko biết đg nên đi lòng vòng một lát sau mới tìm thấy thì trẻ h .

- em chào cô ạ .
- em là ai ?
- học sinh mới vô ạ ,
- tên ?
- Hàn Minh Vi thưa cô .
- tại sao em đi trễ ?
- dạ em ko tìm đc Khoa ạ .
- ừ lần sau nhớ đi sớm !
- dạ em cảm ơn cô .
- em ngồi chỗ bạn Reen đi .
- dạ là cái chỗ trống cuối lớp đó hả cô ?
- ừ

Nó đi xuống vào trèo lên , nó vô chỗ ngồi . Nó nở một nụ cười thân thiện vs Reen .

- chào bạn .
- ừ chào bạn mình là Reen .
- ừ mình là Vi chúng ta giúp đỡ nhau nhé .
- ừ Vi .
- H mình nói về thứ gì đây cô ? _ một bn trong lp hỏi

- phương pháp dạy toán !

Cả lớp thở dài thưng .

- yên tâm tuần này mấy em sẽ còn gấp cho dài h thì điểm danh đi .

Cả lớp đưa tay phải có đeo vòng giống cái mà cô chủ hiệu trưởng đưa cho Nó , mỗi người một màu khác nhau úp mặt vòng xuống thì có một hình ảnh 3d hiện lên trên ko ngay tâm mắt có ghi chữ "Điểm danh có " nó ngạt nhiên vô cùng .

- Vì sao cậu ko điểm danh đi máy đang chờ cậu đó _ Reen nói

- chỉ mình đc ko ?

- cậu ko biết à để mình chỉ cho ! Cậu đưa tay phải có đeo vòng của cậu , úp mặt vòng lại rồi úo nó xuống phía trên tay trái bàn bạn là ok .

- cảm ơn nhiều lắm !

- ko có gì !

- Vì em cũng nên nhờ bạn nào đó chỉ cho mình các bài học ở đây và mượn chép dần đi , chúng ta đã học đc một tháng rồi nên em phải cố gắng để theo kịp các bạn _ cô nói

- Vì mình sẽ giúp bạn .

- cảm ơn Reen .

Sau khoa sư phạm là đến khoa nông nghiệp ,tiếp đến là khoa y và cuối cùng là khoa nhân văn . Nó mệt đến đi cũng ko có sức , nó đi cùng reen , cả hai ngồi xuống ghế cạnh hành lang đợi cho Học sinh chờ Phụ Huynh . Reen bảo nó ngồi đó rồi đi mua đc , trước khi đưa cho nó uống reen tận tình mở nắp ra cho nó , nó cảm ơn Reen rồi hai đứa ngồi nói chuyện .

- Chiều nay qua nhà mk nhé , mk sẽ chỉ cho cậu .

- mình ko biết nhà cậu .

- ừ thì mk đưa xe qua đón .

- cảm ơn Reen nhiều nhá .

- ko có gì đâu đã hứa giúp là phải giúp cho trọn .

- Hii .

- thôi bố mẹ mình đón mình về trước nhé , chiều gặp lại Vi .

- ừ tạm biệt chiều gặp lại .

Nó chào tạm biệt Reen rồi định đeo cặp lên đi bộ về , thì thấy hấn đứng trước mặt .

- đi về _ Giọng hấn cất lên lạnh lùng .

- ừ đi về !

Nó lại bị hấn bắt ôm cặp , rồi bỏ nó đi trước mà ko nói lời nào , nó chạy theo hấn ra xe , trước khi ra tới chỗ để xe nó có chạy qua Reen nó quay lại nhìn rồi dơ tay bye Reen . Reen cười vs nó rồi cũng chào tạm biệt lại , và trông Reen có vẻ hơi cau mày lại .

- ai thế con ? Bạn gái con à , khá xinh đó chứ Reen _ bố Reen nói

- ko có đâu bố , bạn con mới quen thôi .

To Be Continued...

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi* ? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Nó ở đây cũng gần một tuần rồi nhưng nó chưa hề kể cho ai nghe về số phận của nó . - Gray tôi hỏi anh một chuyện đc ko .?

- nói ! _ giọng lạnh khiến nó nghe ko rét cũng run

- tại sao lúc tôi gọi tên anh , anh lại bực tôi vậy ?

- im đi !

- nhưng tại s chứ ?

- tôi đã bảo cô ik , và đừng bao giờ lặp lại nữa ko thì đừng chách .

Nói xong hắn bỏ đi lên lầu . Nó ngồi xuống ghế suy nghĩ sao ko biết hắn lại lạnh lùng như vậy . Lúc đó trên bàn hiện lên chữ " Open "

- hả cái gì vậy nè , mình có thấy ở nhà mình , phải làm sao đây .

Nó cứ ngai ngừng đặt tay vào chữ đó trên bàn , vừa đặt xong thì nó lên hình 3d của một người lên , người đó là Reen .

- Reen là cậu hả .

- Vì mình tới rồi nè ra đi .

- cậu tới rồi hả , sao ko báo sớm hơn.

- thì giờ báo rồi đây .

- ừ mình ra liền chờ mình lên nói vs Gray đã .

- Gray là sao ?

- Tí mình nói cho cậu chờ nhé !

Nó chạy lên phòng đi tìm Gray , nó gõ cửa phòng .

- Ai ?

- Là tôi .

- gì ?

- Bây h tôi đi qua nhà Reen .

- cô đi đâu thì mặc cô ko liên quan đến tôi , tôi ko quan tâm , thích làm gì thì làm .

- vậy tôi đi nha .

- biến !

Nó lẻ lười ra định trêu thì hắn mở cửa phòng ra , thấy bộ mặt đó của nó hắn cau mày lại .

- cô làm hành động gì đó .

- thôi ... tôi ... đi ... Reen ...đang ...đội _ lấp bấp nói .

- nhớ mặt cô đó .

- ừ

Nó ôm mặt chạy để đi vs Reen .

- Vì sao cậu lại ở nhà Gray . ?

- không có gì đâu .
- nói mình nghe đi .
- thì mình đc bame Gray đón về .
- làm gì .?
- làm sao mình biết đc .
- ừ
- làm sao cậu biết nhà mình vậy ?
- chuyện đó có khó gì đâu .
- hả là sao ?
- chuyện tìm ra nhà cậu là chuyện thường thôi khoa học phát triển mà .
- ừ
- nè cho mình số cậu .
- số gì ?
- số điện thoại cậu .
- à mk ko dùng điện thoại .
- tại sao , nó tiện lắm mà .
- ờ nó sao đây ta .
- cậu nói đại đi cũng đc .
- ờ đơn giản là mk ko dùng thôi .
- phải cụ thể hơn chứ bame ko cho dùng hay là sao chứ .
- bame mình mất rồi !
- mình xin lỗi mk ko cố ý đâu .
- ko sao mk cũng ko định dấu .
- mình vô ý quá xin lỗi Vi
- ừ ko sao cả .
- ko nói về chuyện đó nữa .
- sao xe dừng v .
- đến nhà rồi vào đi .
- nhà cậu đây sao . ?
- ừ
- đẹp thật !
- cảm ơn vào đi .

Nó đi vào nhà nhìn xung quanh chỗ này ko yên tĩnh như chỗ nó đang ở .

- Đi lên đây .

- ừ lên liền .
- Vì oi ngồi đi tí mẹ mình mang nước lên .
- cảm ơn .
- rồi đây là toàn bộ những gì từ trước đến h học , còn đây là các tình huống , và cuối cùng là mình hết rồi .
- nhiều vậy sao .?
- ừ nhiều dữ lắm .
- Reen nè trường mình bắt phải học hết các khoa sao , như vậy sao học nổi .?
- ko có đâu , chỉ cần hết năm nay thôi .
- ý cậu là s ?
- là chỉ cần học hết các khoa trong năm nay thôi , rồi khi lên năm 2 họ sẽ nhìn vào bản điểm của cậu và lựa ra cho cậu 3 khoa mà cậu giỏi nhất để học , rồi đến năm 3 họ cũng dùng nó và lựa ra 2 trong 3 khoa cậu giỏi nhất và học , năm cuối thì cũng làm vậy rồi lựa ra 1 khoa cuối cậu giỏi nhất và cậu sẽ học một khoa đó thôi , xong thi cấp = và ra trường .
- vậy mk hui rồi .
- chúng ta học thôi .
- Reen nè !
- sao ?
- cậu giúp mình dùng các thiết bị công nghệ đc ko mình ko dùng gì cả .
- cậu ko biết sao .?
- ừ mình ko biết gì hết !
- cậu đang sống trong thế hệ văn minh và hiện đại đó Vi !
- mình thật sự ko bt mà .
- ok mà tr khi chỉ cậu mình hỏi cậu 1 câu đc ko ?
- đc chứ !
- lí do tại sao mà cậu các gì cũng ko biết hết vậy ?
- mình ko trả lời đc ko . ?
- ừ tuy cậu , cậu ko thích trả lời cũng đc , mình sẽ chỉ cậu !
- cảm ơn .
- hai đứa nước là bánh đây . _ mẹ Reen
- cảm ơn cô .
- hai đứa chờ cô lâu ko .
- ko có đâu ạ .
- vậy thì học đi nha , Reen ra mẹ hỏi !
- dạ .

Reen đi ra .

- Reen con có bạn gái xinh thế từ bao giờ vậy sao ko ns vs mẹ .

- làm gì có , cậu ấy là bạn mới vào lớp con , con chỉ giúp bạn ấy theo kịp thôi . _ reen đỏ mặt .
- bn mới quen gì mà thân thế , còn dẫn bạn về nữa , trước h mẹ có thấy con dẫn ai về đâu .
- ko có đâu mà mẹ ra đi cho bọn con tập trung .
- ừ biết rồi , mặt đỏ hết lên đây mà còn bảo .
- đi ra đi mẹ _ Reen đùn mẹ ra .
- cô ra nha .
- dạ
- mẹ cậu nói gì vậy ?
- ko có gì đâu.
- thật ko ?
- thật mà , thôi đừng nói nữa để mình đi cho .

To Be Continued...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* ? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

- Cha ơi mẹ ơi , đừng đi mà , làm ơn đừng đi mà làm ơn , á á á , cứu con , cứu ! Nó la toáng loạng , khiến mọi người phải thức giấc . Di chạy qua phòng nó
 - Chị Min , chị Min , cị có sao không ?
 - Di cứu chị , Di ơi !
 - Chị Min , bình tĩnh đi , không sao , ổn rồi . !
 - Di ơi _thở dốc .
 - Không sao mơ thôi !
 - ừ chỉ là mơ thôi .
- Hắn đứng ở ngoài cửa nhìn , nó thấy .
- Gray !
 - Đừng có làm phiền đến giấc ngủ của tôi .
 - Anh hai cị Min mơ thôi mà .
 - Xin lỗi hai người nha .
 - nhớ đó !

Hắn bỏ về phòng .

- Anh em là vậy á cị bỏ qua nha .

Không sao đó là lỗi của cị , đêm hôm mà còn làm mọi người thức giấc .

- không sao đâu cj !
- dù gì cũng cảm ơn em nha , em về ngủ đi ko là mai khỏi đi học đó .
- cj ngủ ngon .
- ừ em .

Sáng

- Chị Mìn , dậy đi học !
- Ừ cj dậy rồi đây !
- Cj Mìn cho cj nè .
- gì v em ?
- Điện thoại 360 .
- gì v sao lại cho cj ?
- cj đi học ở trường bắt buộc phải có!
- cảm ơn em nha .
- còn đây là ai Ipad .
- cho cj nữa sao ?
- dạ !
- thôi cj không cần đâu em .
- chị cầm đi , nói thật vs cj nha , không phải là trường bắt buộc đâu , là mẹ em cho cj đó , có nó cj sẽ theo kịp trường vs lại còn giúp nhiều cho học tập của cj lắm .

Cái ipad vs cái Đt 360 nó cầm, trong suốt và mỏng như tờ giấy , có điều là cứng và rất bền .

- cảm ơn cô giúp cj nha .
- dạ , mai em sẽ chuyển qua sống vs mẹ em một thời gian cj ở nhà vs Gray .
- sao hả em đi sao .
- dạ .
- cj yên tâm em sẽ bảo anh Gray bảo vệ cj .
- cj có gì mà bảo vệ ?
- ahihi thôi đi học trễ rồi .
- ừ em .

Hai cj em nó đi xuống thì phải thấy cái mặt hấn vô cùng ko vui , nó biết chuyện tới làm hoà vs hấn .

- thôi mk đi ha ko là trễ đó .
- anh hai đi thôi .
- ừ .

Hấn cùng Nó và Di đi xe , hai cj em nó ns chuyện vs nhau vui vẻ trên đg đi , còn hấn thì bị bơ .

- Em đi nha cj .

-ừ em đi đi !

- Anh hai nhớ quan tâm cj Min nha không là chết vs em .

- Rồi .

- Di sao em làm v ?

- ahihi

Nó và hấn đi học tiếp, không khí yên tĩnh đến rùng rợn . Nó không thể chịu đc nữa nên đã lên tiếng phá nó .

- Gray tôi hỏi anh một chuyện nha ?

- Ừ !

- Tại sao ạn không bao h hoà nhập vs mọi người .

- tại sao tôi phải hoà nhập !

- ừ thì nó sẽ làm anh cảm thấy vui vẻ và không cô đơn !

- tôi không cần .

- tại sao chứ .

- không cần là không cần .

- anh lạ thật đó .

- hôm nay cô ăn trứng j mà ns nhiều vậy .

- không thì thôi .

" khít " tiếng đập phanh xe , đã đến trường . Hấn lại ném cặp cho nó ôm rồi lại một mình đi 1 mk .

- Gray anh đợi tôi vs .

- Đi lẹ ,

Mọi người ai cũng ngạc nhiên vì không mấy ai có thể khiến hấn nói chuyện . Từ đó có một lời đồn Là hấn đã có bạn gái .

- Gray anh đi từ từ thôi .

- đã bảo cô đi lẹ lên .

- hết sức rồi .

Hấn quay lại kéo tay nó đi .

- cô đi chậm quá !

- anh đâu có lạnh như bề ngoài của anh đâu chứ .

- đủ rồi tôi ko thích cô ns về chuyện này .

- ừ .

Hình hấn nắm tay nó đi , hai người nói chuyện đã đc chụp và đăng lên . Từ phía xa có một đám người nhìn nó và hấn .

To Be Continued...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* ? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Nó vừa vào lớp đã bị mọi người bàn tán, còn nó thì không biết gì, chỉ ngơ ngơ nhìn xung quanh, Reen thấy nó thế, chạy lại kéo tay nó ra ngoài lớp nói chuyện vs về mặt bức tức. - Cậu ra đây.

- Gì vậy Reen ?

- Cậu vs tên đó là thật hả ?

- Gì vậy mk không hiểu ?

- Là chuyện cậu vs tên đó đó !

- Tên đó là ai cơ mk liên quan gì đến tên đó ?

- Cậu đã khờ hay khờ thật thế ?

- Khờ thật !

Nó phán 1 câu làm Reen tức càn thêm tức.

- Đc rồi cậu khờ thật hả, để mk cho cậu coi cậu ns làm sao.

- đâu ?

Reen mở đt của mk lên đưa cho nó xem, làm hình nó vs hần đang đi ns cười vui vẻ, còn nắm tay nhau nữa.

- hả gì đây !

- cậu đã ngơ sao ?

- ngơ gì chứ ?

- đó !

- không có đâu Reen, mk vs tên Gray đó không có j hết !

- cậu còn ns không sao, vc cậu sống chung nhà vs Gray đã là rồi, bây h hai ng còn thế này nữa, cậu giải thích sao đây ?

- chuyện không như cậu nghĩ đâu.

- ko là ko thế nào, mk tự hỏi không bt mối quan hệ của hai người là j, chắc chắc là không phải anh em họ rồi, bn bè cx không thể, chỉ có thể bn gái thôi, vì không mấy ai làm hần cười đâu.

- không phải mà.

- cậu còn chối hả, cậu có bt ngoài mấy thằng bn và giáo viên ra thì hiếm ai làm hần ns chuyện đc, có lần toàn hs trong trường còn có phong trào, ai làm hần ns đc sẽ đc bao ăn miễn phí trong 1 năm đó, cả mấy cô trong căn tin cx tham gia luôn.

-gê thế, phong trào đó hết chưa.

- rồi, đó thấy chưa, chỉ có bn gái ms làm đc thế thôi.

- không có đâu tin mk đi Reen !

- làm sao tin đc chứ ?

- mk không ns dối cậu đâu, thật đó làm ơn tin mk đi.

- không bt đc mk sẽ không tin khi cậu không có chứng cứ.

- chứng cứ là tôi đây _ hần nói.

- lại là anh sao _ Reen

- Đi theo tôi , tôi có chuyện nhờ cô đây !

- tôi sao ? _ nó

- ừ _ hấn

Hấn kéo nó đi , thì lại bị Reen giữ lại .

- Làm gì đó ? _ hấn

- thả Vi ra !

- Min cô đi vs tôi nhanh lên _ lo luôn lời nói của Reen

- tôi đang ns chuyện vs anh đó Gray .

- đi lẹ tôi sắp mệt chết rồi đây .

- tôi đang ns vs anh đó Gray .

- cậu ns vs tôi , tôi phải trả lời sao ?

-anh không thấy mất lịch sự à .

- đúng là phiền .

- rõ ràng hai người là bồ mà .

- đã bảo là không mà Reen_nó

- đi nhanh lên , thả Con nhỏ này ra đàn em .

- tôi không phải đàn em .

- đủ rồi hai người bỏ tay tôi ra , tôi không theo ai cả .

Hấn bỏ tay nó ra , Reen cũng thế . Nó chạy đi chỗ khác , bỏ hấn và Reen ở lại , hai bên mặt đối mặt , sắp đánh nhau nhưng hấn lại bỏ về , Reen vào lp .
Đã trôi qua hai khoa mà không thấy nó về , đến h nghĩ Reen qua chỗ của hấn tìm thì thấy hấn đang ngồi vs 3 thằng bn của hấn , Reen đi vào nắm cổ áo nó lên .

- Anh mau đi tìm Vi cho tôi , vì anh mà Vi đi không thấy về rồi đó !

- cô ta cúp rồi liên quan j đến tôi ! _hấn hất tay Reen ra

- Vi không có cúp , anh mau đi .

Đúng lúc đó , có 1 cuộc dt gọi đến .

- alo !

- ai ? _hấn

- mày mau đến khu nhà XXO gặp tao , không là con bồ mày chết .

- mày là ai .?

- tao là ai đến đó rồi biết .

Tên đó đưa camera qua hướng nó .

- 15' đó là thời gian của tao cho mày đến đây , không là bạn gái mày DIE .

Hấn cầm áo khoác vát lên vai rồi ra xe đi , Reen cũng đi theo .

To Be Continued ...

Chương 9

Hắn và Reen đi tới chỗ hẹn, vừa vào Reen đã tung ra ba quả đấm làm hai tên canh ở cửa ngã gục, hắn chạy vào trong đánh hạ thêm năm tên rồi hắn và Reen đập cửa vào, bên trong nó đang khóc suốt mướt do bị bọn kia hành hạ. - Vi _ Reen

- Reen ơi. _ nó

- Là mày sao ? _hắn

- nhận ra tao rồi chứ, Sói Hoang đây.

- thằng chó.

- Mày tức giận gì chứ Gray con nhỏ bỏ mày ra thế này mà mày giận sao ?

- Thằng kia nghe cho rõ đây, con nhóc này ko phải bạn gái tao, mày nhầm rồi, mày cũng đừng có mà chọc giận tao nữa không là đừng rách, còn nữa tháo cái tin đồn đó xuống ngay tao không có chút dính dáng gì cả, sicandan thôi bỏ đi.

Sói Hoang đi đến gần nó, ngồi xuống cầm cầm nó lên nói.

- Nè cô em nghe nó nói gì không, rõ ràng là hai đứa công khai khắp trường mà bây giờ nó lại đi dẫn mặt anh đây mà chối, ko biết sao cô em thương nó thế, nhìn cô em cũng có chút nhan sắc anh đây cũng có chút đc gọi là hứng thú, ko ấy thì chia tay nó đi theo anh đảm bảo không ai đụng đến được cọng tóc của em!

Reen đang hạ mấy tên kia thấy nó bị thế chạy tới hất tay Sói Hoang ra mặt nghiêm trọng cực kì.

- Mày không tư cách đó đâu thằng đại _ Reen

- Vậy sao, tao nghĩ mày cũng là thằng thích con đó điên cuồng thôi nhĩ rồi bị nó từ chối, phải rồi mày thì sao mà so đc vs Gray chứ hả.

- Nè đừng có mà sĩ nhục bạn tôi, tôi cũng không có gì vs Gray hết, để tôi yên. _ Nó

- Nghe những lời chối bỏ của cái thằng đó, rồi giờ bé tắc cũng muốn chối bỏ rồi sao, đã bảo mà theo anh đi. _ Sói Hoang

- mơ à anh ko bằng 1 góc của Gray và Reen đâu.

- haahaa vậy mà còn nói người khác rõ ràng là mình cũng bị thế, tao thì chưa bao giờ bị ai thấy cảnh này đâu nhưng mày thì có rồi đó, nhục thật _ Reen

Sói hoang tát nó 1 cái, nó xoay mặt 90 độ, Reen chùng mắt nhìn.

- Á aaaaaaaa _ nó

Reen nhào vô đánh Sói Hoang, cảnh tượng hỗn loạn, hắn cũng góp sức. Đôi bên đánh nhau đc 1 lúc thì Gray nói.

- Reen cứu người mau đi chỗ này tôi có thể tự lo được _hắn

- Ừ giao cho anh hết.

Sau khi Reen tháo giày trời, cứu nó thành công thì bên hắn cũng đầu vào đó, Sói Hoang bị đánh te tua, nó cho mạnh miệng cả buổi trời cuối cùng cũng chỉ đc thế, nó ôm Reen thật chặt, Reen cũng thế còn an ủi nó nữa.

- ổn rồi đừng khóc không ai có thể làm gì đc cậu nữa đâu, nín đi.

Hắn từ xa nhìn nó vs Reen ôm nhau mà ko biết làm gì, hắn chỉ còn biết bỏ đi nhưng sao trong lòng lại tức giận như vậy, ko phải do Sói Hoang mà là do cái gì đó khó nói lắm rất khó nói, không thể diễn tả được, hắn rút giận lên Sói Hoang một cái cuối thật mạnh rồi bỏ đi nhưng vẫn chưa xong hắn không quên quay lại cảnh cáo rồi dần mặt sau đó mới bỏ đi tót cùng hai người kia. Tên Sói Hoang lồm chồm dậy cười đều một cái rồi mặt bắt đầu nghiêm trọng dần.

To Be Continued ...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Hôm qua nó bị người ta bắt cóc , sau đó còn bị hành hạ , chuyện đó khiến nó nhớ về câu chuyện bi thương của cuộc đời nó . Nó đang ngồi suy nghĩ thì tiếng chuông điện thoại của nó reng lên " bing " nó nhìn điện thoại thì thấy Reen gọi . - A nhon xê ô _ Reen

- Gì đây Reen phong cách chào mới hả ?
- Vì khò tiếng chào hay dùng bây giờ á mà cũng ko biết gốc gē sợ !
- Pn học Reen kì quá người ta ko biết thì chỉ thôi .
- Rồi , đi chơi nha , Reen bao hết luôn !
- Đi đâu giờ ?
- Ờ đi vào chỗ này đảm bảo cậu thik !
- Chỗ nào mới được ?
- Ờ ... tới rồi tính .
- Vậy cũng nói !
- Rồi khò bà nội Thế giới trò chơi được chưa !
- Vậy mới yên tâm !
- Giữ máy rồi thay đồ đi Reen qua đón .
- Ủ Vi ra liền đây .

Sau khi thay xong nó tới chỗ điện thoại .

- Alo Reen còn nghe máy ko ?
- Còn chứ cho Vi 3 giây ra cổng !
- Rồi liền đây , chờ chút .

Nó chạy ra thật nhanh .

- 5 giây lận .
- Đùa à 3 giây sao chạy ra kịp được !
- Chậm như rùa ! Liu liu
- Pn Reen kì quá à .
- Hi ko giỡn nữa ra xe Reen chờ .
- Reen biết lái xe hơi luôn hả ?
- Khùng gē ko thấy cái xe j ở đó sao mà nói là xe hơi !
- Hờ xe đập !

- Giờ biết chưa !

- Rồi hề hề !

Nó cười với Reen . Reen trog chốc bị nụ cười đó của nó mê hoặc ko biết gì luôn , nó gọi bảo là đi nhanh mấy lần nhưng Reen cứ nhìn nó mà cười như mất hồn , nó gọi to tên Reen .

- Reen khủng !

- Hà gì thế ?

- Bị sao thế ?

- Ko sao , mà hỏi nãy nói ai khủng á ?

- Reen á !

- Vì thiệt tình !

Không chữi được nên chỉ còn biết nói thế . À mà nhầm đâu phải ko chữi đc mà là ko nỡ chữi thôi . Nó lên phía sau ngồi rồi cho Reen chở , còn nó 3' sau là ngủ , nó dựa vào người Reen ngủ thiếp đi . Reen thấy có người tựa vào mình dừng xe lại nhìn thì ra đó là nó , mà trên xe chỉ có hai đứa , Reen làm tài xế rồi còn nó thôi . Reen hỏi .

- Vì cậu ngủ rồi hả Vi !

- Không đâu Reen cho Vi mượn người xiu , hôm qua Vi ko ngủ ngon nên h gió mát quá nên buồn ngủ .

- Trời ạ !

- Vì ko ngủ đâu , sáng nay Vi lỡ uống hết ly coffe rồi .

- Lỡ đang chạy té sao ?

- Không sao đâu , Vi dựa thế thôi chứ ổn mà .

- Ủ đi tiếp nha .

Nó nói vậy chứ buồn ngủ lắm , uống 1 ly coffe có ích j mất ngủ nguyên đêm , Reen hiểu hết nên lúc chạy lâu lâu tay lại đưa ra sau đỡ , mà trong lòng còn cười thầm , Reen cảm thấy vui vui , khó tả , Reen còn ước gì nó ko thức dậy khoản khoắc này đura bao h biến mất . Cùng lúc này hân cùng đám bạn đi ngang qua , hân quay lại nhìn và nhận ra ngay đó là nó , hân thấy Reen đang nhìn nó cười , tay còn đưa ra sau đỡ nó , còn nó thì ngủ biệt tăm và tựa vào người Reen . Hân tức tức , rút một hơi dài ly nc trên tay hân hết sạch , hân tức tối ném nó đi , cả đám bạn hân nhìn .

- mÀY sao vậy ?

- ko có j !

- Ê Gray con nhỏ đó là bạn gái mày đug ko , ở chung nhà nữa , mà sao đi vs thằng đó vậy , về dạy lại nha mày ! _ khoát vai Gray

- im đi con đó ko phải bồ tao xấu quắc , nó sống chung nhà vs tao là do cha mẹ tao mang về , còn ly nc tao vút là hết rồi hay mày muốn uống tao nhặt lên cho _ hân hất tay tên kia ra

- Thôi khỏi chọc tí làm j tức vậy , mà mày kén canh chọn cá , con đó tao thấy đẹp như tiên mày ko cần thoi mai cho tao đi !

- ê mày ko thấy nó đi vs thằng khác hả , mày trẻ rồi con ! _ 1 người khác nói .

- xì !

- về , lần lẻ nguyên đêm rồi tao mệt quá ! _ hân nói .

Thật ra thì nguyên đêm qua hân ko về nhà , nó và Di lo sốt vĩa , cuối cùng vẫn ko về , Di đi gọi mẹ , mẹ bảo hai đứa nó đi ngủ đi , mai mẹ đó qua chờ hân về rồi cho 1 bài ca con cá . Thế là hân đã chờ về vào 3h pm hôm sau và bị mẹ nó la túi bụi còn bị cấm túc 2 tuần và cắt tiền tiêu 50%

To Be Continued...

Chương 11

- Ê Vi dậy cháy nhà rồi ! - Cái gì , cháy á cháy hả ?

Nó nghe Reen nói cháy nhà thì vội vàng dậy , lắp bắp quá ngã xuống xe .

- Ui da đau quá !

- Có sao ko , làm gì mà té vậy ?

Reen chống chân xe rồi đỡ nó đứng lên , chạy lại đỡ nó lên rồi chạy đi mua cho nó băng gạc , ôsi , cả nước khoáng cho nó , vết thương ko nặng lắm trầy xước xít thôi , sát trùng xít là ổn . Cả hai chạy xuống đám cỏ dưới cầu rồi ngồi xuống đó nghỉ .

- Nhẹ thôi Reen !

- Lo ngủ không à !

- Hìhì tại gió mát nên buồn ngủ !

- Vậy về nhà vẫn còn gần nhà này đi lại 1 cây số nữa thôi chứ không phải đi tiếp 1 cây nữa mới tới chỗ sợ Vi chịu ko nổi á !

- Ủ' về sorry nhé !

- Không sao , về thôi , hơi tiếc tí hí (^ v ^)

- Sorry khi nào đền cho nha !

- Hứa ha !

- Ủ' hứa mà (^ v ^)

- ê mà thôi Vi nghĩ sús đi rồi về ko là té nữa đó !

- Ủ' vậy Vi ngủ đó nha cậu coi chừng bị bắt cóc đó !

- xồi !

Reen lấy tay xoa đầu nó và nằm xuống bên cạnh nó trên đám cỏ , nó ngủ thiếp đi , Reen ngồi dậy nhìn nó 1 lúc rồi lấy điện thoại ra chụp lại , rồi đôi lúc tự kỉ ngồi cười , rồi lại xoa đầu nó cứ như thế mà thời gian trôi qua . Reen thăm cầu cho thời gian dừng lại , dừng trôi nữa để mình có thể ngắm mãi khuôn mặt này , chỉ là lòng tự muốn thôi không biết tại sao nữa .

Reen chở nó về nhà đứng trước cổng hai đứa còn vui vẻ mĩm nhau tình tứ vô cùng và bị hấn từ trong phòng nhìn từ cửa sổ thấy , dù chỉ là giỡn vui thôi nhưng ko biết sau hấn lại bức deso bức , hấn đứng đứng đi xuống , còn nó thì mon men vui vẻ đi vào . Hấn nhìn nó lạnh xương .

- Đi đâu ? _ hấn

- À tôi đi chơi với Reen thôi à !

- Bây giờ rồi ?

- Gần 6h đúng !

- Vui ha !

- Anh làm sao vậy , mọi hôm có quán nhiều thế đâu !

- cô trả treo hả ?

- Tại sao anh câu chứ ! Đồ ăn tôi nấu sẵn ra rồi hâm nóng lên ăn thôi !

- anh hai sao lại câu vậy , hôm nay còn nói nhiều oi là nhiều _ Di nói

- Anh ...

Hắn một mạch bỏ đi không nói 1 lời

- anh em bị sao thế ?

- Không có gì đâu chị , mà em cũng chả biết mọi hôm không quản nhiều thế đâu . _Di

- Ừ chắc say người có mùi rượu .

- Vâng 3h chiều mới về , rồi bị mẹ la cho một trận toi đời , bị cầm tù 2 tuần , cắt nửa số tiền vặt .

- Bị nặng thế cơ à .

- Nặng gì chị hậu quả thôi mà đi gì mà đi tuốt từ chiều hôm qua cho tới 3h chiều hôm sau mới về .

- con trai là thế mà , anh em còn lớn rồi . à mà bác gái đâu ha ?

- À mẹ em về rồi !

- Sao thế ?

- Bận ạ ! _ Di cười ngượng ngao và hơi buồn

Thật ra Di luôn ao ước có 1 gia đình hoàng chính, ba thì ở nhà riêng , mẹ thì ở nhà riêng , hai anh em thì lại ở 1 nhà riêng , gia đình gì mà kì lạ , có 4 người thôi mà 3 căn nhà . Di ao ước được sống trong căn nhà đủ bame , hoà thuận anh em , chứ ko phải chia cắt thế này . Những chuyện này Di đã tâm sự sơ cho nó biết khi buồn nên nó cũng hiểu được phần nào .

- Ừ chị cũng không rõ tình hình nhà em lắm , nhưng chị cũng biết chút những gì em mong muốn sẽ thành sự thật mà , thời gian sẽ giúp gia đình em hàn gắn mà !

- Vâng , thôi em đi học thêm đây , rồi em cũng đi Ấn với pn luôn chị cũng đừng chờ cửa .

- Em ngủ ở nhà Bận luôn à , không nên đâu .

- Dạ không em qua nhà mẹ ngủ .

- Ừ thế thì tốt .

Di nói rồi đi luôn , bỏ nó 1 mình ở nhà với hân , nó đi lên phòng gọi hân thì hân ngủ rồi , ở một mình nên nó chạy ra khoá hết cửa luôn cho lành rồi nó ngồi đọc sách , được một lúc lâu thì có điện thoại gọi , là Reen , nó nhắc máy nghe .

- Alo Reen

- Ừ alo Vi , đang làm gì á .

- Vi đang học bài

- Mai nghỉ mà học chi vậy .

- Ừ thì phải học chứ Vi còn yếu lắm chưa theo kịp mọi người .

- Ừ còn nhiều thời gian mà Vi cứ từ từ học đang mệt sao không nghỉ , mai trường nghỉ rồi nghỉ luôn cả tuần mà .

- Ừ thôi kệ dù sao cũng rồi , mà Vi học xong rồi giờ Vi đi ăn tối .

- Ăn tối, chưa ăn à , biết mấy giờ rồi không !

- À ai biết chắc 7h30' thôi

- 7h30' á hả , nhìn lại đi cô nương 9h30' thì có

- Cái gì , hèn chi đói quá .

- Trời đất , lo đi ăn đi tạm biệt tí Reen gọi lại là phải ăn rồi đó .

- Ừ tạm biệt Reen .

Hắn ở trên lầu nhìn thấy nó nói chuyện với Reen lại phát cáu nhưng giữ bình tĩnh , hẮn đi lại vào phòng . Nó nhìn lên trên lầu nghi tới hắN đi xuống lấy đồ ăn mang lên phòng cho hắN .

(cóc cóc)

- Tôi vào nhé !

Nó mở cửa bước vào thấy hắN đang nằm trên giường ngủ , đầu nghiêng qua 1 bên , tay trái gất lên trắng . Quần áo thì ko thay , chỉ tháo hết khuy áo sơ mi ra nằm đó ngủ , mềm cũng không đắp , phòng lại mở máy lạnh , lạnh ời là lạnh . Nó thấy thế mới tới kêu dậy .

- nè anh kia dậy ăn tối kia , tôi mang vào tận phòng rồi , say mềm , đúng là ma men .

HắN ko nhúc nhích .

- nè cái đồ ma men kia dậy ăn tối .

HắN ko dậy nó đành bỏ vậy , nó kéo mềm đắp lên cho hắN rồi mang đồ ra , đang chuẩn bị mang thì Reen gọi .

- Alo Reen !

- Ăn chưa Vi .

- Chưa Vi chưa ăn .

- Sao lại chưa ăn ?

- À Vi lo cho Gray trước đã , anh ta như con ma men ngủ say suốt đây chưa ăn gì Nên Vi mang vô cho anh ta ăn thôi , không thì anh đói sao nhưng anh ta ko dậy nên mang ra !

- Vi lo cho anh ta nhi _ giọng có vẻ không vui

- Reen _ ý ngại

HắN mở mắt ra , ngồi dậy . Nó quay lại nhìn mờ 1 nụ cười với hắN

- Anh dậy rồi hả ?

Reen ở đầu giường bên kia đã nghe thấy mặt nhăn lại

- Anh dậy rồi , tôi mang đồ ăn vào cho anh nè _ nó nói tiếp

Nó chìa đĩa đồ ăn cho hắN , hắN nhìn xuống đĩa đồ ăn , mặt cực nghiêm quay lên nhìn nó , nó nghiêng mặt qua cười với hắN , hắN lại cúi xuống nhìn chiếc đũa trên tay lại quay lên nhìn nó , nó thấy vậy mới nhìn xuống bấm nút " kết thúc " , rồi nhìn hắN đưa sát đĩa đồ ăn vào gần hơn còn cười tươi hơn lúc nãy , hắN cau mày nhìn nó rồi hất đĩa đồ ăn rơi xuống đất , nó quay qua nhìn đĩa đồ ăn rồi nhìn hắN .

- sao anh làm vậy ? _ giọng hơi bức

- Thì sao dọn đi _ giọng lạnh

hắN lại bỏ đi , reen ở bên kia khi bị nó tắt máy ngang thì bỗng dung hựt hắN đi ra bàn cầm hộp quà trên bàn mà hôm nay đi chơi định đưa bỏ vào học tủ rồi đi ra đường cười ngạo ngạo một mình rồi lại nhắm mắt lại thờ dài mắt có vẻ hơi cay chỉ là hơi thôi .

Nó cúi người xuống nhặt những mảnh vỡ ra sau đó đi ra khỏi phòng hắN đi vào phòng bếp thấy hắN đang uống nc , nó cúi gầm mặt xuống cất đồ rồi đi ra và về phòng , hắN quay lại nhìn nó có vẻ hối hận nhưng rồi vẫn lơ . Nó lại quay phòng bếp để lấy gì đó , có ý muốn cho khéo hắN thêm cơ hội , hắN biết ý nên lên tiếng .

- Nè _ HắN

- Gì ? _ cười đất chí trong lòng

- Đi mua đồ ăn cho tôi

- Hà _ Hựt hắN

- Đi mua đồ cho tôi

- Anh nghĩ mấy h rồi ?

- Thôi vậy !

- Cô giận tôi hả ?

- Không có !

- Ừ không có thì thôi .

- Anh

- sao ?

- không sao cả !

Hắn cười mỉm , nó ngước lên nhìn thì thấy hắn liếc làm mặt lạnh ,

- coi phim không ? _ hắn

- có!

- lên trên nhanh lên !

- ừ ! * Ngai ngừng *

To be continued

sorry đăng trễ nhé hơi bận ạ

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Sáng hôm sau trên ghế sofa trước nhà , hắn thì lưng dựa vào ghế , hai chân thì vát thẳng lên bàn , còn nó thì ngồi ngủ còn xiu nửa là dựa vào vai hắn . 8 giờ sáng cả hai chưa dậy , thiết ra là tối qua hắn rủ coi phim , tưởng phim gì ai dè phim mà , nó sợ mà bám dính ngồi cứ lấy gối che mặt , hắn lâu lâu ngấu húng khéo gối xuống vớt ra chỗ khác đúng mấy cái lúc ghé tòm nó la lên rồi cầm cánh tay hắn che mắt lại , hắn quay qua nhìn nó rồi rút tay lại , nó theo tâm lý chạy đi liền từ bỏ ko coi nữa hắn túm tóc lại . (chữ in nghiêng là những đoạn thoại kể lại quá khứ hôm qua diễn biến lúc coi phim nha) - *Cắm đi đã bảo coi phim là phải coi cho hết . _ Hắn*

- Anh cứ lấy gối của tôi thôi , tôi sợ lắm rồi coi ko được đâu !

Hắn khéo nó ngồi xuống nó cứ lấy tay bịt mắt lại , hắn chồm người lấy cái gối cho nó .

- *ngồi tại đây mà coi cắm đi đâu hết ngủ quên cũng phải ở đây _ hắn*

- Anh ác quá vậy ?

- Im cho người khác coi nói lắm . !

Nó im re rề rề . Đó là lịch sử tồi quá cái xong là hai đứa ngủ quên . Hắn đang ngủ ngon với nó thì đt reo

(reng reng)

Hắn mở mắt ra ngái ngủ bò bò , chồm chồm , với với lấy cái đt , rồi tại dựa lưng vào ghế nghe .

- Alo _ hắn

- Ê Gray đi chơi ko có chỗ vui lắm a ? _ bạn hắn

- Không tao mệt rồi ko đi được !
- Chán vậy mày !
- Ừ tự nhiên tao muốn ở nhà bọn mày đi đi !
- Có gái nó khác ra ha , vậy thôi tao đi á !
- Ừ .

Nó mỗi cô nghiêng qua dựa vào vai hấn ngủ , hấn đang nói chuyện quay qua nhìn nó rồi quay lại cúp máy , hấn vô tâm ngồi sịch gần bàn đặt đt xuống rồi với lấy nước , nó sịch mắt đã ngã xuống đầu nó chạm gế , hấn quay lại thấy nó , đỡ nó ngồi dậy rồi cho dựa vào lòng mình rồi khoát vai lên cổ nó .

- Con gái thế này sao lại tới đây nhi ? _ hấn

Một câu hỏi ngu ngơ của hấn cũng làm hấn giật mình , mình có tình cảm với con này hồi nào vậy , hấn chỉ nghĩ là qua đường thôi . Nó tỉnh giấc , thấy mình đang ở trong lòng hấn nó ngước mặt lên nhìn rồi vụt ra lệ , vì ra lệ quá nên cái đầu của nó với cái cằm của hấn ko quên đụng nhau .

- A đau quá chắc chết _ nó
- Cô làm gì vậy ?
- Ai biết đau quá nè !
- Con điên ai bảo phản ứng nhanh quá !
- Ai bảo anh ôm tôi vậy , anh đã làm gì tôi chưa thế !

Ngủ ngơ nó lấy tay che ngực lại .

- cô ngã vào tôi cơ mà , đúng là điên mà ngực lép sẹp mà đòi , tôi mà muốn làm gì cô thì cả khối thời gian nhé .
- làm sao anh biết tôi ngư...c ... lé...p ? * mặt đỏ bừng *
- cảm nhận khi cô dựa vào tôi .
- Biến thái cái đồ biến thái dê xồm !

Nó ném gối vào mặt hấn

- Con điên này ! _ bực nhây nhây

Hấn bóp cổ nó dúm xuống .

- Lắm lời hiền quá cái lồn hả ? _ hấn
- Đau đau !
- Tha cho cô !

Nó chạy vô bếp rồi lên nhìn ra cười nhẹ , hấn ngồi chất man , nó lại rụt cổ lại làm đồ ăn

15' sau

Nó mang ra một đĩa com chiên nóng hôi . Ngồi ăn một cách vô tư hấn xích lại .

- Ăn gì đó ? _ hấn
- Com !

Hấn lấy muỗng trên tay nó múc ăn tự nhiên .

- Nè . _ nó
- Gì đồ điên ?
- Com của tôi mà !

- Ngon quá cho ăn với ăn chung đi !
- không đi mà làm ! _ nó
- ăn chung đi !
- Không mà !
- bảo cho ăn với ngon lắm luôn á , ăn mình đau bụng !
- kệ đau cũng ko cho !
- tôi chưa ăn gì hết á
- Ủ' nhớ đó lần này thôi !

Nó với hấn dành qua dành lại .

- Để bên này _ nó
- Để bên tôi nè cho tiện !
- Mơ hả bên tôi , tôi tay ngắn !
- kệ chứ rắng mà chịu !

Nó nhìn hấn .

- Rồi ăn chung để ở giữa .

Nó với hấn ngồi ăn cứ dành tới dành lui , đây là lần đầu hấn nói lảm thế , với bạn hấn cũng chưa , hấn vẫn chưa nhận ra mình đang bị một đứa con gái bị mình lâu lâu ăn hiếp , rồi lại nghĩ tình cảm mìn dành cho cô con gái đó là tình cảm nhất thời qua đường thôi , cảm hoá vậy mà vẫn chưa nhận ra đó là tình cảm thật vẫn còn hồ đồ nghĩ nó là qua đường thôi .

- Ê _ hấn
- sao _ vừa ăn vừa nói
- Com gì đây ? _ hấn
- Trời ơi ăn gần hết rồi mới hỏi , com chiên tổng hợp .
- Là com gì .?
- ừ thì là có cái gì trong tủ ăn đc tôi lấy chiên hết ! _ nó
- Ủ' ngon đó ! _ hấn
- Thật ko ?
- Thật mà con này !
- Vì xinh đẹp mà lị hí hí !
- điên quá ăn đi !

Hấn gộc đầu nó 1 cái

- Mai làm tiếp nha con lắm luôn á ! _ hấn vừa nói vừa múc lên ăn tiếp
- ừ mà ko cho Ăn chùa đâu nha trả tiền !
- đồ nhà tôi sAo phải trả tiền !
- lẽ phải trả! _ nó

Hai đứa cãi nhau qua lại cả lúc ăn trông dễ thương lắm luôn . Một nhân mã lạnh lùng không quá khó khăn và một song ngư dễ thương cá tính nhưng đòi lúc lại cầu toàn .

Hóng nhé

To be continued ...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Nó với hấn đã dần có tình cảm với nhau , nhưng cả hai chưa ai biết cả . Hôm nay là ngày đi học lại . 6h30phút còn đang lạch bạch thay đồ ở trên thì hấn đã dẫu vào đó ở dưới rồi , hấn xua giò chả quan trọng ư học nhưng hấn muốn vậy . - Lệ đi _hấn

- Chờ chút !

- 5' nữa

3' sau

Nó chạy ầm ầm xuống , tới nói con ko quên đánh vào vai hấn , thân thiện , nhưng hấn qua lại vs cái mặt lạnh như gì Á nhìn nó , rồi đưa cho nó đồ ăn sáng + cặp của hấn ahihi nó nhìn ngốc ra phết , nó cất bữa sáng vào cặp rồi ôm lệ thệ đi theo hấn đến trường . May sao xe hư , hấn vào nó cùng đi bộ hấn ung dung tự tại đi hót gió cùng lũ bạn , nó đi theo đuôi , nhất một bước lên là cả 1 quá trình , nói lớn thể thôi chứ ý muốn nói là bước chân nặng nề của người bụng đói bị bắt làm osin , dù vậy nhưng nó vẫn ko thAn miếng nào , đi chậm quá nên hấn túm cổ nó phía sau dúi xuống .

- Anh làm gì vậy hả ?

- đi lệ lên !

- Thôi gray này có phải đàn ông ko thể bắt con gái cầm cặp tự cầm đi . _ ban hấn

Được nước nó ko ngại gì tiếp nối luôn câu sau .

- Đúg rồi đàn ông là phải ga lă... á !

Hấn cốc đầu nó 1 cái .

- Cầm bảo cầm là cầm !

- Nè anh tin tôi bỏ cặp anh xuống đất luôn ko !

- thách cô đó

Ha ha cẢi nhau , hấn nhìn nó , nó nhìn hấn đầy thách thức , nó dơ lên định ném xuống đất nhưng rồi thôi , nó ôm cặp lại rồi đi tiếp , biểu cảm lúc này của nó nó chút bức nhưng dễ thương a còn quay lại nói vs hấn 1 câu :

- Lần sau tôi ko ngần ngại cho nó xuống cống đâu !

- haahahahaha _ 1 đám bạn hấn cười

Cả đám bạn hấn cười chỉ có hấn là cười trừ cho sự ngốc đầy dễ thương đó của nó .

- Cười gì chứ !

Nó sụ mặt xuống có một chút ko vui và lẩn thêm 1 chút thấc mắc . Đến cổng trường hấn lấy cặp lại đi vô với đám bạn mà bỏ nó ở lại , Reen ở phía sau chạy lại .

- Hù _ reen

- Gì vậy reen ?

- Làm gì mà đứng đây vậy ?

- Ủ thì ... mà ko có gì đâu !
- Vậy vô trường đi !
- Ủ đi chung nha ! _ nó
- Mình đang định nói đây !
- haha _ nó
- chán gê Vi ha !
- Ủ chán lắm luôn !
- Ăn gì vậy ? _ Reen
- có rồi chưa ăn !
- Ủ vô lẹ thôi Reen làm hết bài tập rồi nè !
- Kệ chứ Vi cũng làm rồi . _ nó
- Không nường Reen một câu được à !
- Tại sao cơ !
- nhớ đó

Reen véo má nó 1 cái , rồi cả hai cùng cười , đi nói chuyện vui lắm , hai người đi qua lớp hấn còn nó chuyện cười vs nhau hấn nhìn thấy mà phát bực lên .

Lúc sau ra về nó vs Reen đứng ngay chỗ ngồi mà phụ huynh ngồi chờ con . Reen khéo cặp ra lấy hộp quà đưa cho nó , nó nhận lấy rồi nhìn Reen cười chỉ tay vào mình .

- của mình hả _ nó
- Ủ cho cậu đó Vi .
- cảm ơn reen nha .
- Thik không !
- Có chứ thứ hai Vi được tặng quà đó .
- Tại sao cơ vi ?
- Ủ ko có gì !

Hấn thấy hết từ đâu đó ko xa hấn thấy hết , nó quay ngang quay ngửa tìm ý tìm gì đó , rồi khéo cặp cất hộp quà vào .

- tìm ai hả ? _ reen
- Ủ tìm Gray đi về !
- Lại Gray , thôi hay về với Reen xe đến rồi kia , chắc anh ta ko đợi vi mà Về trước rồi .
- Ủ chắc là vậy , Phiên Reen rồi .
- khôg sao !

Reen chở nó về nhà , vừa vào nhà đã thấy hấn ko vui ngồi đó , nó chạy ra hỏi .

- Anh ko vui hả , Lại điểm kém đúng ko ? Gà gê tôi đc điểm A nè !
- tránh Ra Giả tạo .

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 14

- Giả tạo hả ? Ai là giả tạo chứ ? Hà ! Anh nói ai là giả tạo _ nó - Tôi nói cô đó , đừng có giả tạo nữa thì ra bao lâu nay cô là vậy !

- Tôi làm sao cơ ? Ý anh là gì ? Anh bảo tôi giả tạo hả ?

- Ủ' tôi là tôi bảo cô giả tạo đó biết không hả !

- Nè cái anh kia tôi nhìn anh lâu lắm rồi nha , anh đừng có mà ...

- Tôi là vậy đó được ko hả ?

- Cái tên ương bướng , tôi mặc kệ anh !

- Biến đi khó ư . Con ôsin

Nói xong nó bỏ mất một mạch đi lên phòng , hấn cũng chả thèm để ý . Tối hôm đó Di về lại nhà , thấy hấn đang nằm coi phim , còn nó thì ko thấy đâu , Di chạy lại hù chơi hấn rồi chạy lên lầu , vào phòng thay đồ rồi chạy xuống tìm nó .

- Chị Vi ơi _ Di

Không ai lên tiếng Di chạy ra hỏi hấn .

- Anh hai chị Vi đâu anh ? _ Di

- Không biết .

- Gì kì quá vậy ?

- Không biết

- Bỏ đi không nói với anh .

Di chạy lên lầu vô phòng nó thì mới thấy nó đang ngồi một mình ru rú trong góc tường ngay cạnh đường .

- Chị Vi chị sAo vậy ? Em gọi là không thấy chị trả lời ! _ Di

- Ủ' không có gì đâu em , xin lỗi chị không nghe .

- Chị khóc hả chị ?

- Đâu có đâu em chị bị bụi bay thôi !

- Chị nói thật đi em biết là đã có chuyện gì mà !

- không thật mà ! Chị buồn ngủ quá rồi em cho chị ngủ nhé !

Di đứng dậy đi ra thì thấy hộp quà to đùng trên đường nó Di ôm lại hỏi .

- Gì đây chị ?

- Ủ' quà anh Reen tặng thôi .

- Quà anh Reen tặng ?

- Ủ' anh ấy tặng !

- Dịp gì ? Tại sao ?

- Làm sao chị biết được , anh ấy không nói gì chỉ nói là anh aya thấy nó hợp nên tặng !

- Phong lông thế thôi sao ?

- Ủ' chắc tặng vu vơ thôi .

- Dạ vậy chị ngủ đi em ra ngoài .

Di để hộp quà xuống rồi ra ngoài , chạy xuống hỏi hấn

- Anh hai có chuyện gì nói em nghe ! _ Di

- Cái gì là cái gì ?

- Chuyện gì giữa anh và chị Vi ấy anh phải rõ chứ

- Con nhỏ giả tạo đó nói cho em gì hả ?

- Con nhỏ giả tạo ? Anh ăn nói sao thế ? Sao lại gọi chị ấy như vậy ?

- Đơn giản là nó giả tạo thế thôi , em hỏi nhiều quá rồi đó , nó nói gì với em thì đừng quan tâm .

- Chị ấy chả nói gì cả !

- Vậy là do em tưởng tượng thôi ngủ đi !

- Anh nhất định không nói đúng không ? Em sẽ nói mẹ !

- Nè đừng có nói !

- Anh muốn sao ?

- Đừng nói !

- Anh nói đi em sẽ không gọi báo mẹ !

- Ủ' mai đi !

- Giờ cơ anh hai !

- Mai đi !

- Em nói mẹ !

- Tuy !

- Anh này , thôi vậy mai nói !

Vậy là Di đã thuyết phục được hấn nói như còn về nó , nó rất buồn rất rất buồn , thì ra trong lòng hấn bao lâu nay nó chỉ LÀ một con ỏ không hơn không kém , ở nhà nó dù là thân phận tiểu thư , nhưng lại làm như công việc hơn cả là một đứa người làm , rõ ràng là lúc trước khi ra khỏi ngôi nhà tàn ác đó nó được mặc đồ lộng lẫy như công chúa , được ngta qua hỏi cưới , đưa rước bằng xe hơi , chỉ là qua đây ở để xem đối phương hai bên có tâm đầu ý hợp ko , nếu có là cưới liền , vậy mà không ngờ qua đây cũng không hơn đó là bao nhiêu , vẫn bị người ta sỉ nhục , bị người ta sai như con ỏ , bị người ta ăn hiếp , nhưng vẫn tốt với họ , rồi được ngta đối xử tốt một chút , sáng hôm sau lại bị người ta dăng cho cái tên giả tạo , đòi đứng nhọ , nhọ không sao tả được , nó ngồi buồn một mình suy nghĩ , reen có gọi cũng không nghe , ngồi tủi thân một mình mà khóc .

To be continue...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* ? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Nó ôm chân mình gọn lại ngồi sau chân giường nhìn ngắm ánh trắng , trắng rất tròn , rất sáng , trắng đẹp hoàn mỹ không một khuyết điểm , bỗng nhiên cơn gió thổi qua bay tốc vào cửa sổ phòng nó , cơn gió lạnh đến bất ngờ nó ngồi một mình trong căn phòng lạnh lẽo này rồi ngã người xuống sàn nhà cuộn tròn mình lại trùm chăn kín mít như thế cho đến khi ngủ quên trong căn phòng tối , lạnh lẽo , nhưng có một góc vẫn còn ấm áp lúc đó sẽ cảm thấy an toàn , tự do , thoải mái , ở trong căn phòng như thế cứ như thế giới là của mình mọi thứ ko cần phải phụ thuộc vào ai cả , sống trong một căn phòng như thế mọi chuyện không vui có thể bộc lộ ra , muốn khóc cứ khóc không cần đi trong mưa để che giấu , lúc đó cũng là lúc văn chương của bạn tuôn ra khi đó bạn có đủ khả năng để viết một câu truyện về cuộc đời của mình . Nó rất hay làm vậy khi còn ở ngôi nhà tàn khốc kia , còn đây là lần đầu tiên nó làm vậy khi ở đây . Hắn đã bình tĩnh lại và nhận ra mình có phần quá đáng trong chuyện này nhưng vẫn bảo thủ không đi xin lỗi mà nằm lì ở . Lúc sau đã gần sáng rồi hắn mới mò mò lên phòng ngủ đi ngang căn phòng nó thì rất lạnh vì cửa ko đóng kĩ bị hé ra , hắn bước vào ngó nghiêng ko thấy ai chỉ thấy cái chăn trùm kín mít bị phồng lên ở gần cửa sổ , hắn đi ra mở một phần chăn ra thì mới thấy nó đang nằm ngủ , hắn xoa đầu nó rồi đứng lên đóng cửa sổ lại , đi ra định bế nó lên giường nhưng lại không , hắn đi lại giường nó lấy hộp quà lên đi lại ghé ngồi thì tờ giấy được kẹp rút ra , hắn biết là đọc như thế thì có hơi quá đáng nhưng vẫn tò mò mở ra và nội dung là " Xin chào Vi , khi cậu đọc được thì mình đã đi rồi , gia đình mình đi Mĩ một thời gian khi chúng ta đều đã học xong thì mình sẽ về lại , mình chỉ đi một thời gian thôi , chờ mình về nhé bạn yêu , có thể bây giờ cậu rất giận và nói tại sao không báo cho cậu biết trước để có thể tặng mình một món quà , thật ra gia đình mình đi trong thâm lặng cậu là người thứ 4 biết đó nên mình xin lỗi nhé bạn yêu , món quà đó không đắt lắm đâu , mà mình cũng đâu có mua đâu * icon cười * mà là do mẹ mình đan đó , một cái khăn quàng cổ , mẹ mình tặng cậu vì biết sắp tới mùa đông rồi , tuyết cũng sẽ rơi thôi và cũng muốn cảm ơn cậu vì đã giúp mình tươi cười trở lại nên mẹ mình làm tặng cậu chỉ để cảm ơn thôi , chứ mình không có mua nên cũng đừng có mà lúc mình về là cần nhắc nhé bạn yêu ! Tạm biệt bạn yêu ! " hắn đọc xong thì mới hiểu ra , lúc này nó đang đứng trước mặt hắn , nó hăm hăm lấy hộp quà và lá thư . - Anh vô duyên quá vậy là quà Reen tặng tôi mà _ nó

- Tôi Không có ý đâu .

- Anh bị gì vậy tự nhiên giờ này lại đi nhẹ nhàng với tôi như thế , anh đúng là đồ người mà , đồ của người ta mà cũng tự lực lợi rồi còn đọc , anh là cái thể loại gì vậy hả ?

- cô nói xong chưa ?

- chưa còn nhiều lắm

- nói đi

- anh là cái tên hừ

nó quay đi sụ mặt ra không nói nữa . Tự nhiên hắn cầm tay nó quay người nó lại kéo siêu nhanh về phía mình rồi ôm nó lại , nó bất ngờ chưa định hình được ,

- Xin lỗi ! _ hắn

- anh có tội gì chứ bỏ ra nhanh lên !

- có chứ tôi có tội là làm em buồn và tôi còn nói nặng về em .

- bỏ ra đi .

- Xin lỗi em !

- Anh bỏ tôi ra nghe không .

- em không tha cho tôi làm sao tôi bỏ được .

- Tôi không cần anh xin lỗi đâu

- Vậy thì tôi không bỏ em ra được rồi ngốc ạ

Nó cố đẩy hắn nhưng không được nhưng phía sau nó lại đang nở nụ cười nhẹ

- Tha cho tôi , tôi sẽ bỏ em ra ! _ hắn

- Mơ hả ?

- Vậy là em muốn được tôi ôm à

Trúng tim em nó giật mình rờ ra bên ngoài nhưng vẫn cố gắng cãi .

- Ai bảo anh vậy chứ ? _ nó

- thật sao tôi thấy em có vẻ rất thích mà .

- không có
- Ồ vậy là sao nhỉ tôi thấy chỉ có hai khả năng một là em thích tôi muốn tôi ôm , hai là tôi ôm rất ảm được tôi ôm em cảm thấy hạnh phúc .
- Tôi tha cho anh bỏ tôi ra .

Mặt nó đỏ bừng , hấn thả nó ra nhưng vẫn giữ hai vai nó lại còn nó thì cuối gầm mặt xuống

- Trả lời tôi biết là lí do gì đây , hai khả năng tôi đoán đầu là câu trả lời _ hấn
- Không có
- Em nói xạo !
- Là cả hai .

nó hất tay hấn ra rồi chạy ra ngoài , còn hấn thì nhìn rồi cười .

To be continued...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Hấn đi ra khỏi phòng nó về lại phòng mình nằm xuống một lúc rồi đi VSCN và thay đồ , hấn vào phòng nó mở cửa một cách tự nhiên , lúc vào thì thấy nó đang vò đầu vạy vẹo lẳng qua lẳng lại trên giường vì ngại ngừng với chuyện lúc này - Đồ khùng thay đồ đi , đi học với tôi . _ hấn

- Anh vô phòng sao không gõ cửa vậy ?
 - Phiền lắm nó lấy mất 5s cuộc đời tôi rồi !
 - kì gè . Sao đi học sớm vậy ?
 - Đi đi lẹ lên !
 - Không mệt quá tôi buồn ngủ lắm anh đi đi tôi tự đi bộ .
 - Em lẹ lên đi tôi không chờ lâu đâu em muốn tôi thay cho hay tự thay .
 - Mới có 4h sáng mà
 - Kệ lẹ lên tôi thay cho em đúng chứ .
 - Không cần anh tôi cũng không thay đâu mệt lắm .
 - Vậy là em muốn tôi thay dùm rồi . Tôi xưa giờ làm việc uy tín lắm .
- Nói xong hấn tiến lại gần nó , còn nó thì lo đi ôm người lại lấp ba lấp bắp .
- Đồ khùng ... làm ... gì ... v ... ậy ? _ nó
 - Thay đồ dùm chứ sao ?
 - Ể đừng mà Gray anh điên à .

Hấn kéo nó ra tổng nó vô phòng toilet rồi cầm luôn cái bộ đồ đồng phục nó treo trên móc đưa cho nó đẩy nó vào toilet , lúc này nó thở nhẹ dần ra . Mười lăm phút sau nó đi ra , đầu tóc búi lên để tắm người có vẻ cũng ướt chưa khô lắm quẩn rũ chết người . Hấn thấy vậy thì đi lại gần nó hơn ép sát vào góc tường , khoảng cách gần vô cùng , bảo .

- Em quyến rũ hơn tôi nghĩ ! _ hấn
- Anh bỏ ra đi nhanh lên .
- Làm sao đây tôi cảm thấy hơi có gì đó rất thích thú . _ giọng nhẹ và chút ham muốn .
- Anh điên à tôi chưa muốn đâu _ hốt hoảng
- Em đang nghĩ gì vậy ?
- Anh bỏ tôi ra đi tha cho tôi đi , tôi hứa không cãi anh đâu .

Hấn cười gian rồi cúi xuống cắn vào tai nó , gì chắc một tay nó tại , nó nhắm mắt chặn lại bất lực , tay kia nắm chắc váy nghiêm qua kia . Hấn rút ra trong trong tai nó một chiếc bông tai rồi hấn đeo chiếc bông kia của mình vào cho nó .

- Là em tự nói không cãi tôi nhé .

Nó mở mắt ra thấy vẫn không sao thờ nhẹ nhàng , hấn bỏ nó ra đi ra ngoài vừa đi vừa nói .

- Tháo nốt luôn chiếc bông kia của em xuống đi rồi đi ra đi học với tôi , không thì đừng nói sao tôi lại làm vậy vì chính em đã hứa thế . _ hấn
- Hà sao cơ ?

Nó ngẩn ngơ sờ chiếc bông của hấn đeo cho mình rồi nhìn hấn thì thấy tai hấn cũng có 1 chiếc y chang , nó làm theo lời hấn bỏ chiếc kia ra rồi theo hấn đi học .

To be continued ...

Vẫn đứng đúng theo lời hứa nhưng lại hơi trễ , tg là thế ạ cứ mò mò cả thôi . Mai cũng thế nhé đăng trễ ạ làm mọi người thất vọng rô

Không đủ 700 chữ nên phá nha .

123456789012345678901098765432154321123456789101098765403211234567890-/:()#&@.,?!&^^ \$ _ \$ * _ * ~ _ ~ € _ € @ _ @

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Đưa Lại Minh Nguyệt trở về nhà, đỡ dành con bé uống thuốc xong rồi ngủ, lúc này Hoàng Minh Vũ mới ôm mặt hối hận cho những gì mình làm sáng nay. Yêu nhau gần một năm, anh thừa hiểu tính cách của Hạ Tiểu Nguyên, em ấy sẽ không bao giờ vô cớ đánh người hay mắng chửi ai cả. Minh Nguyệt từ nhỏ đã sống trong sự đùm bọc của hai gia tộc, chuyện con bé ương bướng là điều khó tránh khỏi, nhưng muốn trách cũng chẳng được. Bệnh tình ngày một nặng thêm, anh vì quá lo lắng mà vô tình làm tổn thương người anh yêu, vô tình đẩy cô ấy vào vòng tay của người khác. Một giọt nước mắt rơi xuống, Hoàng Minh Vũ bất lực không biết làm gì ngay lúc này.

Diệp Mẫn nhìn con trai bơ phờ, đầu tóc rối bù xù mà lắc đầu ngao ngán, không biết nên tức giận kiểu gì. Sáng sớm vẫn còn yên ổn, vậy mà khi trở về thì Lại Minh Nguyệt như không cò sức sống, khuôn mặt tái nhợt, má in hằn năm đầu ngón tay. Hoàng Minh Vũ con trai bà, bà biết thằng bé nghĩ gì chứ. Là một người mẹ, tâm lý con trai ra sao bà hiểu, nó không hề yêu thương cô bé nhà họ Lại. Theo như thông tin bà có, người con gái miền núi tên Hạ Tiểu Nguyên, người làm cho thằng bé sẵn sàng đứng lên chống lại lệnh của cả nhà, nhất quyết phải hủy hôn cho bằng được mới là người quan trọng với nó.

“Vũ, con ăn chút gì nhé, mẹ nấu”

“Kệ con đi mẹ, con không đói. Mẹ ở nhà chăm sóc Minh Nguyệt, con đi ra ngoài”

Cầm chiếc áo khoác lao ra ngoài, Hoàng Minh Vũ nhìn bầu trời âm u như lòng anh lúc này vậy. Hà Nội vừa đón một trận rét hại kèm mưa, cái lạnh như cắt da cắt thịt chẳng làm cho vết thương bớt đau đớn. Bây giờ anh biết tìm cô ở đâu đây, những chỗ bọn họ hay đi qua, nhà thờ, quán trà sữa... đều không có. Cô trốn anh ở một nơi anh chẳng tìm được, cô trừng phạt anh cho những lỗi lầm mù quáng. Điện thoại không liên lạc được, Hoàng Minh Vũ đứng xe trước cổng kí túc xá, mắt nhìn vào phòng 502 mà lòng buồn vô tận

Đèn xe chiếu sáng, Hoàng Minh Vũ ngẩng đầu lên nhìn thấy bóng của Diệp Khanh và Hạ Tiểu Nguyên, đôi mắt đỏ ngầu tức giận. Tại sao cô lại đi cùng với cậu, tại sao lại như thế.

“Hạ tiểu Nguyên, anh có chuyện muốn nói với em. Nghe anh giải thích “

Diệp Khanh nhủ mảy trước hành động của thằng cháu, hắng giọng “Tiểu Nguyên đã quá mệt mỏi rồi, cháu nên để cho em ấy bình tĩnh lại đã”

“Cậu đúng là không biết xấu hổ, cậu thừa nước đục thả câu, nhân cơ hội này gần gũi em ấy. Cậu đúng là người không hiểu lí lẽ, ngay đến cả người sắp là cháu dẫu mình cậu cũng không tha”

“Đủ rồi đấy Hoàng Minh Vũ, anh đang luyên thuyên cái gì đấy hả. Diệp Khanh và em chẳng có gì hết cả”, Hạ Tiểu Nguyên lòi cánh tay đang túm lấy cổ Diệp Khanh và đẩy ra

“Anh về đi, cảm ơn anh đã đưa em về. Mai chúng ta sẽ nói chuyện sau “

Hoàng Minh Vũ nhìn bóng Diệp Khanh rời đi, hai tay ôm chặt Hạ Tiểu Nguyên vào lòng mà nước mắt chảy xuống

“Anh xin lỗi, vô cùng xin lỗi em, Nguyên “

Cứ mặc cho anh ôm mình, Hạ Tiểu Nguyên im lặng không lên tiếng. Cô biết nói gì ngay lúc này bây giờ, nói là em không giận anh, hay nói em tin anh. Mặc dù biết anh có nỗi khổ của riêng mình, nhưng chẳng hiểu sao lòng cô vẫn đau đến thế.

“Nguyên, nhìn anh đi. Anh xin em đấy”

“Anh định giải thích gì đấy. Hai ngày từ khi em chuyển ra khỏi nhà anh, anh một cuộc gọi cũng không có, một tin nhắn cũng không. Gặp nhau thì anh lại vô tư cầm tay người con gái khác, anh đẩy ngã em vì cô ấy. Anh bảo em nên tin anh như thế nào “

Hoàng Minh Vũ buông thõng đôi tay, mặt cúi gầm xuống không dám nhìn thẳng Hạ Tiểu Nguyên lúc này. Cô nói đúng, từ lúc kêu cô chuyển ra ngoài ở thì đã chứng minh một điều anh là một thằng tồi tệ, vô cùng tồi tệ rồi.

“Anh xin lỗi. Con bé bị bệnh, nó nặng nề đòi về đây, mọi người và anh đều lo lắng cho nó nên mới xử sự thiếu suy nghĩ như vậy. Em tin anh được không, anh chỉ yêu mình em thôi. Anh sẽ bảo Minh Nguyệt hủy hôn, chỉ có lời của con bé mới có tác dụng”

“Cô ta sẽ không bao giờ hủy bỏ hôn ước, cô ta yêu anh nhiều như thế, anh nghĩ cô ta sẽ làm sao”

Hạ Tiểu Nguyên nhìn chằm chằm vào mắt Hoàng Minh Vũ, đôi tay áp lên khuôn mặt nam tính ấy, đôi môi chạm vào môi anh, cô nhắm mắt cho giọt nước tràn xuống. Cô chỉ cần tình yêu của anh, chỉ cần anh luôn bên cạnh cô là đủ rồi.

“Hứa với em, đừng tự quyết định điều gì đó. Hãy để cả hai chúng ta cùng nhau vượt qua tất cả, được không “

London 12p.M

Hạ Tiểu Nguyên cầm điện thoại gọi vào số của Lăng Phong, kêu anh chờ cô tại nhà hàng Tây Wine, bản thân đi thẳng về tầng hầm lấy xe. Cuộc nói chuyện với Hoàng Minh Vũ lúc nãy khiến cho cô càng lúc càng tức giận. Sau năm năm, anh ta vẫn luôn bao bọc che chở cho kẻ đã giết chết đứa con của họ. Hạ Tiểu Nguyên cô năm năm trước là một kẻ yếu đuối, thì không có nghĩa năm năm sau cô vẫn vậy.

Vẫn một chiếc taxi đi thẳng đến Wine trên con đường Swett, Lăng Phong liếc nhìn những cửa hàng trang trí đẹp mắt nơi thành phố này. Giáng sinh sắp đến, anh muốn cùng cô có một cuộc hẹn lãng mạn, dẫu anh biết rằng, trong trái tim người con gái ấy, vẫn chưa quên được Hoàng Minh Vũ.

Gọi món ăn lên, Lăng Phong nhìn Hạ Tiểu Nguyên mà muốn nói gì đó lại thôi. Chuyện anh đụng độ Hoàng Minh Vũ đã khiến cho cô tức giận, anh thật lòng muốn xin lỗi cô. Chuyện đồn ầm lên cả công ty làm cho cô cảm thấy khó chịu, là do anh không suy nghĩ đến hậu quả, cứ khăng khăng làm theo ý chí của trái tim, mà vô tình làm cô tổn thương.

“Nguyên, anh xin lỗi vì chuyện hôm bữa “

“Lăng Phong, là em phải xin lỗi anh mới đúng. Em đáng lẽ ra không nên dẫu diễn anh”

“Hoàng Minh Vũ có làm khó gì cho em không, nếu có em cứ bảo với anh, anh sẽ cho người khác sang thay thế vị trí”

“Anh nghĩ em là người không phân biệt được tư và công u.”

“Người không phân biệt phải là anh mới đúng, anh thật sự không muốn em gặp lại cậu ta, thậm chí là làm cùng”, Lăng Phong cầm chặt tay Hạ Tiểu Nguyên mà năn nỉ

“Phong, em biết anh tốt với em. Chỉ là em không xứng đáng được anh yêu thương để ý đến như vậy. Năm năm trước anh thừa biết em vừa trải qua chuyện đáng sợ gì mà. Chỉ duy nhất điều đó thôi đã chứng tỏ em không xứng rồi “

“Nguyên, anh không quan tâm trong quá khứ em gặp phải chuyện gì, anh chỉ cần em của hiện tại. Nếu em vẫn chưa quên được cậu ấy, thì anh sẽ đợi em. Đợi được năm năm, anh không ngại đợi thêm vài năm nữa “

“VẬY cả cuộc đời này, em chẳng thể quên anh ta được thì sao. Anh định đợi em đến bao giờ “

Lăng Phong im lặng không nói gì, trái tim anh quặn thắt lại trong đau đớn. Lúc này anh lên làm gì bây giờ, tuyệt vọng, bất lực, gục ngã... Anh đơn phương yêu cô nhiều năm, nhưng đổi lại chỉ là những điều khách sáo, còn cô, tâm trí vẫn giành cho người bội bạc kia. Tình yêu là gì mà lại khiến cho con người ta mù quáng đến như thế, biết là có gai, nhưng vẫn cứ cầm chặt..

“Phong, hiện tại em không muốn nhắc lại chuyện liên quan đến Hoàng Minh Vũ, anh ta cũng sắp kết hôn với vị hôn thê của mình. Chúng ta đừng quan tâm đến quá khứ nữa, qua rồi hãy để nó qua đi thôi”

“Ăn đi, tối nay có một buổi tiệc, em đi cùng anh nhé”

“Ừm, anh vừa sang mà phải dự tiệc sao. Buổi tiệc nào vậy” “Buổi tiệc của tập đoàn quốc tế Cung Âu”

“Cung Âu, em nghe nói tập đoàn này rất kì bí”

“Đúng rồi, tập đoàn này có cả hai thế lực hắc, bạch đạo. Cung Âu là dòng tộc mafia gần hai trăm năm rồi, có thể nói họ là số hai chắc không ai là số một. Anh chỉ biết thế lực họ trải dài khắp năm châu, chỉ có điều họ vẫn không thể tìm được người cháu gái bảo bối mất tích hơn hai mươi năm”

“Em cũng đã nghe về tập đoàn này, cậu chủ của họ chắc chỉ chạc tuổi anh thôi, nhưng không mấy xuất hiện. Bọn họ có hợp tác cùng chúng ta không”

“Dự án em đang làm cũng có phần của Cung Âu, thôi, ăn đi, chắc em đói lắm rồi”

Hạ Tiểu Nguyên gật đầu chăm chú ăn nốt phần của mình, trong đầu thắc mắc về cái tên tập đoàn Cung Âu.

Bước vào công ty lúc hai giờ, Hạ Tiểu Nguyên chạm mặt Lâm Tĩnh đứng chặn lối đi ở phòng thiết kế, mắt nhìn cô mà tức giận.

“Hạ Tiểu Nguyên, cô cho tôi một lời giải thích vì sao lại hủy bản thiết kế “

“Ở công ty xin cô vui lòng gọi tôi là giám đốc Hạ, cô Lâm”

“Được, giám đốc Hạ, cô nói đi, tại sao”

“Bản thiết kế của cô không đủ chi tiết, không hợp yêu cầu đưa ra, không phát huy nổi bật, cho nên phải làm lại. Thế thôi, tôi cần một bản mẫu hoàn chỉnh hơn”

“Cô đừng tưởng tôi không biết cô ôm hận tôi, cô thật không xứng đáng với vị trí giám đốc “

“Tôi không xứng, cô nghĩ cô xứng à, Hà”

“Nói lại cho cô hay, tôi cần bản mẫu làm lại. Việc này tổng giám đốc các cô cũng đã không có ý kiến, cho nên, hãy cố gắng nộp trước thời hạn cho tôi”

Hạ Tiểu Nguyên đẩy cửa phòng đi vào, nhưng Lâm Tĩnh đâu dễ dàng bỏ qua cho cô như thế. Mọi người trong tổ thiết kế đều xúm lại xem trò hề của hai người, Hạ Tiểu Nguyên tức giận giật tay ra, gần giọng.

“Cô Lâm, phiền cô buông tay”

“Hạ Tiểu Nguyên, cô ôm hận tôi thì giải quyết được gì hả. Năm năm trước cô cướp vị hôn thê của Lại Minh Nguyệt, năm năm sau cô lại định cướp chồng của cô ấy. Cô thật trơ trẽn không biết xấu hổ, còn dám xuất hiện ở đây mà ra oai cho ai xem”

“Lâm Tĩnh, tôi nói cô bỏ tay ra”, Hạ Tiểu Nguyên tức giận thật sự

“Tôi nói gì sai à. Cả công ty này ai cũng biết Lại Minh Nguyệt là vợ sắp cưới của Tổng giám đốc, cô với thân phận người yêu cũ xuất hiện ở đây không phải phá đám thì để làm gì. Cô ôm hận tôi là bạn thân của Minh Nguyệt, hủy bản thiết kế của tôi. Cô cũng giống như mẹ cô thôi, lăng ló”

“Chát”, Hạ Tiểu Nguyên thẳng tay tát vào má Lâm Tĩnh khiến môi cô ta rỉ máu. Sự tức giận kìm nén trong cô bùng nổ thật sự, bọn họ nghĩ bây giờ cô còn nhu nhược yếu đuối như năm xưa sao. Ai dám đụng đến mẹ cô, cô sẽ không tha cho người đó.

Hoàng Minh Vũ kéo cô lùi lại, ánh mắt đỏ ngầu nhìn Lâm Tĩnh, trong lòng dấy sóng thay cho Hạ Tiểu Nguyên. Anh hiểu cô gái của anh, sẽ không bao giờ để cho ai sỉ nhục người mẹ mà cô luôn yêu thương, huống hồ là kẻ đã từng gián tiếp phá vỡ cái tình yêu thuần khiết của cô.

Lại Minh Nguyệt cầm giỏ hoa quả đi vào công ty thì nhận được nhiều ánh mắt khác lạ, người người chỉ trỏ. Đi qua phòng thiết kế thì thấy cảnh tượng Hoàng Minh Vũ che chở cho Hạ Tiểu Nguyên mà ánh mắt căm hận, hận không thể xé người con gái đó ra trăm mảnh, trong đầu muôn vàn thắc mắc.

“Anh Minh Vũ”, lấy lại nụ cười rạng rỡ, Lại Minh Nguyệt chạy vào ôm chầm lấy cánh tay anh

“Sao em lại đến đây”, Hoàng Minh Vũ hỏi

“Ba cùng ông nội bảo tôi chúng ta cùng nhau đến biệt thự nhà Cung Âu”

“Ừ,em về đi,anh còn có việc”.

Nói rồi Hoàng Minh Vũ kéo tay Hạ Tiểu Nguyên đi ra ngoài nhưng bị cô giằng lại

“Giám đốc Hoàng,phần anh buông tay tôi ra. Tôi cũng nói luôn với anh là tôi đại diện của AT sang đây.Nhân viên của anh xúc phạm nhân phẩm của tôi,anh nghĩ tôi nên làm gì.Anh là cấp trên nên tôi mong anh cho tôi câu trả lời thích đáng”

Hoàng Minh Vũ nhìn Hạ Tiểu Nguyên ánh mắt phần nộ,bàn tay nắm chặt tới mức nổi gân xanh,nếu không phải chỗ này đông người, anh đã cho cô một trận cuồng phong rồi.Lại Minh Nguyệt đứng bên cạnh khuôn mặt tái nhợt nhìn vào hai con người này,thở khó nhọc..

“Minh Nguyệt,em không sao chứ”,Hoàng Minh Vũ ôm lấy cô mà lo lắng

“Vũ,em khó thở quá.Anh đưa em về nhà được không “

“Đi,anh đưa em đi bệnh viện “

Hạ Tiểu Nguyên nhếch môi,sau bao năm vẫn dùng cái chiêu trò cũ rích này để giành lại người, còn Hoàng Minh Vũ vẫn bị dắt vào chòng mà không hề hay biết. Cô cười cho chính bản thân mình, sao lúc này lại nhói lên trong tim,vì cơ gì cô lại thất bại đến như vậy. Chỉ là một người đàn ông luôn làm cô tổn thương hết lần này đến lần khác mà cô không bỏ xuống được ư??

Hạ Tiểu Tĩnh vừa đi ra ngoài về đã nghe thấy tin không vui dành cho cô bạn mình,ai cũng thì thầm to nhỏ xuyên tạc linh tinh,cô tức giận tự hỏi cái tập đoàn LA này là ô chợ hay sao.

“Nhìn cái gì mà nhìn,đi làm việc hết đi”,rồi quay sang Lâm Tĩnh “Nếu không phải tôi về muộn,thì cô không còn nguyên vẹn như thế này đâu”

Đẩy Hạ Tiểu Nguyên vào trong phòng giám đốc,Hạ Tiểu Tĩnh buồn bã nhìn cô,một người mạnh mẽ lúc này lại yếu đuối đến như vậy.Vết thương lòng đã nguôi giờ lại bị moi lên,Hạ Tiểu Nguyên cúi mặt xuống mặt bàn khóc thành tiếng,đã bao lâu rồi cô mới như lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Ngày hôm sau cả trường lại một phen ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh Hoàng Minh Vũ làm lành với Hạ Tiểu Nguyên, bọn họ lại trong tay cùng nhau đến trường như chưa hề có chuyện gì xảy ra.Người đáng thương lúc này là Diệp Khanh,anh đứng trên phòng nhìn xuống, ánh mắt chứa đựng nhiều buồn bã.

Hai mươi bảy năm,lần đầu tiên anh biết rung động yêu thương một người,lần đầu tiên, anh sử dụng mối quan hệ giúp đỡ người khác. Nhưng tất cả những gì anh làm, đều không thể chạm đến trái tim của người con gái đó. Cô ấy thuần khiết như sương mai,dịu dàng bước vào tim anh rồi đứng đó chẳng ra nữa. Đã rất nhiều lần anh cố gắng không nghĩ về cô,nhưng càng cố quên anh càng nhớ. Anh đau đớn khi biết được bọn họ sống cùng nhau, anh gục ngã trên một đồng cỏ chai cười nhạo cho bản thân thất bại. Bọn bè ngưỡng mộ đã sao,sự nghiệp vang vọng đã sao,chẳng phải anh cũng chỉ là một kẻ yêu đơn phương không hề được đáp lại.Nhìn cô khóc,anh xót xa,nhìn cô bị vu oan,anh tức giận che chở. Sau tất cả anh nhận lại được chẳng phải tình cảm chân thành, mà là một lời cảm ơn khách sáo. Cô chọn tin tưởng Hoàng Minh Vũ vô điều kiện, cô phớt lờ những lời nói của anh,Diệp Khanh ôm đầu khổ sở.

Cũng chỉ là một người con gái bình thường, sao anh chẳng thể buông bỏ.Anh cứ lao đầu vào cuộc tình không lối thoát, tự biến mình thành kẻ thứ ba xấu xa,tự chuốc cho bản thân bao nhát dao ứa máu.Anh yêu Hạ Tiểu Nguyên quên đi cả thân phận,anh dùng tất cả những gì anh có chỉ muốn làm cô vui..nhưng giờ anh hiểu một điều, nếu muốn cô ấy cười cứ mang Hoàng Minh Vũ đến..

Hạ Tiểu Nguyên là điểm yếu trong lòng Diệp Khanh,mỗi khi nghe đâu đó tin tức về cô,anh đều đứng lại giả vờ như vô tình đi ngang.Chỉ cần ở đâu đó vang lên cái tên Hạ Tiểu Nguyên, thì ở đó mọi người sẽ thấy một người đàn ông đẹp trai đứng chăm chú nhìn xa xăm mỉm cười. Diệp Khanh cuối cùng cũng nhận ra,Hạ Tiểu Nguyên sẽ không giành tình cảm cho ai khác ngoài Hoàng Minh Vũ,đó cũng là lúc anh chấp nhận sự thật và buông bỏ tất cả về cô.Tuần sau anh sẽ quay trở lại là chính mình của ngày xưa,là một người cuồng công việc, đâu biết rằng sẽ rất khó để quên đi.Quay về Diệp Thị điều hành tập đoàn,và hơn hết là tìm một cô con dâu cho cha Diệp yên lòng.

Hoàng Minh Vũ nắm chặt tay Hạ Tiểu Nguyên,lúc này đây trong anh tràn đầy hạnh phúc, chỉ muốn hét to lên cho cả thế giới biết rằng, cuối cùng cô ấy cũng chấp nhận lời xin lỗi của mình. Cả đêm hôm qua, anh nằm suy nghĩ về những gì mình đã làm, cảm thấy thật sai trái. Hạ Tiểu Nguyên nói đúng, Lại Minh Nguyệt sẽ không đứng lên giải trừ hôn ước. Bao năm qua, anh luôn dung túng cho những hành động của cô bé,căn bản lúc đó, anh nghĩ sẽ không bao giờ tìm được cái gọi là tình yêu.Cho đến khi anh gặp được Hạ Tiểu Nguyên, anh mới biết được cái gì gọi là rung động, gọi là yêu đến chết đi sống lại.

Đã nhiều lần anh nghĩ,từ bỏ tất cả để được bên cô,nhưng lại không làm được. Nhìn bóng lưng cao gầy của ba,Hoàng Minh Vũ lại lưỡng lự cho quyết định của mình. Anh muốn nhận được lời chúc tốt đẹp của bọn họ giành cho anh và Hạ Tiểu Nguyên,chứ không phải là sự ngăn cản.

Hạ Tiểu Nguyên không biết quyết định của mình là sai hay đúng, lúc đó cô chỉ làm theo tiếng gọi của trái tim mình. Người con trai đầu tiên của cô, người cho cô nhận ra được thì ra yêu làm cho người ta thay đổi. Từ nhỏ đến lớn, cô sống trong cuộc sống thiếu thốn nhìn ba mẹ quần quật làm bưng kiếm tiền nuôi cô ăn học, đã có lúc muốn từ bỏ anh, để trở lại con người trước kia, nhưng không làm được.

“Em vào lớp đi, anh cũng phải đến công ty rồi”, Hoàng Minh Vũ áp tay vào má ửng hồng của Hạ Tiểu Nguyên, nựng nựng mà nâng niu

“Ừ, anh nhớ là không được làm nặng quá sức nhé, không tốt cho sức khỏe. Công việc gì cũng sẽ có cách giải quyết được”

“Nguyên, con bé Minh Nguyệt sẽ học cùng với em, tính em ấy ngang bướng từ nhỏ, em đừng chấp nhất nó, được không”

Hoàng Minh Vũ nhớ lại cuộc nói chuyện của Lại Minh Nguyệt lúc tối hôm qua với Lâm Tĩnh, anh mới biết mọi chuyện đều không phải là lỗi của Hạ Tiểu Nguyên, là do anh mù quáng mà trách lầm cô ấy.

“Bà định ở đây bao lâu”

“Không xác định, có thể là hết học kì này của Minh Vũ”

“Bà định buông tay”

“Buông tay sao. Thật nực cười, tôi yêu anh ấy từ nhỏ, bà nghĩ tôi bỏ được sao. Trước mắt, tôi cần thúc đẩy hôn lễ càng sớm càng tốt, chi cần như vậy, Hạ Tiểu Nguyên tự khắc rút lui”

Nắm tay chặt lại thành nắm đấm, Hoàng Minh Vũ tức giận mà không thể làm gì ngay lúc này. Mắng ư, anh không làm được, dù gì có bé cũng được coi như em gái của anh, với cả hiện tại nó đang mang bệnh trong người, làm sao anh có thể nhẫn tâm. Anh nhớ đến Hạ Tiểu Nguyên, nhớ đến giọt nước mắt ấy, nhớ đến ánh mắt thất vọng, lòng anh đau đớn, rồi cuộc anh đang làm cái quái gì thế này.

Hạ Tiểu Nguyên nhìn Hoàng Minh Vũ, ánh mắt một tia khó hiểu nhưng rất nhanh trở lại bình thường, cô định hỏi gì đó nhưng ngay lúc này, điện thoại đổ chuông. Bên kia là giọng nói vô cùng gấp gáp của mẹ.

“Nguyên, con đang ở đâu...”

“Con đang ở trường học, có chuyện gì không mẹ, sao giọng mẹ lại gấp gáp đến vậy. Ông nội không khỏe sao”, Hạ Tiểu Nguyên lo lắng hỏi dồn dập

Mẹ Hạ đầu gối bên này thờ phào nhẹ nhõm, nỗi sợ hãi vừa nãy đã giảm đi ít nhiều, nhưng trông ngực vẫn đập thình thịch như vừa chạy marathon về vậy. Bí mật này bà đã dấu diếm suốt hai mươi năm, cứ ngỡ là mọi chuyện yên ổn nhưng ngày hôm nay, khi nhìn thấy bóng dáng người phụ nữ đó trên truyền hình, bà tái nhợt mà ngã khụy trước sự hốt hoảng của ba Hạ. Ngày đó, khi quyết định làm như vậy, lương tâm bà vô cùng day dứt, nhưng nỗi đau vừa mất đi đứa con đã khiến bà mù mịt, tuyệt vọng mà trộm đi đứa trẻ vừa mới sinh được vài tiếng.

Đứa bé đó chính là Hạ Tiểu Nguyên bây giờ, bà không biết mẹ con bé là ai, bà chỉ biết, khi ôm con bé chạy trốn, bên chân con bé có đeo một chiếc lắc vàng khắc cái tên Cung Lam... con gái của mẹ

“Không sao, ông nội vẫn khỏe con ạ. Mẹ chợt nhớ ra con lâu rồi không về nhà, mẹ có nấu rất nhiều món con thích đó”, mẹ Hạ thoát khỏi dòng suy nghĩ hỗn loạn

“mẹ, việc học dạo này rất bận, con không thể về được. Khi nào có ngày nghỉ dài, con sẽ về”

“Nguyên, con nhớ lời mẹ dặn, không được tiếp xúc với người lạ, hiểu chưa”, mẹ Hạ sốt ruột dặn dò con gái

“Vâng, con biết rồi”

Hạ Tiểu Nguyên thấy mẹ Hạ hôm nay thật lạ, dường như có chuyện gì đó khiến mẹ lo lắng không thôi. Nhưng dù cô cố nghĩ mãi không tìm được lý do thích hợp, tại sao mẹ luôn dặn dò cô nhiều điều kì lạ đến vậy. Mẹ Hạ đang gặp phải vấn đề gì sao, ba Hạ có biết không...

“Nguyên, ông nội không khỏe hả em”, Hoàng Minh Vũ ôm bà vai cô hỏi nhỏ

“Không, mẹ gọi lên hỏi em dạo này bận lắm sao mà không về nhà”

“Ừ, vậy tuần sau được nghỉ, anh đưa em về nhé, cũng sắp đến tết rồi”

Bước vào lớp, Hạ Tiểu Nguyên giật mình nhìn Diệp Khanh đứng trên bục, thần thái vô cùng mệt mỏi. Hôm qua nếu không có anh, thì cô chẳng biết nên đi đâu, làm gì cho khuây khỏa nỗi buồn. Vẫn biết là anh yêu cô, nhưng trái tim chỉ có một, nó luôn rộn ràng bên Hoàng Minh Vũ, chứ không phải Diệp Khanh. Hạ Tiểu Nguyên rất muốn nói cho anh biết rằng, trong tim cô, anh giống như một người anh trai, một người bạn tri kỉ cô luôn trân trọng.

Huyền nhìn con bạn thân hôm nay có tinh thần thì vui mừng thay, miệng ríu rít không ngớt.

“Ê, bà với ông Vũ làm lành rồi hả”

“Ừ,tôi làm lãnh rồi.Thật ra cũng khó nói,bọn họ là thanh mai trúc mã, tình cảm không thể nói bỏ là bỏ được đâu”

“Ừ,cũng đúng,nhưng tôi thấy con nhỏ đó không đơn giản đâu.Nó diễn kịch giỏi thật ấy”

“Thôi kệ đi.Tôi không muốn mọi chuyện rắc rối thêm nữa đâu “

Lại Minh Nguyệt bước vào gây xôn xao toàn bộ những ai có mặt ở đây, một phần vì cô ấy đẹp,phần còn lại ai mà không biết thiên kim của tập đoàn STar đây quyền lực. Những ánh mắt thán phục những cái nhìn trầm trồ khen ngợi, Lại Minh Nguyệt nhếch mép khinh bỉ trong thâm tâm,ánh mắt lướt qua khuôn mặt Hạ Tiểu Nguyên mà sắc lạnh.Cứ ngỡ rằng sự việc hôm qua khiến cho bọn họ xa nhau,nhưng không những không xa,lại càng làm họ trở nên khăng khít,cô không chịu được.

Hai ánh mắt chạm nhau,mỗi người một suy nghĩ,Hạ Tiểu Nguyên cúi đầu nhìn cuốn sách Tài chính kinh tế mà phân tích. Cho dù trời có sập,bão tố có kéo đến,cô vẫn phải học,thậm chí phải giỏi hơn nữa, để không phụ lòng gia đình. Cô cười nhạo cho cái sự ngây thơ của Lại Minh Nguyệt,ấy vậy mà cô ta lại áp dụng cái tình tiết hiểu lầm ở phim truyền hình vào môi quan hệ của bọn họ,chi tiết một điều là, cô ta thật không nghĩ đến Hạ Tiểu Nguyên cô không dễ dàng gục ngã như vậy.Lúc đó buồn thật đấy, thất vọng thật đấy, nhưng người đời đã có câu,yêu là tin tưởng, yêu là tha thứ,cô kìm nén cơn đau để nghe lời giải thích,bởi vì cô biết, Hoàng Minh Vũ yêu ai.

Diệp Khanh đứng trên bục nhìn xuống, hôm nay là buổi dạy cuối cùng của anh,anh cố gắng ghi nhớ hình bóng đó trong tâm trí.Thời gian qua được biết cô,yêu cô,đã làm anh thay đổi từ một người cứng nhắc thành một người biết quan tâm, yêu thương. Sự thay đổi lớn của mình khiến anh bật cười, không là người yêu thì có thể làm bạn được không?

“Các bạn,hôm nay chúng ta báo danh nhé”,Diệp Khanh cười tươi,một nụ cười thật sự giết chết bao trái tim thiếu nữ

“Vâng ạ..”cả phòng đồng thanh đồng rạc

“Ừm,hôm nay báo cho các bạn một tin,là tôi sẽ không thể tiếp tục dạy mọi người được nữa. Buổi học hôm nay là buổi học cuối cùng “

Hạ Tiểu Nguyên đánh rơi cái bút xuống nền xi măng kêu “cách” một tiếng, trong đầu lặp đi lặp lại câu nói không dạy nữa của Diệp Khanh. Cô không tự nhận bản thân hiểu anh,nhưng cô biết được làm thầy giáo là nghề mà anh luôn thích và tự hào. Anh đã từng nói với cô rằng “Anh chỉ muốn có một cuộc sống bình thường không tranh chấp, toan tính đầy mưu mô.Nghề giáo viên là nghề mà anh muốn làm,chỉ như vậy, anh mới cảm nhận được điều gì là thỏa mãn “.Vậy mà bây giờ, anh lại nói không dạy nữa, anh bỏ sự yêu thích của mình, là vì không muốn gặp lại cô sao.

Huyền đẩy mạnh tay Hạ Tiểu Nguyên, nói nhỏ.

“Ê,thầy Diệp không dạy nữa rồi kìa. “

“Ừ,chắc anh ấy có lý do gì đó”

“Chứ không phải vì không muốn nhìn thấy bà tay trong tay hạnh phúc với người khác à”

“Bà luyên thuyên cái gì thế hả,tôi với thầy Diệp là trong sạch đấy”,Hạ Tiểu Nguyên giãy nảy lên

“Ừ,bà trong sạch nhưng người ta có trong sạch không hả.Số bà đào hoa thật ấy,lấy được trái tim của Hoàng Minh Vũ,gì lại có được tình yêu của Diệp Khanh, chắc chắc..Mà nếu tôi là bà thì tôi sẽ chọn thầy Diệp,biết suy nghĩ, biết phân biệt phải trái,và đặc biệt là không có cái vị hôn thê chết tiệt gì đó”

“Bà biết người ta không có chắc”

“Thôi đi,tôi đây nói gì chỉ có chuẩn. Bà nhìn thầy Diệp xem,lạnh lùng quyết đoán, cho dù có cũng không mù quáng như ai kia đâu”

Tan học,Hạ Tiểu Nguyên đứng chờ Diệp Khanh ở khúc rẽ,nhìn thấy cô,anh có chút giật mình.

“Em chưa về sao”

“Diệp Khanh,sao anh nghỉ dạy vậy..”,Hạ Tiểu Nguyên nhìn thẳng vào mắt người đàn ông này

“Bên Diệp Thị công việc dạo này rất bận rộn, cha anh đã không còn khỏe nữa, anh phải về điều hành công ty “

“Vậy..bao giờ anh đi”

“Tuần sau anh sẽ về,có lẽ sẽ không quay trở lại đây nữa “,Diệp Khanh xoáy sâu vào đôi mắt trong veo của cô,ánh mắt vỡ vụn

Hạ Tiểu Nguyên định nói điều gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi,anh ấy đã quyết định đi,thì cô cũng không nên hỏi nhiều làm gì.

“Anh đi cẩn thận nhé,sang bên đó,thì nhắn tin cho em”,

Diệp Khanh đứng bất động,trái tim đau như ai cào cào cắn xé,anh cười nhạo cho cái suy nghĩ điên rồ lúc nãy của mình. Cô ấy tìm anh chỉ muốn nói câu chúc anh lên đường mạnh khỏe, chứ không phải là “Diệp Khanh, anh đừng đi”.Hạ Tiểu Nguyên bây giờ đã hạnh phúc bên Hoàng Minh Vũ, bọn họ chọn cách tin tưởng nhau, cùng nhau vượt qua khó khăn để được bên nhau đến già.Anh chỉ là một kẻ yêu đơn phương người ta,thì lấy tư cách gì mà ngăn cản

được cô dùng cổ chấp. Ôm chặt cô vào lòng trước sự ngạc nhiên của Hạ Tiểu Nguyên, Diệp Khanh nói giọng yếu ớt.

“Một lúc thôi, cho anh ôm em một lúc thôi”

Đôi tay dơ lên cuối cùng lại hạ xuống, Hạ Tiểu Nguyên để mặc cho Diệp Khanh ôm mình, coi như cái ôm này là cái ôm trả ơn, cảm ơn anh vì tất cả những gì anh làm cho cô mấy ngày qua.

Ở một góc khuất, Lại Minh Nguyệt đang cầm điện thoại livestream cảnh Diệp Khanh và Hạ Tiểu Nguyên, môi nhếch lên nụ cười độc ác. Cô ta tưởng cô dễ dàng bỏ qua như vậy sao, Hoàng Minh Vũ sinh ra vốn là để dành cho cô, Hạ Tiểu Nguyên là cái thá gì mà dám cướp đi những thứ đó.

Đoạn livestream được chia sẻ với tốc độ chóng mặt, toàn sinh viên trong trường đều đổ mắt trước hình ảnh tình tứ của thầy trò trên hành lang trường học. Hoàng Minh Vũ đang ngồi họp thì có tin nhắn báo đến, cầm trên tay mà anh không thờ nổi. Đập vào mắt anh là hình ảnh người con gái anh yêu đang ôm chầm lấy người cậu của mình, bọn họ vô tư thể hiện tình cảm nơi trường học mà không cần để ý đến ai.

Tại sao Hạ Tiểu Nguyên lại làm như vậy, tại sao cô ấy lại gặp Diệp Khanh, tại sao lại cùng cậu ấy ôm ấp yêu thương không rời. Mới sáng hôm nay, anh vẫn còn nựng má cô mà yêu chiều, vẫn còn ngấu nghiến đôi môi anh đào hé mở đó, vậy mà bây giờ, chỉ có vài tiếng đồng hồ thôi, cô lại ngã vào lòng người đàn ông khác. Lý trí không còn bình tĩnh, Hoàng Minh Vũ lái xe đi thẳng về trường với tốc độ bàn thờ, vượt qua bao nhiêu đèn đỏ, phía sau là những tròng còi hú lên của cảnh sát giao thông.

Diệp Mẫn đang ngồi lướt facebook xem tin tức thì ánh mắt trọn trường nhìn vào cái đang phát trực tiếp. Hình ảnh em trai bà là Diệp Khanh đang ôm một cô gái, cô gái nhìn rất xinh đẹp, mái tóc dài thướt tha, bà mỉm cười. Thằng bé này từ nhỏ đến lớn chỉ thích làm những điều mình thích, chuyện ba Diệp giục lấy vợ nó cứ chối bay chối biến, phớt lờ cho qua, giờ nhìn thấy em trai tìm được người mình thích, đã vậy lại còn thể hiện công khai trên mạng xã hội, bà vui mừng còn không kịp nữa, chỉ muốn gọi điện chất vấn mọi chuyện. Nhưng niềm vui chưa được bao lâu, chiếc ipad bà cầm trên tay bỗng rơi bịch xuống sàn nhà khi bà nhìn thấy dòng chữ.

“Hạ Tiểu Nguyên, người yêu Hoàng Minh Vũ, đã có cháu rồi mà cả cậu cũng không tha”

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi* ? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Bây giờ tối tại London, Anh quốc

Hạ Tiểu Nguyên mặc trên người một chiếc áo cúp ngực bằng voan màu đen, tôn lên làn da trắng như ngọc bạch, mềm mịn và căng bóng. Mái tóc dài được Hà Tiểu Tịnh búi lên để lộ cái cổ trắng ngần thanh mảnh, từng sợi tóc rũ xuống hai bên má khiến cho cô đẹp đến rung động lòng người. Nhìn mình trong gương, Hạ Tiểu Nguyên hài lòng với hình ảnh hiện tại, cô đã hai mươi năm tuổi rồi sắp tới sẽ bước sang sinh nhật tuổi thứ hai mươi sáu. Ba mẹ Hạ luôn gọi điện thúc dục cô chuyện lấy chồng, thậm chí mẹ Hạ lạnh lùng tuyên bố nếu lần này trở về mà không dẫn bạn trai theo, thì sẽ cấm cửa cô cả đời. Bật cười trước tính tình trẻ con của mẹ, Hạ Tiểu Nguyên lắc đầu khiến Ngọc ngồi đó ngạc nhiên.

“Ê, bà cười cái gì thế hả. Chắc sắp gặp được Lăng Phong nên vui quá chứ gì”

“Không có, mình đang nghĩ đến mẹ mình ở Việt nam ấy. Hôm qua bà gọi điện giáo huấn mình một tràng vì không có bạn trai”, Hạ Tiểu Nguyên nhí nhảnh lên cười

“Chứ không phải còn Lăng Phong đấy à. Mà tôi nói bà hay, người tốt như Lăng Phong không còn nhiều đâu, bà đừng làm khổ tâm người ta nữa”, Hà Tiểu Tịnh nói chen vào

Điện thoại đổ chuông, Lăng Phong gọi điện nói đang đợi cô dưới đại sảnh khách sạn, chỉ kịp chào mấy đồng nghiệp, cô đi thẳng về thang máy, suy nghĩ những lời nói lúc nãy. Tuy cô không vội cho chuyện chồng con, nhưng ba mẹ Hạ đã lớn tuổi rồi, cô tự trách mình cứ sợ hãi mà trốn tránh khiến cho gia đình lo lắng. Cũng đến lúc Hạ Tiểu Nguyên cô nên tìm cho mình một bến đỗ.

Lăng Phong nhìn người con gái trước mắt, tim đập rộn ràng, lúc này chỉ muốn giấu cô vào trong túi áo, để chỉ mình anh được nhìn thấy cái vẻ đẹp quyến rũ chết người này. Khoác chiếc áo vét che đi bờ vai mềm mại người ấy, Lăng Phong cúi người làm độc tác mời làm Hạ Tiểu Nguyên bật cười, anh hôm nay trông cũng đẹp trai không thua kém gì nhưng mình tình người mẫu quốc tế đâu.

Ngồi trong xe, Lăng Phong chăm chú nhìn phía trước, lúc này anh chẳng biết nói gì trong cái không khí ngột ngạt khó thở này. Tình yêu của anh cứ lớn dần, nhưng Hạ Tiểu Nguyên không chịu đón nhận nó, anh không thể gượng ép hay cưỡng chế cô yêu mình. Anh tự mình lao vào cuộc tình này, anh không hối hận cho những gì mình chọn, chỉ cần cô có thể vui vẻ và hạnh phúc mỗi ngày, cho dù muốn anh moi tìm mình ra, anh cũng sẽ làm như thế.

“Phong, hết đợt công tác này, anh cùng em về Việt nam nhé. Mẹ muốn em dẫn bạn trai về”, Hạ Tiểu Nguyên đã suy nghĩ vô cùng lâu, cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

“Kít”..Tiếng phanh xe kêu rít lên,để lại một vệt đen dài trên mặt đường. Lăng Phong quay sang nhìn Hạ Tiểu Nguyên, cố tìm một tia nói đùa trong ánh mắt cô.Anh sợ cô chỉ trêu chọc anh,sợ cô thương hại anh nên mới nói ra lời an ủi nhưng đầy tính xót thương ấy.

“Em vừa nói gì vậy Nguyên, anh không nghe lắm chứ “,xoáy sâu vào đôi mắt mê người ấy, Lăng Phong hỏi cô

“Không có,anh không nghe lắm đâu.Phong, em xin lỗi vì thời gian qua đã vô tình làm anh tổn thương,em tự trách bản thân mình nhiều lắm. Nếu anh không để ý đến quá khứ đầy tủi nhục của em,mình thử bắt đầu xem sao”,Hạ Tiểu Nguyên nhìn ra ngoài cửa kính, lên tiếng.

Xoay người cô lại đối diện với mình, Lăng Phong đưa những ngón tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, mê li nhìn đôi môi đỏ thắm còn vương mùi son.

“Nguyên, đừng tự hạ thấp mình như thế. Cảm ơn em đã tin tưởng anh,anh hứa sẽ không làm em phải khóc,phải buồn đâu”

Nghiêng đầu chậm nhẹ vào cánh môi dụ dỗ ấy,Hạ Tiểu Nguyên nhắm mắt đón nhận cái đụng chạm sau năm năm.Lăng Phong hôn cô dịu dàng,từng chút từng chút khám phá khoang miệng Hạ Tiểu Nguyên, chiếc lưỡi đào qua lại khiến cô mềm nhũn.

Một ánh đèn sáng rọi chiếu vào khung cửa kính, tiếng còi xe inh ỏi vang lên,Lăng Phong buông Hạ Tiểu Nguyên ra,nhìn về phía trước có người đang phá đám.Một chiếc Audi màu đỏ,bên trong là một người đàn ông với ánh mắt lạnh lùng, bàn tay nắm chặt vô lăng đến nỗi gân xanh.Sự tức giận ngày càng lên đến đỉnh điểm khiến cho Hoàng Minh Vũ chỉ muốn phát tiết ra ngoài, cái cảnh anh vừa nhìn thấy làm trái tim tan nát,không thờ nổi.

Hai chiếc xe đối đầu nhau giữa ngã tư đèn đỏ,tâm trạng mỗi người một loại cảm xúc,Hạ Tiểu Nguyên nhắm mắt lại rồi mở ra thở hắt,chuyện gì qua cũng đã qua rồi. Bây giờ cô là bạn gái của Lăng Phong, chuyện nhập nhằng dây dưa với Hoàng Minh Vũ,cô không muốn bị lôi vào vòng xoáy này nữa. Anh ta cũng sắp kết hôn,cô cũng nên buông bỏ những kỉ niệm không vui trước đó,giải thoát cho tất cả.

“Minh đi thôi phong,sắp trễ rồi”,bàn tay mềm mại nắm lấy tay anh đan vào nhau,Hạ Tiểu Nguyên mỉm cười an ủi

Lăng Phong hết nhìn cô rồi lại nhìn thẳng, việc gặp phải Hoàng Minh Vũ ở đây anh thật bất ngờ. Giữa hai người đã từng có tình bạn khăng khít, nhưng lại vì một người con gái mà trở nên đối đầu.Anh vốn vẫn biết Hoàng Minh Vũ ôm trong lòng một bóng hình chẳng phải Lại Minh Nguyệt,cho đến khi gặp Hạ Tiểu Nguyên ở AT,anh mới nhận ra,minh chậm một bước không phải vì cô không muốn yêu.Lại Minh Nguyệt là vị hôn thê của Hoàng Minh Vũ, là con dâu từ bé được gia tộc họ Hoàng bao bọc,bề ngoài thánh thiện dễ gần nhưng bên trong kiêu kì độc ác.Lúc gặp được Hạ Tiểu Nguyên anh chỉ nhớ lúc đó cô như một cái xác không hồn.

Hai chiếc xe một trước một sau đi trên con đường cao tốc dẫn ra ngoại thành London,hướng về biệt thự Cung Âu.Nơi đây giống như một chốn bồng lai tiên cảnh,đậm chất nên thơ vậy.Không nằm trong khu dân cư đông đúc, Hạ Tiểu Nguyên cảm giác đây giống như một cái trang trại cũng nên,cứ nhìn xung quanh này là đoán ra được. Dòng sông nước xanh biếc chảy trước khu vườn, bắc qua nó là một cây cầu hình cầu vồng dẫn vào trong đại sảnh.Hai bên là những hàng cây ngô đồng Pháp cao cao đứng đưa,ánh đèn thấp sáng mọi góc ngách.

Gia tộc Cung Âu là một gia tộc thần bí, khiến cho nhiều người tò mò không thôi, trong đó có cả Hạ Tiểu Nguyên.Bọn họ sống tách biệt với thế giới bên ngoài tấp nập, chọn một nơi yên tĩnh nơi này để sinh sống.Gia tộc Cung Âu nghe nói chỉ có một người thừa kế duy nhất tên Cung Lâm,năm nay hai mươi tám tuổi, lãnh khốc vô tình.

Bước xuống cùng Lăng Phong, cũng là lúc chạm mặt Lại Minh Nguyệt và Hoàng Minh Vũ, Hạ Tiểu Nguyên chỉ nhìn lướt qua rồi quay đi chỗ khác. Thế đấy,ngay cả một cái gật đầu cô cũng chẳng làm được, thì sao có thể cố chấp không buông.Hoàng Minh Vũ trong tim cô bây giờ đứng ở vị trí nào cô cũng không biết nữa.

“Giám đốc Lăng, rất vui khi được gặp anh ở đây”,Lại Minh Nguyệt kéo tay Hoàng Minh Vũ, nở nụ cười xã giao

“Lại tiểu thư,cô cũng vậy.Hôm nay trông cô thật xinh đẹp “,Lăng Phong khách sáo đáp lại

“Ồ,đây là bạn gái mới của anh sao.Trông thật xinh đẹp “,đưa mắt nhìn Hạ Tiểu Nguyên, Lại Minh Nguyệt nhướn mi

Hoàng Minh Vũ trầm ngâm, môi bạc mím chặt suốt từ nãy đến giờ không nói gì cả.Anh nhìn vào cô trước mắt,quyến rũ, bộ ngực đầy đặn,câu hút cái nhìn của bất cứ ai.

“Cảm ơn cô,đây là Hạ Tiểu Nguyên, vị hôn thê của tôi.Cũng đến giờ rồi, chúng tôi xin phép “,Lăng Phong cầm tay cô kéo đi về khu biệt thự Hoàng Minh Vũ hát thẳng cánh tay đang khoác vào khuỷu tay anh,khuôn mặt tức giận nhưng không nói gì cả.Anh chán ghét cái cảnh giả tạo này lặp đi lặp lại,suốt những năm qua,anh gồng mình lên trong đau đớn.Lại Minh Nguyệt bây giờ ngày càng toan tính, lúc nào cũng mang hôn sự ra thúc đẩy anh,khiến anh vô cùng mệt mỏi.

“Minh Nguyệt, Hạ Tiểu Nguyên đã không còn quan hệ gì với anh nữa rồi, em làm ơn đừng làm khó cô ấy nữa. Đến một cái nhìn thương hại cô ấy cũng không thêm liếc,em nghĩ anh mệt dầy mà bám theo sao”

Lại Minh Nguyệt trần trụi nhìn Hoàng Minh Vũ, tất cả những gì cô làm đều không bằng cái mỉm cười nhếch mép của Hạ Tiểu Nguyên. Suốt năm năm qua,cô làm tất cả chỉ muốn anh nhìn về phía cô chỉ một lần, nhưng vẫn là thất bại.Hà có gì cô phải trả anh lại cho cô ta,anh mới là của riêng mình cô,chi cô thôi.

Biệt thự Cung Âu được xây theo phóng cách giản dị,gần gũi, không cầu kì những trang trí đắt tiền, nhìn vào thật ảm áp,ảm cúng đến lạ.Trên bậc,MC bước lên chào đón tất cả mọi người bằng một bản piano giao hưởng vui tai,tạo không khí vui nhộn,thoải mái cho tất cả khách khứa. Hôm nay là sinh nhật

bảy mươi năm tuổi của ông cụ Cung, khách mời chủ yếu là những người có địa vị trong xã hội, thương trường, thậm chí cả những ông trùm mafia có tiếng.

“Chào mừng tất cả mọi người đã đến chung vui với gia tộc chúng tôi. Tôi là Cung Lâm, kính chúc tất cả có một buổi tối vui vẻ”, Cung Lâm giờ chiếc ly thủy tinh lên, sòng sánh trong đó là một chất lỏng màu đỏ sệt..

Hạ Tiểu Nguyên nhìn thẳng vào chàng trai trên bục, có một cảm giác gì đó quen thuộc đến nỗi càng lúc càng nhiều lên trong cô. Rõ ràng chỉ mới gặp lần đầu, nhưng sao lại gần gũi đến thế, cô có cảm giác anh ta có điểm gì đó rất giống mình, giống lắm..

Lăng Phong đập vai khiến cho Hạ Tiểu Nguyên thoát khỏi những suy nghĩ ngón ngàng ấy, đưa theo ánh mắt của anh, cô nhìn về phía đó. Cung Lâm nhìn họ mỉm cười, đưa tay lên ngó ý muốn cụng ly, cô chỉ gật đầu đáp lại. Nói nhỏ vào tai Lăng Phong, Hạ Tiểu Nguyên đi về phía khu nhà C, hướng tới toilet.. Càng bước nhanh thì đằng sau càng có bước chân dồn dập theo, cô quay người lại thì nhìn thấy Hoàng Minh Vũ đứng đó nhìn cô khó hiểu. Ánh mắt anh tràn ngập đau thương, ân hận, phẫn uất.. xoáy sâu vào người đối diện khiến Hạ Tiểu Nguyên khó chịu.

Một lực kéo mạnh đẩy cô vào căn phòng bên cạnh, khóa trái cửa lại, Hoàng Minh Vũ bóp chặt chiếc cằm thon gọn ấy, ngón tay miết lên bờ môi làm cô đau rát, nhũn mảy.

“Tại sao lại hôn cậu ta, em nói đi”

“Giám đốc Hoàng, làm ơn bỏ tay ra khỏi người tôi. Bây giờ tôi với anh đều đã có vị hôn thê, anh làm thế này, không hay cho lắm”

“Cơ thể em, bộ ngực này, chỗ này, em nói đi.. Còn chỗ nào anh chưa chạm qua. Anh vẫn còn nhớ rõ từng hơi thở run rẩy, từng tiếng rên rỉ của em, thật mê người”, Hoàng Minh Vũ mơn chớn lên làn da xinh đẹp ấy

Đôi môi ngấu nghiến cái miệng nhỏ nhắn như muốn nghiền nát nó ra, anh cắn phẫn phát tiết lên từng tác da thịt. Ai cho phép cô hôn người con trai khác, ai cho phép cô phớt lờ anh để kết hôn.. Hoàng Minh Vũ của năm năm sau đã thay đổi, anh muốn cô, thì sẽ có được.

Hạ Tiểu Nguyên nhắm chặt mắt, lắc đầu tránh khỏi những cái hôn như vũ bão giáng xuống. Cô tủi nhục, cô đau đớn, hình ảnh Lại Minh Nguyệt cho người phá cai thai đó của cô lại dội về. Đẩy mạnh Hoàng Minh Vũ, cô tát anh một cái đau điếng, nước mắt cứ chảy ra ngoài không ngớt. Bọn họ đứng đó nhìn nhau, cái nhìn ân hận, khó hiểu cho tất cả. Đã từng yêu nhau sâu sắc, đã có những lời thề thốt, nhưng là ai đập nát hết tất cả.

Đẩy cửa chạy ra ngoài, Hạ Tiểu Nguyên ôm mặt lao theo hướng dẫn ra khu hoa viên. Lúc này cô chỉ muốn yên tĩnh một mình không muốn nói chuyện hay gặp mặt ai lúc này nữa.

Bên cạnh có một bóng đen ngồi xuống, ngẩng mặt lên, hình ảnh đại thiếu gia nhà Cung Âu đập vào mắt khiến cô giật mình. Nhìn lại bản thân có chút nhếch nhác, Hạ Tiểu Nguyên cũng mặc kệ không quan tâm. Anh ta xuất hiện ở đây tức là vừa nãy đã chứng kiến hết tất cả, hà cớ gì cô phải giả tạo để lấy lòng người khác. Cũng chỉ là một vị khách mời trong vô số người, Hạ Tiểu Nguyên chắc chắn rằng một người kiêu ngạo như Cung Lâm sẽ chẳng để cô vào mắt.

Trong bóng tối, tuy rằng cô không dám nhìn nữa nhưng vẫn cảm nhận rõ ánh mắt anh chưa từng rời khỏi cô. Anh đang quan sát cô, tựa như một thợ săn vô cùng điềm tĩnh chờ đợi con mồi sắp bẫy, duy trì trầm mặc, thờ ơ mà lại hết sức giãy vò người khác.

Cung Lâm ngồi thoải mái đánh giá người con gái bên cạnh thay đổi thái độ quay ngoắt mà buồn cười. Rõ ràng vừa nãy còn thấy cô ấy ôm mặt khóc nức nở, thế mà bây giờ lại lạnh lùng điềm tĩnh như không có gì xảy ra. Anh đã gặp vô số những thiên kim tiểu thư, nhưng lại không có hứng thú với bọn họ, anh ghét sự diễn kịch mà họ tự cho mình là giỏi. Sống hai mươi tám năm, Cung Lâm anh đã tôi luyện bản thân thành một kẻ máu lạnh, vô tình, không có lòng thương hại. Anh đứng dưng trước giọt nước mắt của đám phụ nữ phức tạp kia, anh dị ứng với những lời nói khách sáo dối trá. Người đàn bà anh yêu nhất trên thế giới này là mẹ anh, Trình Nhi, và đứa em gái anh chưa từng gặp mặt.

Mẹ Cung từ ngày mất đi con gái trở thành một người khép kín, trầm cảm. Cả ngày bà chỉ ở trong phòng, không đi ra ngoài, không tiếp xúc với bất kỳ ai ngoài con trai Cung Lâm và chồng Cung Đạt. Biệt thự Cung Âu có riêng một căn phòng, bên trong đó là rất nhiều búp bê, đồ chơi mọi thứ, nhưng tuyệt nhiên không có một hình ảnh đứa trẻ nào. Không ai trong gia đình nhìn thấy đứa trẻ đó, bởi vì nó đã mất tích sau khi sinh chưa được tròn hai tiếng. Cho dù đã dùng hết các thế lực, gia tộc Cung Âu vẫn không tìm được đứa bé đó, dần dần mọi người đều xác định con bé đã chết.

Cung Lâm nhìn Hạ Tiểu Nguyên, cô gái này cùng lắm chỉ hai mươi tuổi, còn rất trẻ.. Nhưng cô ta lại có một ánh mắt giống mẹ Cung đến kì lạ, lúc đầu anh cũng giật mình, hi vọng nhỏ nhoi điều gì được gọi là kì tích đó. Nhưng khi điều tra thì anh nhận ra được một nỗi thất vọng tràn trề, vốn dĩ người con gái này là một cô gái thôn quê, ba mẹ cô ta vẫn còn sống.

“Cô tên gì, cô gái”

“Hạ Tiểu Nguyên”,

“À, giám đốc thiết kế của tập đoàn AT”

“Anh biết tôi sao”

“Một chút”

Cuộc nói chuyện ngắn ngủi khiến Hạ Tiểu Nguyên không mấy hài lòng, cảm giác tên Cung Lâm này đang thần bí điều gì đó mà cô chẳng đoán được. Đôi lúc anh ta nhìn chằm chằm khiến cô lạnh sống lưng, có lúc lại nhếch mép cười khi cô trả lời câu hỏi.

Không thể chịu đựng nổi cái không khí ngột ngạt bao trùm, Hạ Tiểu Nguyên đứng dậy, khách sáo chào Cung Lâm rồi bước về phía khu biệt thự. Căn biệt thự rộng lớn thênh thang, phòng nọ nối tiếp phòng kia làm cô hoa mắt. Là một người mù đường, cô cứ đi hết chỗ rẽ này đến chỗ rẽ khác, cuối cùng lại bị thu hút bởi một căn phòng ở cuối dãy nhà A. Căn phòng hé cửa, bên trong rất nhiều đồ chơi của trẻ con, nhưng lại không có đứa trẻ nào. Cô nhìn thấy một người phụ nữ ngồi bên cạnh cửa sổ, trên tay cầm chiếc áo màu hồng của trẻ sơ sinh, ánh mắt buồn vô tận nhìn về phía xa.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Chạy thẳng lên hành lang, Hoàng Minh Vũ lao vào Diệp Khanh hất ngã anh, từng cú đấm cứ lần lượt giáng xuống. Tâm trí anh bây giờ hoảng loạn, ngoài sự tức giận thì chẳng còn chỗ dành cho tình cảm vào lí trí, anh chỉ biết cậu ấy ôm người con gái của mình. Nếu như bình thường, một cái ôm đó chẳng đủ để anh tức giận, nhưng người này là Diệp Khanh, người đã yêu thầm Hạ Tiểu Nguyên, người luôn chỉ mong bọn họ tách nhau ra.

Hạ Tiểu Nguyên kéo tay Hoàng Minh Vũ, không hiểu lý do vì sao anh lại đánh Diệp Khanh như vậy. Từng cú đấm như muốn lấy mạng người khác, Diệp Khanh mặc kệ cho thẳng cháu phát tiết lên mình. Anh không đánh lại, bởi vì anh là cậu, là bề trên, mọi việc anh làm đều là sai trái trong mắt người khác.

“Vũ, buông thầy Diệp ra, đừng đánh nữa”, Hạ Tiểu Nguyên vừa can ngăn anh vừa hét lên

Nhưng lúc này người con trai đó như mất đi lí trí, càng đánh càng hăng, mọi người tụ tập ngày càng đông lại. Hạ Tiểu Nguyên có hét khản cổ cũng không làm cho sự việc dừng lại được. Rốt cuộc là tại sao lại như vậy, anh ấy vốn dĩ lúc này nên ở công ty, vì sao lại xuất hiện ở đây.

“Vũ, dừng lại đi”, Hạ Tiểu Nguyên lấy hết sức kéo Hoàng Minh Vũ ra khỏi người Diệp Khanh, cô quát lên

“Anh điên hả, sao anh lại đánh anh ấy”

“Ừ, anh điên rồi đấy, điên nên mới tin em và cậu ta không có gì”, Hoàng Minh Vũ hét lên

“Em với thầy Diệp thì có gì hả, anh huyền thuyên đủ chưa”

“Không có gì, em coi anh là thằng ngốc hả. Em nhìn đi, nhìn em và cậu ấy đang làm trò xấu hổ gì”, đưa chiếc điện thoại trước mặt Hạ Tiểu Nguyên, Hoàng Minh Vũ tức giận

Nhìn vào cái livestream vừa đăng tải, Hạ Tiểu Nguyên nhú mày nhìn xung quanh, đôi mắt đảo nhanh tìm hình bóng Lại Minh Nguyệt nhưng không thấy. Cô đâu có ngu ngốc mà không biết rằng cái trò này do ai bày ra, chỉ là cô ta càng làm như thế, càng khiến cho cô khinh bỉ.

“Chỉ là một cái ôm thôi, anh nghĩ nó còn điều gì mờ ám ở đây hả. Anh không tin em”

Hoàng Minh Vũ nhìn Hạ Tiểu Nguyên không nói gì, anh tức giận khi nhìn thấy cô ôm Diệp Khanh, anh ghen tị khi cô tiếp xúc với Diệp Khanh, vậy mà cô lại coi đó là bình thường. Cô không hiểu sự chiếm hữu của anh, không hiểu được anh đau ra sao khi nhìn thấy cảnh đó.

“Em thấy nó là bình thường, nhưng tôi thì không như vậy”

“Được, anh không tin em thì thôi, em chẳng có gì để giải thích cả”

Vậy là chiến tranh lạnh diễn ra, Hạ Tiểu Nguyên không gọi điện cũng chẳng nhắn tin với Hoàng Minh Vũ suốt một tháng sau đó. Diệp Khanh cũng trở về Anh quốc tiếp nhận chức Chủ tịch, Lại Minh Nguyệt vẫn xuất hiện trong trường đại học với tư cách sinh viên trao đổi. Tết nguyên đán gần cận kề, thời tiết hanh khô khiến làn da xấu đi, Huyền đồ mắt ghen tị với con bạn thân cùng phòng. Nó chẳng cần kem dưỡng mà da vẫn đẹp như da người mẫu, còn cô, dùng bao nhiêu thứ cũng không được như thế.

Mai là ngày sinh viên toàn trường được nghỉ, Hạ Tiểu Nguyên đặt vé ô tô đi về chuyến sớm nhất trong ngày. Suốt một tháng không nói chuyện với Hoàng Minh Vũ, nhưng cô vẫn luôn dõi theo từng cử chỉ của anh. Từng cái stt trên facebook, từng những hình ảnh trên instagram, Hạ Tiểu Nguyên đều lưu lại về máy tính của mình. Cô giận anh không tin tưởng cô, anh giận cô lừa dối, người được hưởng lợi chính là Lại Minh Nguyệt.

Sáng sớm đứng ở bến xe, Hạ Tiểu Nguyên chen chúc lên chiếc xe khách đường dài đã chật ních người. Thời điểm nghỉ tết của cả nước, tiền mua vé đã đắt, lại còn không có được chỗ ngồi thoải mái, Hạ Tiểu Nguyên xót xa nhìn tiền cứ thế chạy đi.

Nhìn những cảnh vật bên đường bị bỏ lại phía sau, cô nhắm mắt để chìm vào giấc ngủ, bên cạnh là một người đàn bà miền núi, chắc cũng đi làm ăn xa quê.

Xuống bến xe đã là ba giờ chiều, Hạ Tiểu Nguyên đưa mắt tìm ba mẹ trong đám đông hỗn loạn. Tìm được ba, cô sung sướng ôm chầm lấy mà cười tíu tít. Dù có chuyện gì xảy ra thì nhà vẫn là nơi bình yên nhất, nhà cho ta cảm giác an toàn mà không lo lắng. Ông nội đã khỏe lại sau lần phẫu thuật, bây giờ

ông lại tiếp tục trở về công việc thường ngày là đan lồng và rọ cá. Ngày tết gần đến, công việc của ba cũng bận rộn thêm, hàng cứ bị thúc dục không ngớt.

Cất đồ vào trong phòng, Hạ Tiểu Nguyên chạy xuống lân giúp ba đánh giấy ráp. Ba cô là một người thợ mộc có tiếng trong xã, hàng ba làm thường rất tỉ mỉ và chắc chắn, giá cả lại phù hợp nên một tháng cũng có mấy đơn hàng. Ở quê cô, cuộc sống như vậy là đủ ăn, cũng có của ăn của để rồi.

Giúp ba làm việc, mẹ Hạ thì đi ra cánh đồng bẻ mấy bắp ngô ngọt về nấu xuong mừng con gái trở về. Ngẫm nghĩ cô đi học chứ có phải đi tây đầu mà mẹ cứ làm như khách quý vậy, mẹ chỉ cười không nói gì. Mẹ nói mẹ chỉ có mình cô là con gái, những gì tốt đẹp nhất đều muốn giành cho cô.

Nghe ba kể lúc dọc đường đi về, hôm qua nghe tin cháu gái về quê ăn tết, ông nội Hạ đã kêu ba sáng nay dậy sớm sang gọi chồng cô út mổ con lợn sáu mươi cân. Ba trêu cô là cháu gái được ông cưng nhất nhà, còn sướng hơn cả con trai của ông rồi. Hạ Tiểu Nguyên chỉ lè lưỡi, cười tươi không nói gì.

“Nguyên, ra đây ông bảo”

“Dạ, ông gọi cháu ạ”

“Ừm, cái bác sĩ phẫu thuật cho ông ấy, thi thoảng vẫn gọi điện hỏi thăm tình hình sức khỏe của ông. Cháu ở Hà Nội có biết địa chỉ của họ không”

Hạ Tiểu Nguyên giật mình nhìn ông, cô cứ nghĩ ông phẫu thuật khỏi xong là xong luôn chứ, không nghĩ tới việc Mục Thần vẫn duy trì cuộc gọi hàng tuần như vậy. Nhắc đến mới nhớ, từ lần cuối gặp anh ta cùng Diệp Khanh thì không có lần gặp tình cờ nào khác.

“Cháu biết rồi, việc cảm ơn ông cứ để cháu lo. Sức khỏe ông bây giờ là quan trọng nhất, ông đừng để bản thân mệt mỏi quá”

Về nhà thoát cái đã được một tuần lễ, Hạ Tiểu Nguyên hầu như đều ở nhà giúp ba hoàn thành nốt mấy chiếc tủ và giường cho khách ngày mai lấy sớm. Hoàng Minh Vũ vẫn không gọi điện hay nhắn tin gì cho cô cả, mặc dù nhớ anh da diết, nhưng cứ nghĩ đến việc anh không tin vào tình yêu của cô, Hạ Tiểu Nguyên lại cố chấp buông điện thoại xuống.

Hôm nay là hai mươi bảy tết, cô thay một bộ quần áo thoải mái theo mẹ đi chợ quê sắm đồ. Đi ra ngoài đường gặp những người hàng xóm khen cô không ngớt lời, Hạ Tiểu Nguyên chỉ mỉm cười e thẹn. Con gái hai mươi tuổi xinh đẹp động lòng người, mẹ Hạ tự hào với làng xóm nhưng trong lòng vẫn lo lắng về chuyện mình dấu diếm. Bà sợ một ngày nào đó, sự thật phơi bày ra, con bé có hận bà không? Hận bà bắt nó phải xa ba mẹ ruột của mình, sống với bà một cuộc sống thiếu thốn.

Hạ Tiểu Nguyên đi dạo vào quanh chợ nhìn từng gian hàng đầy đủ mọi thứ mà hoa mắt. Về đến nhà nhìn trong nhà đã có nhiều đồ dùng cũ kỹ mà mẹ không chịu mua mới, cô đi vòng qua nơi bán vật dụng trong nhà bếp. Do chợ đông người chen chúc nhau, cô vô tình va phải một người đàn ông khiến đồ trên tay người đó vương vãi xuống đất. Hốt hoảng xin lỗi lượm lại trả người ta, Hạ Tiểu Nguyên giật mình khi người này không ai khác chính là Mục Thần. Mục Thần cũng ngạc nhiên trước sự gặp mặt không được coi là duyên phận với Hạ Tiểu Nguyên, chỉ mỉm cười gật đầu mời cô uống nước. Hạ Tiểu Nguyên cùng Mục Thần bước vào một quán cà phê mới mở tên Nắng Hạ cách đó không xa. Qua nói chuyện cô mới biết được rằng quê ngoại anh cũng ở đây, thật tình cờ anh lại chính là người nhà của bác Năm đầu cổng thôn. Nhưng cô chưa bao giờ thấy bác ấy kể về việc mình có một người cháu sống ở thành phố là Mục Thần.

Nhà bác Năm cũng được gọi là khu nhà giàu trong xã, cứ nhìn cái cơ ngơi ấy là ai cũng biết thôi. Căn biệt thự năm tầng to chà bá ngay trước cổng làng, Hạ Tiểu Nguyên nghe mẹ nói nhà bác ấy vốn dĩ không phải người ở đây. Họ ở Hà Nội làm ăn phát đạt, nhưng bà cụ lại thích không khí thôn quê trong lành, nên duyên có thể nào mảnh đất đó được bác Năm mua lại, xây lên như bây giờ.

Mục Thần nhìn Hạ Tiểu Nguyên trước mặt, trong lòng rung rinh khó tả lên lời. Cô bé này là người Diệp Khanh yêu say đắm, nhưng không hiểu vì lý do gì, thẳng bạn chí cốt của anh lại bay về Anh trong khi chiến dịch tán tỉnh người đẹp chưa được thành công. Cô ấy có một cái gì đó thu hút lòng người đối diện, hễ cứ ai nhìn vào đôi mắt biết nói ấy, đều không dứt ra được. Ngay cả bản thân anh cũng vậy, từ lần đầu gặp mặt đã bị reo rắc mộng xuân.

Bản thân là một người bác sĩ, Mục Thần luôn luôn đặt ý đức của mình lên trên tất cả. Việc gọi điện hỏi thăm tình hình sức khỏe phục hồi của những bệnh nhân là trách nhiệm anh phải làm, anh không có ý tưởng cá nhân gì ở trong đó, mặc dù có thì cũng chỉ là muốn có phương thức liên lạc với Hạ Tiểu Nguyên thôi.

“Bác sĩ Mục, cảm ơn anh đã quan tâm đến ông nội tôi tận tình như vậy. Thế này đi, tôi biết các anh không có thói quen nhận quà, châu cà này tôi mời anh, được không”

“Ừ, không sao cả. Trách nhiệm đó thuộc về một người làm y như tôi, cô không cần phải cảm ơn”

Điện thoại reo lên, mẹ Hạ gọi điện đến hỏi cô đi lạc ở đâu rồi, cô chỉ mỉm cười nói với mẹ là tình cờ gặp bác sĩ đã điều trị cho ông, đang ngồi uống nước cùng người ta. Ai ngờ mẹ cô lại vui mừng quá mức, ra lệnh cho Hạ Tiểu Nguyên bằng bất cứ giá nào cũng phải kéo được người đó về nhà mình dùng bữa tối, rồi tắt điện thoại luôn. Cô nhìn Mục Thần, miệng không thốt lên lời, không biết bắt đầu nói như thế nào nữa. Dù gì cô cũng là con gái, việc mời một người đàn ông về nhà mình dùng bữa chỉ sợ người nghe hiểu lầm thì sự trong sạch của cô làm gì còn nữa. Nhưng lệnh là lệnh, với tính cách của mẹ Hạ, Hạ Tiểu Nguyên đoán rằng bây giờ ông nội đã biết rồi, chắc chắn ông sẽ bắt con gả trống năm cân mà ông yêu quý và cất tiết ngay ý chứ.

“Bác sĩ Mục, là thế này, tôi thay mặt gia đình mời anh đến nhà tôi dùng bữa sẽ không làm phiền anh chứ”

Mục Thần mỉm cười, lắc đầu tỏ ý không có “Không, tôi rất vinh dự là đằng khác”

Trở về nhà cùng Mục Thần, Hạ Tiểu Nguyên chạy ù ra giếng giúp mẹ Hạ làm thịt con gà. Cô đoán không sai mà, ông nội lại thiên vị người ngoài hơn cả cô, con gà to như vậy mà cháu gái về ông không có chịu thịt.

Lần màn bữa cơm cùng mẹ Hạ đến bảy giờ tối cũng xong.Hạ Tiểu Nguyên nhắc máy nghe điện thoại, bên kia là giọng nói có đánh chết cô cũng không bao giờ quên được.

“Nguyên, anh đang ở đâu làng..”

Hạ Tiểu Nguyên chạy ù ra phía cây đa đầu thôn,nhìn thấy Hoàng Minh Vũ đứng bên cạnh chiếc ô tô màu đen,khuôn mặt mệt mỏi,hình như anh gầy hơn trước rồi.Thấy Hạ Tiểu Nguyên,anh ôm chặt cô vào lòng,vòng tay siết lấy như sợ cô chạy trốn. Hơn một tháng nay anh phải đi Châu Phi công tác,quản lý khu vực mỏ kim cương,mọi liên lạc đều tách biệt với thế giới bên ngoài. Ông nội vô cùng tức giận trước sự việc anh tuyên bố hủy hôn ước, điều anh đi công tác một thời gian dài nhằm chia cắt tình yêu của bọn họ.

Suốt một tháng vui đầu trong công việc, anh dường như quên mất bản thân mình là ai.Đôi lúc yếu lòng,anh tự hỏi rốt cuộc anh có quyền tự do lựa chọn hay không, anh sinh ra mà không được quyền quyết định cho tương lai của mình,thì đúng thật là vô dụng.

Hạ Tiểu Nguyên áp đôi tay lên má Hoàng Minh Vũ mà xót xa,nước mắt trực trào rơi xuống. Cô cứ tưởng anh giận cô không liên lạc,nhưng nhìn anh gầy đi,lòng cô xót xa mà đau đớn.

“Vũ,anh gầy rồi.. “

“Nguyên, anh không sao.Anh xin lỗi vì một tháng qua không liên lạc với em,anh xin lỗi “

“Không, anh không có lỗi. Đi thôi,minh về nhà ăn cơm”

Cả hai tay trong tay đi trên con đường mòn làng,mọi hiểu lầm đều được hòa giải.Hạ Tiểu Nguyên nhìn Hoàng Minh Vũ mỉm cười thật tươi nụ cười thật sự sau những ngày cãi vã.

Sự xuất hiện của Hoàng Minh Vũ không chỉ làm ba mẹ ngạc nhiên mà Mục Thần cũng vậy.Anh biết người thanh niên này,đây chẳng phải là cháu trai của Diệp Khanh sao,nhưng tại sao lại đi cùng Hạ Tiểu Nguyên, tại sao lại xuất hiện ở đây.Mọi câu hỏi thắc mắc cứ chồng lên nhau hiện ra.

“Ba,mẹ,ông nội,đây là Hoàng Minh Vũ, mọi người đã gặp rồi đó “

Mẹ Hạ là người lấy lại bình tĩnh, vội vàng tươi cười chào khách,mắt thì nháy nháy với Hạ Tiểu Nguyên. Cô biết vẫn là mẹ Hạ thương cô nhất mà,không như ai kia,nhìn thấy Hoàng Minh Vũ là đã sị sầm mặt mày.

“Cháu chào cả nhà,ghé thăm đột ngột,cháu không biết mua gì,chỉ có chút quà mọn mong mọi người nhận lấy”

“Ôi trời, quà cáp làm gì cho tốn kém, đến là ông vui rồi. Lần sau không cần cầu kì như vậy nữa, biết chưa”

Hoàng Minh Vũ nghe đến hai từ lần sau mà mở cờ trong lòng,như vậy có phải là họ chấp nhận anh rồi không nhỉ. Trong suốt bữa ăn,Hạ Tiểu Nguyên và mẹ Hạ ngồi thì thầm với nhau đủ nghe,còn phía cánh đàn ông thì râm ran câu chuyện. Nào là bác sĩ y đức bây giờ ít người được như Mục Thần,rồi lại người tài giỏi như Hoàng Minh Vũ kiếm giờ rất khó..Nói tóm lại khi rượu vào thì chủ đề của bọn họ vô cùng nhiều, có nói đến nửa đêm cũng chẳng hết..

Cuộc tàn lúc đêm muộn,Hoàng Minh Vũ được mẹ Hạ xếp cho một căn phòng đối diện với phòng của cô,anh say thật rồi.Miệng luôn lầm nhảm những lời cô phải cố gắng lắng mới nghe thấy được.

“Nguyên,anh xin lỗi,một tháng qua anh bị tịch thu điện thoại “

“Nguyên, anh yêu em”

“Nguyên, anh không có đăng gì lên facebook ”

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Hạ Tiểu Nguyên cảm thấy như có một luồng gì đó thúc đẩy cô mở cửa đi vào,bàn tay vừa hé mở đã nghe thấy một giọng nói hót hải từ phía xa,quay người ra là Lăng Phong đang gọi cô.

“Nguyên, em chạy đâu từ nãy đến giờ vậy, có biết anh tìm em khắp nơi không “

Hạ Tiểu Nguyên buông tay ra khỏi nắm đấm cửa, ánh mắt rời khỏi người phụ nữ bên cửa sổ, cô nhìn Lăng Phong mỉm cười.

“Em xin lỗi, tại em đi lạc không tìm được lối ra.Bữa tiệc đã kết thúc rồi sao anh,mình về được chưa”

“Đi thôi,cũng đã hơn mười giờ rồi, anh đưa em về “

Hạ Tiểu Nguyên đan ngón tay mình vào bàn tay to lớn của anh,trước khi đi về,cô chỉ kịp nhìn thấy ánh mắt hốt hoảng của người đàn bà đó nhìn cô chăm chăm

Bữa tiệc Cung Âu đã đến giờ tan tằm,từng tốp người ủa nhau ra về,những chiếc xe đắt tiền cứ nối đuôi nhau thành một hàng dài vài trăm mét.Hạ Tiểu Nguyên giáp mặt Hoàng Minh Vũ,ánh mắt lướt qua không dừng lại,trong lòng cô lại trỗi dậy một cổ tức giận không thôi.

Bọn họ đã chia tay,hiện tại cô yêu ai đấy là quyền của cô,anh ta lấy tư cách gì mà ra lệnh cho cô không được phép.Bàn thân vẫn tay trong tay với người con gái khác, Hạ Tiểu Nguyên khinh bỉ Hoàng Minh Vũ hàng ngàn lần trong bụng.

Lăng Phong khoác lên vai cô chiếc áo của anh,thời tiết London về đêm ngày càng lạnh,anh sợ cô sẽ ốm mất.

“Nguyên, trời lạnh rồi, vào xe ngồi đi”

“Vâng,mình về thôi anh,cũng đã khuya lắm rồi “

Bỏ lại Lại Minh Nguyệt và Hoàng Minh Vũ phía sau,Lăng Phong đưa thẳng Hạ Tiểu Nguyên vào một nhà hàng Việt Nam ăn khuya ở khu phố sầm uất.Cả tối hôm nay anh biết cô chẳng ăn thứ gì vào bụng,sức khỏe không được tốt,lại nhin đói sẽ làm cô kiệt sức thôi.

Anh gọi một bàn thức ăn nhẹ,tất cả đều là những thứ mà cô thích,Hạ Tiểu Nguyên nhìn mà sùng mĩ cay cay..Anh càng tốt với cô bao nhiêu, thì cô lại càng áy náy bấy nhiêu, cô sợ mình không thể khiến trái tim rung động

“Em ăn đi,cả tối em đã không ăn gì rồi “

“ừ,anh cũng ăn cùng đi,nhiều như vậy sao em ăn hết “

Trở về khách sạn đã gần một giờ sáng,Hạ Tiểu Nguyên nằm úp mặt xuống giường mệt mỏi, mí mắt nặng trĩu nhũn chặt lại với nhau.Cởi bỏ chiếc váy dự tiệc ra khỏi người, cô chỉ mặc quần áo lót đi vào nhà tắm,đôi mắt mở to nhìn chăm chăm vào bên trong.Hoàng Minh Vũ vừa tắm xong,hoi nước vẫn còn bốc lên những làn khói mờ ảo,chiếc khăn tắm che đi nửa thân dưới khiến người đối diện nuốt nước bọt.Phải nói anh ta có một thân hình hoàn mĩ đến kì lạ,năm năm trước vẫn còn hơi thô bồng bốt của cậu sinh viên trẻ,thì giờ này đã trở thành người đàn ông thành công ai cũng ngưỡng mộ.

Hoàng Minh Vũ đưa mắt nhìn Hạ Tiểu Nguyên không nói gì,bàn tay với chiếc khăn màu trắng lau đầu rồi đi ra phòng ngủ,ngả người xuống giường của cô.Tắm dưới vòi nước nóng,cô lắc đầu cho bớt vẻ mệt mỏi, không biết phải đối diện với người ngoài kia ra sao.Nếu để Lăng Phong biết được, anh sẽ đau lòng lắm,mà cô đã nợ anh quá nhiều rồi. Xét cho cùng là cô chưa đủ cứng rắn hay là do Hoàng Minh Vũ mặt dày không buông tha,mà hết lần này đến lần khác, anh ta không chừa cho cô một đường lui.

Mặc một bộ quần áo thoải mái,Hạ Tiểu Nguyên bước ra ngoài,từng giọt nước trên tóc cứ nhỏ giọt xuống ướt một mảng áo trước ngực.Cầm chiếc máy sấy sấy tóc cho người con gái ấy,Hoàng Minh Vũ ôm chặt cô từ phía sau mà gục đầu thở khó nhọc.

“Nguyên,anh xin em đấy,đừng xa anh,đừng làm như thế với anh được không. Anh biết là anh sai rồi, anh thật sự muốn xin lỗi em”

Hạ Tiểu Nguyên hất cánh tay đang kim chặt lấy cô ra mà chất vấn.

“Xin lỗi, Hoàng Minh Vũ, sau tất cả những gì tôi phải chịu đựng, chỉ một câu xin lỗi là xong sao.Được,tôi tha lỗi cho anh,phiền anh từ bây giờ làm ơn đừng đến tìm tôi nữa, ok”

“Anh không làm được, nhìn em bên cạnh Lăng Phong ân ái anh không làm được. Anh đã biết mình sai, anh sẽ bù đắp tất cả lại cho em”

Bù đắp ư,một câu nói “anh sai “ có thể trả lại cho cô những ngày tháng tươi đẹp đó không, có mang lại cho cô sự sống của một sinh linh bé nhỏ quay lại không. Trong cô bây giờ là uất hận, là đau lòng, là sự tức giận.. Tức giận vì đã qua từng ấy năm, người bên cạnh Hoàng Minh Vũ vẫn chỉ có Lại Minh Nguyệt,thậm chí anh ta còn tuyên bố kết hôn. Vậy bây giờ còn lằng nhằng với cô làm gì, cô đứng bên cạnh anh ta với thân phận gì đây.

“Vũ,tôi xin anh đấy, đừng đến làm phiền tôi nữa, tôi mệt mỏi lắm rồi. Nếu anh vẫn còn cố tình, tôi sẽ xin chuyển công tác, chúng ta có duyên nhưng không có nợ,bây giờ ai cũng có cuộc sống riêng của mình rồi, anh sắp lấy Lại Minh Nguyệt,thì hãy quan tâm đến cô ấy nhiều hơn”.

Hai người đứng đối diện nhau, một cao một thấp cứ như vậy, bọn họ đều đau lòng, vết thương càng ngày càng từa mầu.Đã từng rất yêu nhau,nhưng vì không tin tưởng, nên mới đánh mất đi,đề giờ hỏi hận thì được gì nữa. Hạ Tiểu Nguyên quay mặt đi để anh không nhìn thấy giọt nước mắt của mình, nhưng Hoàng Minh Vũ đã ôm chặt lấy vai cô mà lắc.Anh khóc,khóc cho bọn họ, rõ ràng là vẫn còn yêu, sao lại cố chấp đến thế.

Lau giọt nước mắt trong như pha lê kia,Hoàng Minh Vũ cúi gằm mặt xuống không ngẩng lên,đôi môi run rẩy chạm vào người con gái ấy, có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng anh được làm như vậy. Cô nói đúng, cô hận anh làm cô đau khổ như thế,anh còn có tư cách gì nữa để mà níu kéo làm khó cho cô.

“Anh sẽ không làm phiền em nữa, đừng khóc.Anh là một thằng tồi tệ,thật không đáng với tình yêu của em.Chúc em hạnh phúc bên Lăng Phong,anh sẽ đi...”

Thay quần áo xong xuôi, Hoàng Minh Vũ lao ra ngoài, bước chân nặng nề vội vã, từ mai giữa hai người bọn họ sẽ chẳng còn quan hệ gì nữa. Anh rất yêu Hạ Tiểu Nguyên, thay vì cứ ép cô làm điều mình không thích, thì anh sẽ lặng lẽ ngắm nhìn hạnh phúc của cô từ xa. Người ta nói, chỉ cần người yêu hạnh phúc, thì mình cũng hạnh phúc, nhưng sao anh chẳng cảm thấy như thế, tìm anh với vụn cả rồi.

Hạ Tiểu Nguyên ngồi phịch xuống sàn nhà mà khóc nức nở, nước mắt cứ theo dòng đồ xuống, cô tại sao lại không thờ được thế này. Rõ ràng là điều mình muốn làm, rõ ràng là cô ép anh dừng đến nữa, nhưng khoảnh khắc anh quay lưng đi bỏ lại cô đằng sau, thì cô biết chỉ là cô đang tự dày vò cả hai thôi. Năm năm, cô vẫn còn rất yêu người con trai ấy, người cho cô tất cả những cảm xúc vui buồn lẫn lộn.

Hạ Tiểu Tĩnh chạy vào ôm chầm lấy Hạ Tiểu Nguyên, trong suy nghĩ cô biết người bạn này của mình yếu đuối vô cùng. Cô ấy mạnh mẽ trước người ngoài, tài giỏi trên thương trường, nhưng lặn lội trong duyên số. Cô biết, người cô ấy yêu chỉ có Hoàng Minh Vũ, chứ không phải ai khác. Cái cảm giác nhìn người mình yêu quan tâm người khác, lo lắng cho người chẳng phải mình, cô đã trải qua rồi, nên cô hiểu. Cô yêu Lăng Phong từ khi mới vào làm tại AT, nhưng trái tim người đàn ông đó luôn hướng về Hạ Tiểu Nguyên. Đã có lúc cô ghen tuông, cô phẫn hận cô ấy đã cướp đi người đó, nhưng rồi nghĩ lại lại bật cười chế giễu chính bản thân mình. Lăng Phong đâu phải của cô, anh ấy yêu ai là quyền của anh ấy, cô lấy tư cách gì mà ghen tị, mà ép buộc. Dần dần cô trở thành bạn thân của Hạ Tiểu Nguyên, cùng với cô ấy làm việc, tâm sự, Hạ Tiểu Tĩnh nhận ra mình không còn ghét người bạn này nữa.

“Tĩnh, mình đau lắm, tim mình đau lắm. Rõ ràng là còn yêu, nhưng mình không thể, có quá nhiều chuyện khiến mình chùn bước “

“Nguyên, có mình ở đây rồi sẽ không còn sao nữa. Nếu muốn khóc thì cứ khóc đi, khóc cho vui hết nỗi buồn đi”

Ba giờ đêm, tại bar Lose, Hoàng Minh Vũ say khướt lướt bên cạnh đồng vò chai ngổn ngang không biết gì. Anh lúc này đây chỉ muốn uống thật nhiều để quên đi, quên người con gái ấy đi, nhưng càng quên càng hiện rõ. Diệp Khanh nhìn thẳng cháu thay đổi từng ngày, trong lòng thờ dài thườn thượt. Anh nhớ lại thời điểm hỗn loạn đó, khi biết Hoàng Minh Vũ và Lại Minh Nguyệt đến với nhau, anh đã lồng lộn tức giận đi tìm nó hỏi cho ra lẽ, thì nhận được câu trả lời tuyệt tình rằng cảm thấy không thích hợp. Anh như người điên chạy về Việt nam tìm người con gái ấy, thì không thấy cô nữa, cô mất tích đến một hơi thờ cũng không còn. Ngay cả Huyền cũng không biết người bạn thân của mình đi đâu, đã xảy ra chuyện gì. Diệp Khanh cứ ngỡ rằng trái tim mình sẽ chỉ yêu Hạ Tiểu Nguyên, nhưng trước những cố gắng của cô học trò cũ, cuối cùng sau năm năm anh cũng mềm lòng đón nhận tình cảm của Huyền.

Huyền là một cô gái tốt, ngày đó khi còn là thầy giáo của cô, anh không chú ý nhiều đến người con gái ấy, hờ hững khi được anh liếc mắt cũng chỉ vì cô là bạn thân của Hạ Tiểu Nguyên.

“Đủ rồi đó Vũ, đừng uống nữa “

“Cậu cứ kệ cháu đi, cháu lúc này rất mệt mỏi, cháu đánh mất cô ấy thật rồi. Hạ Tiểu Nguyên đã nói thẳng với cháu là đừng làm phiền cô ấy nữa, nhưng cháu không làm được. Cậu nói đi, nói cho cháu biết cậu đã dùng cách gì để quên được cô ấy”, Hoàng Minh Vũ lè nhè trong cơn mê man.

“Vũ, cháu không giống cậu, cháu là người đàn ông của cô ấy, còn cậu chỉ là một kẻ yêu đơn phương, chúng ta không thể đưa ra được biện pháp. Đừng uống nữa, về đi”, Diệp Khanh khoát cánh tay thẳng cháu lên vai, loạng choạng đi về.

Tĩnh dậy đã là ba giờ chiều hôm sau, Hạ Tiểu Nguyên nhìn thấy một tờ giấy nhớ nhắn lại lời của Hạ Tiểu Tĩnh là cô ấy đã xin nghỉ phép giúp cô rồi, hôm nay không cần đi làm. Nhìn bản thân trong gương với đôi mắt sưng húp như hai quả hạnh đào, cô cúi đầu xuống không để nước mắt giàn ra. Một đêm phát tiết đã đủ rồi, từ hôm nay sẽ không có ai làm phiền cô nữa, sẽ không còn những tin nhắn cuộc gọi từ một số lạ nào đó.

Trang điểm nhẹ che đi vết thâm nơi mộng mắt, Hạ Tiểu Nguyên mặc một chiếc váy thoải mái, đi xuống nhà ăn khách sạn. Bụng cô đã biểu tình từ khi tỉnh dậy, cô có cảm giác lưng và ngực sắp dán vào nhau luôn rồi, dù có chuyện gì buồn đến đâu thì cũng không thể để bản thân đói được.

Thang máy mở ra, bên ngoài đối diện cô là Lại Minh Nguyệt đang đứng đó như đã đợi sẵn cô từ trước. Hôm qua đã vô cùng mệt mỏi với Hoàng Minh Vũ, hôm nay cô chả còn sức lực nào để mà phân bua với người con gái này. Bề ngoài xinh đẹp động lòng người, cô ấy thật xứng đáng với cái mác con dâu nhà họ Hoàng vợ của Hoàng Minh Vũ. Có lẽ người đi ra, Hạ Tiểu Nguyên bị một giọng nói chua ngoa, sắc bén vọng lại.

“Hạ Tiểu Nguyên, tôi đợi cô đã lâu lắm rồi “

“Lại Minh Nguyệt, tôi nhớ là tôi với cô không còn gì để nói với nhau cả, không biết cô đợi tôi để làm gì “, nhướn mi, Hạ Tiểu Nguyên cười như không cười.

“Cô đừng có giả mù sa mưa, Hoàng Minh Vũ là chồng sắp cưới của tôi, cô cảm thấy sự xuất hiện của mình gây lên ảnh hưởng gì không hả”

“Thật nực cười, cô đến đây là để giáo huấn tôi không nên xuất hiện. Lại Minh Nguyệt, năm năm trước cô đừng quên cô đã làm gì, Hoàng Minh Vũ và tôi đã chấm dứt ngay từ thời điểm đó, cho nên, phiền cô đừng đến làm phiền tôi”

“Cô buông tha anh ấy được năm năm, sao còn xuất hiện làm gì, lại ngay cái lúc chúng tôi sắp kết hôn”

Hạ Tiểu Nguyên quay lại nhìn người con gái này, cô ta yêu Hoàng Minh Vũ đến mức không còn phân biệt được đúng sai nữa, không cần biết bị đối xử ra sao. Cũng như cô yêu anh ta, cho dù hận đến mấy vẫn còn yêu.

“Tôi không cướp anh ta của cô, cô có thể yên tâm”

Khi vừa cất tiếng nói xong cũng là lúc điện thoại của Lại Minh Nguyệt vang lên, không biết đầu bên kia nói gì mà ánh mắt cô ta thay đổi, một cổ tức giận bao quanh Hạ Tiểu Nguyên.

“Chát”, tiếng âm thanh ròn rã vang lên, Hạ Tiểu Nguyên không chú ý nên bị ngã phịch xuống nền đá hoa, đôi môi đã bị rỉ máu. Bàn tay nắm chặt lại rồi lại

buông ra, cô ngẩng cao đầu.

“Lại Minh Nguyệt, cô đừng tưởng cô muốn làm gì thì làm”

“Hạ Tiểu Nguyên, cô thật trơ trẽn không biết xấu hổ, đã có Lăng Phong rồi còn muốn cướp cả chồng người khác “

“Tôi nói lại lần nữa, tôi không cướp của ai cả. Nếu cô sợ, thì hãy dành thời gian mà nghĩ cách giữ người cô yêu lại”

“Được, cô nói cô không cướp của tôi. Vậy cô mở to mắt ra mà nhìn xem, đây là cái gì hả”, dơ chiếc điện thoại lên trước mắt Hạ Tiểu Nguyên, Lại Minh Nguyệt quát âm lên

Trước mắt là hình ảnh của cô và Hoàng Minh Vũ trong phòng cô hôm qua, hình ảnh hai người hôn nhau trong tình cảnh anh chỉ quấn một chiếc khăn ở hông, bên trên là tiêu đề giật tít “Tổng giám đốc LA cùng tình cũ vui vẻ”. Hạ Tiểu Nguyên giật mình không biết nói gì, giải thích sao, cô lúc này chỉ thắc mắc vì sao nó lại được phát tán rộng rãi đến vậy, và ai là người đã làm điều đó. Ngồi đến Lăng Phong, có phải lúc này anh đã đọc được rồi không, anh sẽ không tìm Hoàng Minh Vũ mà xung đột chứ.

Nhắm mắt chịu đựng cái tát thứ hai của Lại Minh Nguyệt giáng xuống, Hạ Tiểu Nguyên cảm giác lúc này cô đúng như lời cô ta nói vậy, thật trơ trẽn làm sao. Mọi người sẽ nhìn cô ra sao, sẽ bàn tán điều gì, khi mà tất cả đều chân thực không thể chối cãi. Tiếng Lại Minh Nguyệt vang lên, mở mắt ra nhìn người che chở cho mình, Hạ Tiểu Nguyên thật bất ngờ khi người đó là Tổng giám đốc tập đoàn Cung Âu, Cung Lâm

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Không biết Hoàng Minh Vũ dùng cách gì mà lại khiến mẹ Hạ và ông nội chấp nhận cho anh được ăn tết ở nhà cô. Hạ Tiểu Nguyên chỉ biết hôm nay khi đang nấu bữa sáng cùng mẹ, thấy mẹ than thở mà trong lòng kêu thầm mẹ bị lừa thật rồi.

“Khô thân thẳng bé, ăn nói lễ phép tài giỏi, nhưng lại không được gia đình quan tâm. Haizz, mẹ kêu Vũ nó ở lại ăn tết cùng nhà mình á”

“Cái gì cơ, mẹ bảo anh ấy ở lại đây. Thế ông xã mẹ không nói gì sao”

“Nói gì là nói gì, con biết thừa tính ba con rồi đó, ông ấy chỉ không muốn gả con đi sớm thôi”

“Con không lấy chồng đâu, mẹ yên tâm đi”, Hạ Tiểu Nguyên lè lưỡi trêu mẹ Hạ

“Cha bố cô, tôi không muốn ai đó đến cướp người đâu”

Hạ Tiểu Nguyên nhìn ra ngoài sân thấy Hoàng Minh Vũ đang giúp ba khiêng đồ lên chiếc xe tải mà mỉm cười, nhìn anh lúc này trông thật giản dị, không giống một vị CEO hay một thiếu gia lắm tiền. Anh chân thật với những người xung quanh cô, không kiêu căng, ngạo mạn.

“Mẹ này, bác sĩ Mục là cháu nhà bác Năm đầu thôn đó”

“Mẹ cũng mới biết hôm qua, nhìn ra cũng là một người chừng chạc tử tế. Chỉ tiếc là tâm không đặt đúng chỗ “, mẹ Hạ lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối

“Mẹ biết được trong lòng người ta nghĩ gì à, mẹ tài ghê ha”

“Thằng bé đó nó yêu con đấy, suốt buổi cứ liếc con hoài. Nhưng mẹ tôn trọng quyền tự do của con, con yêu ai cảm thấy hạnh phúc, mẹ sẽ ủng hộ “

Mẹ Hạ nhìn đứa con gái bà đã nuôi nấng hai mươi năm mà trong lòng không khỏi xót xa. Bà sợ nếu một ngày nào đó sự thật phơi bày, bà không biết phải giải thích với chồng ra sao, với gia đình chồng như thế nào. Mấy ngày nay bà luôn theo dõi tin tức, nhưng tuyệt nhiên không thấy bài báo nào viết về nhà họ Cung nữa, lòng cũng nhẹ hơn rất nhiều.

Ba Hạ cùng Hoàng Minh Vũ chẳng đồ xong thì tiếng Hạ Tiểu Nguyên gọi vào ăn sáng, một bữa cơm ấm cúng mà anh chẳng thể có được trong gia đình nhà mình. Nhìn người con gái anh yêu bận rộn trong bếp, Hoàng Minh Vũ cười mỉm khi về lên một mái ấm gia đình hạnh phúc của hai người, anh chỉ mong thời gian trôi thật nhanh, để anh có thể đứng chính bên cạnh cô như lúc này.

“Minh Vũ, hôm nay là hai tám tết, chắc con chưa từng đi chợ quê bao giờ đúng không “, ông nội vừa ăn vừa nhìn Hoàng Minh Vũ

“Dạ, cháu chưa ông ạ. Từ nhỏ đã sống ở nước ngoài, đến vài năm gần đây mới về quê hương, nhưng cũng không có đi”

Ông nội Hạ gật gật đầu tỏ thái độ đồng tình, mắt trợn lên đe dọa con trai đang khó chịu ra mặt.

“Đúng rồi, ở nước ngoài thì làm gì có không khí tết như quê mình. Ăn xong ông bảo Nguyên dẫn cháu đi chơi quanh huyện cho biết “

Mẹ Hạ ngồi im từ nãy đến giờ cũng chen vào nói thêm, mắt liếc ba Hạ cảnh cáo ông không được lên tiếng.

“Đúng rồi đó, ba nói chỉ có phải. Hai đứa cứ ăn xong rồi thay quần áo đi đi, việc còn lại để mẹ làm. À mà quên, tiện công hai đứa mua cho mẹ chút lễ sắm tết nhé”

Hoàng Minh Vũ chở Hạ Tiểu Nguyên trên chiếc xe Lead của gia đình cô, điểm đến của bọn họ là chợ huyện cách đó khoảng mười cây số. Đây là lần đầu tiên anh có được cảm giác ấm áp của không khí gia đình, cảm giác được một cái tết vui vẻ. Hai bên đường là những hàng cây đào đỏ hồng sắc thắm, cái rét hơi se khiến lòng thoải mái.

Dẫn Hạ Tiểu Nguyên vào một shop quần áo nhìn có vẻ sang trọng nhất nơi đó, Hoàng Minh Vũ chọn cho cô rất nhiều đồ, thậm chí cả giày dép. Mặc cho cô khuyên ngăn, anh chỉ cầm hai tay cô mà nói.

“Nguyên, đây là tấm lòng của anh, đừng từ chối. coi anh như là một thành viên trong gia đình em nhé”

“Em vẫn còn nợ anh tiền, em...” cô đáp ứng nhìn lên

“Không sao, số tiền đó bao giờ có trả anh cũng được. Anh không vội, nhưng mong em đừng hiểu lầm anh nữa, anh rất đau lòng”, vuốt ve khuôn mặt người con gái trước mắt, Hoàng Minh Vũ nhìn cô trìu mến đầy yêu thương.

“VẬY anh cũng đừng không tin tưởng em, anh biết là em yêu anh mà. Diệp Khanh cũng đã trở về Anh Quốc rồi, em đã nói em không có gì với thầy ấy”

“Anh xin lỗi, là anh mù quáng hiểu lầm em rồi “

Lướt một vòng quanh chợ hoa, Hoàng Minh Vũ chọn một cây đào không quá to nhưng rất nhiều hoa, nhìn qua là biết cây hoa này cũng phải sống rất lâu năm rồi. Anh gật đầu hài lòng hỏi cô.

“Em thấy nó thế nào, đẹp không “

“Ừ, rất đẹp.. Rất nhiều hoa nữa “

“Lấy cháu cây này, nhưng bọn cháu không có xe, chú chở nó đến địa chỉ này cho cháu nhé”, quay sang chú bán hàng, Hoàng Minh Vũ cười nói

“Thôi anh, cây này đắt lắm. Minh mua cây nhỏ hơn là được rồi “, kéo khuỷu tay anh, Hạ Tiểu Nguyên lắc đầu

“Anh thấy nó rất đẹp, nếu đặt đầu tiên nhà mình sẽ không chiếm nhiều diện tích đâu”, nói rồi mặc kệ lời cô khuyên ngăn, Hoàng Minh Vũ rút tiền trả.

Nhìn người con trai bên cạnh, Hạ Tiểu Nguyên thầm cảm ơn ông trời thật ưu ái đối với mình, cho cô gặp được anh, được anh yêu. Cho dù tình cảm đó có trải qua những hiểu lầm, nhưng càng làm cho bọn họ hiểu nhau nhiều hơn. Cô thắc mắc không biết có nên hỏi anh về Lại Minh Nguyệt hay không, vì cô sợ, sợ phải nghe thấy lời quan tâm của anh dành cho người con gái ấy.

Về đến nhà đã là mười một giờ chưa, cơm nước đã chuẩn bị xong, cây đào đang được ba cố định lại cho chắc chắn. Hạ Tiểu Nguyên bật cười trước sự tỉ mỉ của ba mình, cô ghé tai nói nhỏ với Hoàng Minh Vũ khiến anh ngạc nhiên, sau đó thì hãnh diện. Ba Hạ là một người rất thích sưu tầm những cây hoa đào ở miền núi cao, tuy nhiên vì điều kiện gia đình không được gọi là khá giả nên ba không có được cơ hội sở hữu chúng trong tay.

“Minh Vũ về rồi đấy à, nào nào, lại đây giúp bác một tay nào, để bác kê lại cho nó phong thủy chút”,

“Thôi, ba với anh cứ làm việc đi, con vào phụ mẹ sắp cơm lên”

Ba Hạ mắt sáng như ánh hào quang nhìn cây đào trước mắt, miệng lại không ngừng trách móc.

“Trời ạ, cây đào đắt tiền như vậy gia đình thật không dám nhận, Cháu làm thế này khiến chúng ta áy náy quá đi”

Không có gì đâu bác, cháu thấy nó rất hợp với căn nhà mình, với cả tết mà không có hoa đào thì làm gì còn gọi là tết”

“Ừm, ừ.. Thôi, vào ăn cơm thôi. Tí nữa bác sẽ dạy cháu gói bánh chưng, chắc cháu chưa gói bao giờ nhỉ “

Trong bữa ăn, ba Hạ vì cảm kích Hoàng Minh Vũ mà khuôn mặt không còn bí xị như hồi sáng, ngược lại thay đổi thành niềm nở, nói chuyện đủ điều. Cứ nhìn cái cách ba bắt anh uống rượu mà xem, Hạ Tiểu Nguyên bật cười trong lòng vì sự trẻ con đó. Đang ngồi ăn thì bị câu nói của ba làm cho cô ho sặc sụa.

“Nguyên này, ba chấm Minh Vũ làm rể nhà ta rồi đó. Hai đứa yêu nhau thế nào thì tùy, nhưng việc học hành không thể trượt dốc, đặc biệt là đừng đi quá giới hạn”

Ba này, ba nói lung tung cái gì vậy hả”,

“Ba nói nghiêm túc cho hai đứa biết để hai đứa tự giác”

Hạ Tiểu Nguyên đỏ mặt trừng mắt nhìn cái người đang sung sướng mà cười đến tận mang tai kia. Đây, sáng nay vẫn còn ủ rũ mà thái độ của ai kia, bây giờ thì lại lấy được lòng của toàn bộ những người trong gia đình cô rồi.

Hoàng Minh Vũ trong lòng rộn ràng mà tim đập bang bang, trong đầu vạch lên kế hoạch có nên kêu người làm đi tìm những cây đào được đoạt giải trong hội thi hoa về tặng cha vợ, không biết có vội vàng quá không.

Đến chiều, Hạ Tiểu Nguyên cùng mẹ ngồi cắt lá dong, bên cạnh là Hoàng Minh Vũ đang loay hoay với chiếc bánh không hình thù gì cả. Tuy vậy, ba Hạ rất tận tình chỉ bảo anh, thậm chí còn tỉ mỉ hướng dẫn từng tí một. Ngồi nhìn cảnh đó mà cô chỉ ước thời gian cứ ngưng đọng lại, để họ không ai phải chịu đau khổ và hiểu lầm về nhau lần nào nữa.

“Nguyên, nhìn này, cuối cùng cũng gói được một chiếc hoàn chỉnh rồi”, anh nhìn cô sung sướng.

“Hoàng Minh Vũ, cả chiều chỉ gói được một cái mà cũng khoe sao”, Hạ Tiểu Nguyên liếc mắt trêu ghẹo.

Mẹ Hạ thấy con gái mình chưa gì đã bắt nạt người khác, lấy tay cốc đầu cô giáo huấn.

“Cái con bé này, ăn nói thế hả. Thằng bé mất cả buổi chiều để gói bánh cho con đấy”

Cô chợt nhớ lại những ngày còn nhỏ, mỗi khi đến ngày gói bánh chưng, ba thường gói riêng cho cô một chiếc bánh nhỏ hơn những chiếc còn lại. Tâm trạng hồi đó vẫn in sâu trong tâm trí, cảm giác sung sướng như được cho kẹo vậy, chỉ mong thời gian trôi thật nhanh để được vớt bánh ra ăn trước. Chiếc bánh được ba cho rất nhiều thịt, những lần như thế ba thường nói ba yêu con gái nhất nhà.

Buổi tối, anh cùng cô đang đi dạo thì gặp Mục Thần, cô chỉ gật đầu chào hỏi mà cũng làm cho ai đó ăn dấm chua, bàn tay nắm chặt thể hiện sự sở hữu của riêng mình.

“Chào hai người, đi dạo sao”, Mục Thần tiến lại gần.

“Vâng, anh cũng đi dạo à. Anh thấy không khí ở đây thế nào, có quen không”

“Ừ, không khí rất trong lành, con người hòa thuận, không bon chen như ở trên thành phố em. Nguyên bao giờ đi học lại”

“Chưa đâu anh, em chắc mừng 10 mới phải đến trường”

Hoàng Minh Vũ nghe cô nói vậy như mở cờ trong bụng, vậy là anh có thể ở đây lâu hơn một thời gian nữa rồi. Nhưng nhìn Mục Thần trước mắt mà anh cảm thấy khó chịu, cũng là đàn ông sao anh lại không biết tên bác sĩ này đang hăm he tiếp cận Hạ Tiểu Nguyên chứ. Nghĩ lại hôm qua may là anh về kịp, nếu không có khi ba Hạ lại chêm tên này làm con rể thì toi.

“Bác sĩ Mục cũng ăn tết ở đây sao”, Hoàng Minh Vũ lên tiếng phá tan cuộc đối thoại.

“Ừ, giám đốc Hoàng, cậu cũng vậy à”

“Ba mẹ Hạ kêu tôi ở lại ăn tết cùng, anh biết đấy, chuyện của chúng tôi mọi người đều đã biết, chỉ còn thời gian thôi”

Mục Thần nhíu mày khi nghe Hoàng Minh Vũ trả lời, là cậu ta đang khoe khoang hay đang cảnh cáo anh không được có ý lên Hạ Tiểu Nguyên. Tuy lớn tuổi hơn cậu ấy nhưng Mục Thần không có ý định khinh địch, bởi vì theo anh biết, một người mới hai mươi hai tuổi đã có thể chèo chống tập đoàn xuyên quốc gia thì đã thể hiện rõ tài chí của họ như thế nào. Hoàng Minh Vũ đích thị là một thiên tài, tương lai sẽ trở thành người được cả thương trường dè chừng vì sự mưu mô toan tính thâm hiểm.

“À, nhân tiện anh có ở đây vài ngày, mai em kêu ông nội ở nhà, anh sẽ khám tổng thể lại sức khỏe cho ông”.

Hạ Tiểu Nguyên liếc mắt cảnh cáo người đàn ông bên cạnh, ánh mắt giận dữ khiến Hoàng Minh Vũ quay đi chỗ khác như thể chuyện này không liên quan gì tới anh vậy.

“Vâng, vậy làm phiền anh rồi, tí về em sẽ nhắc ông nội. À, mà anh đang định đi đâu vậy”

“Không đâu, anh chỉ đi dạo quanh làng để xem nhà nhà đón tết ra sao thôi. Em với Minh Vũ cứ đi đi, cũng đến lúc anh phải về rồi. Anh chợt nhớ ra là mình còn có việc phải làm nốt”

Bóng Mục Thần càng xa dần, Hạ Tiểu Nguyên nhéo mạnh khiến Hoàng Minh Vũ la oái oái, miệng suýt xoa không ngừng.

“Vợ, em làm cái gì thế. Sao véo anh đau vậy”

“Ai là vợ anh hả, gọi cho đúng vào. Bác sĩ Mục nợ tiền anh sao mà mặt anh lúc nào cũng xị ra thế hả”

“Không, anh ta không nợ gì anh cả. Nhưng anh không thích cái ánh mắt si tình của tên đó, hấn nhìn em không chớp”

Hạ Tiểu Nguyên bật cười trước hành động trẻ con của anh, đôi tay trắng muốt đưa lên vuốt ve khuôn mặt góc cạnh nam tính ấy, lí nhí.

“Đồ ngốc, đã là của nhau rồi, anh nghĩ em còn yêu ai được nữa sao. Cả đời này em sẽ bám theo anh đến già, cho dù anh có bỏ em, em vẫn bám”

Ôm chặt người con gái mình yêu vào lòng, Hoàng Minh Vũ hôn cô dịu dàng, đôi vòng tay siết chặt eo Hạ Tiểu Nguyên cho đến khi cô mềm nhũn mới buông ra. Bên dưới căng trướng khiến cho anh thật đau đớn, nhưng lại không thể làm gì được, anh bây giờ chỉ được nhìn, được sờ chứ không được làm. Nếu để ba vợ biết có nước bị đánh gãy chân không còn đường về nữa.

Giao thừa chỉ còn năm phút nữa, đại gia đình nhà họ Hạ cùng quây quần bên nhau trên chiếc phản được đặt ngoài sân. Bọn trẻ nhà cô út rất yêu quý Hoàng Minh Vũ, lúc nào cũng chỉ quấn lấy anh không buông. Không biết anh đã mua chuộc gì thằng bé mà lúc nào nó cũng chạy ra thủ thỉ với cô là nó chỉ chấp nhận anh Vũ làm anh rể thôi.

Tiếng pháo hoa sáng rực cả bầu trời, mọi người quay sang chúc nhau năm mới vui vẻ, một năm mới phát đạt an khang. Điện thoại liên tục nhận được những tin nhắn chúc mừng năm mới, cô ngồi đó ngả đầu vào vai anh nhìn bầu trời đầy khói pháo.

Ngày mừng một mừng hai qua đi, hôm nay là mừng ba ngày hóa vàng. Hoàng Minh Vũ được giao nhiệm vụ đưa mẹ Hạ đi chợ, còn Hạ Tiểu Nguyên thì từ sáng phải giúp ba rất nhiều việc. Bỗng cô nhìn thấy ngoài cổng có một chiếc xe ô tô sang trọng đỗ đó, xuống xe là một người phụ nữ vô cùng trẻ đẹp, trẻ đến nỗi cô thật không biết người đó bao nhiêu tuổi. Linh cảm như có một điều gì đó sắp sập đến, Hạ Tiểu Nguyên thấy trống ngực thật khó thở

“Cô tìm ai?”, ba Hạ hỏi

“Tôi muốn tìm Hoàng Minh Vũ”

“À, thằng bé đi chợ chưa về đâu, cô vào nhà ngồi uống nước, để tôi kêu con bé Nguyên gọi nó về”

Hạ Tiểu Nguyên chôn chân tại chỗ nhìn người phụ nữ trước mắt này, ăn mặc cao quý, thanh thoát hơi thở quý tộc. Khuôn mặt bà ấy rất đẹp, nếu cô đoán không nhầm thì đây chính là mẹ của Hoàng Minh Vũ. Trong đầu muôn vàn câu hỏi hiện ra, tại sao mẹ anh ấy lại tìm đến đây, có phải vì Lại Minh Nguyệt không.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Bị Cung Lâm giữ chặt tay lại, Lại Minh Nguyệt tức giận trừng mắt quát lên.

“Cung Lâm, bỏ tay tôi ra”

Người đàn ông mặc chiếc áo vét sang trọng, đôi mắt chim ưng toát lên vẻ lạnh lẽo, ánh nhìn sắc lạnh khiến ai cũng phải run rẩy, chiếu thẳng vào cô ta lên tiếng.

“Lại tiểu thư, tên của tôi không phải ai cũng có thể gọi tùy tiện. Cẩn thận cái miệng lưỡi của mình, tôi tức giận lên sẽ rất phiền”

Lại Minh Nguyệt trong lòng sợ hãi từng hồi, vừa nãy vì quá tức giận Hạ Tiểu Nguyên nên mới to tiếng gắt gỏng với con người vô tình trước mặt này. Trong thương trường ai chả biết thiếu gia nhà Cung Âu là kẻ máu lạnh, không nên đụng vào, đến cha mẹ cô anh ta còn không để vào mắt, thì cô là cái gì chứ.

“Cung tổng tài, đây là chuyện riêng của tôi và cô gái đó, phiền anh tránh ra”

Cung Lâm nhàn nhã hai tay đút túi quần, chân đi đôi giày da hàng hiệu sáng bóng đang vẽ trên nền đá hoa những hình thù kì lạ, miệng giễu cợt.

“Ồ, chuyện riêng sao. Nhưng rất tiếc, tôi lại hứng thú với câu chuyện này, giờ làm sao đây”

Lại Minh Nguyệt tức giận nắm chặt tay lại, mắt nhìn Hạ Tiểu Nguyên mà buông lời cay nghiệt.

“Cung thiếu gia, ngài cũng đã đọc được tin tức của báo sáng nay rồi thì phải. Không biết trên người cô ta có điểm gì đặc biệt mà lại khiến ngài đích thân đứng ra che chở. Hay là cô ta cũng dùng cái cách đã làm với chồng tôi áp dụng nên anh”

Một ánh mắt giết người chiếu đến, Lại Minh Nguyệt thấy thật khó thở, đôi chân vô thức lùi lại tránh xa cái con người của ác quỷ ấy càng nhanh càng tốt.

“Cô có một phút để bước khỏi đây, đừng để tôi tức giận”

Hạ Tiểu Nguyên ngã phịch xuống nền, nước mắt đảo quanh cứ thi nhau rơi xuống, lúc này cô thật sự bế tắc. Rốt cuộc cô cũng không thể phủ sạch hết quan hệ với Hoàng Minh Vũ, thậm chí còn khiến cho Lăng Phong đau lòng vì những hình ảnh chân thực kia, là do cô quá mềm yếu chăng. Khuôn mặt sưng vù hiện năm đầu ngón tay trở nên dạt vò cùng, cô mặc kệ cho những đau đớn da thịt dày vò. Với cô lúc này đây, trái tim như chả còn sức sống.

Cung Lâm ngồi xỏm đối diện với cô gái tên Hạ Tiểu Nguyên, từ trong túi áo lấy ra một tuýp thuốc mỡ. Lúc này anh thật sự cảm ơn mẹ Cung đã bỏ nó vào từ lúc nào, đến giờ cũng có tác dụng. Vốn dĩ là một người con gái lương thiện, chân yếu tay mềm, chỉ cần một xây sát nhỏ cũng khiến người khác lo lắng. Anh không hiểu cái cảm giác của mình lúc này là gì, anh chỉ biết, khi nhìn thấy cô bị người khác ăn hiếp, thì lại tức giận vô cùng.

Lé tránh bàn tay đang đặt trên má mình, Hạ Tiểu Nguyên quay đi thì cảm bị giữ chặt lại, mắt đối mắt với Cung Lâm. Cô nhìn sâu vào đôi mắt không có điểm đáy của người đàn ông này, bên trong nó là những toan tính thâm độc, một tầng sương mù dày đặc phủ một nỗi buồn. Để mặc cho anh giúp mình thoa thuốc, cô im lặng không nói gì, không khí giữa hai người trở nên ngột ngạt. Họ cứ vô tình nhìn nhau như vậy mà chẳng hề hay biết, từ một góc khuất, ánh đèn điện thoại cứ nhấp sáng liên tục.

Điện thoại Cung Lâm reo lên, anh thoát khỏi những suy nghĩ hỗn loạn, áp vào tai.

“Cung Lâm, con đang ở đâu?”, Mẹ Cung hỏi anh

“Con đang đi công việc mà mẹ, có chuyện gì sao ạ”, Cung Lâm thay đổi khuôn mặt, nụ cười dịu dàng nở ra. Trên đời này người phụ nữ duy nhất của anh chỉ có mẹ Cung khiến anh thay đổi.

“Ừ, ông nội con hôm nay có hẹn tiểu thư nhà bá tước William đến dùng cơm, con nhớ tranh thủ về sớm nhé”

“Rồi, rồi, con biết rồi, tối con sẽ về, giờ con đang bận tí nhé mẹ”, Cung Lâm nhanh tay giữ chặt người con gái đang định chạy trốn bên cạnh.

“À, khoan đã con”, mẹ Cung hốt hải, giọng nói gấp gáp khi nghĩ đến điều gì đó.

“Hôm qua bữa tiệc nhà mình có một cô gái mặc chiếc voan màu đen đúng không, cô bé đó rất đẹp”

Cung Lâm nhìn sang Hạ Tiểu Nguyên, nếu anh nhớ không nhầm thì người mẹ đang hỏi chính là cô gái kề gần anh lúc này. Nhưng vì sao mẹ lại tìm hiểu về cô ấy, mẹ cần gì ở người đó sao.

“Dạ, con sẽ điều tra lại xem, con không rõ lắm mẹ ạ”

“Ừ, vậy thôi con ạ”, mẹ Cung thất vọng thở dài khi không nhận được câu trả lời như mong đợi.

Hạ Tiểu Nguyên nhìn Cung Lâm như bị hút sâu vào đó, khuôn mặt anh thật giống người đàn bà hôm qua trong căn phòng đầy đồ chơi của trẻ em ấy, vô thức nói.

“Cung thiếu gia, tại sao tôi lại có cảm giác quen thuộc với anh đến như vậy. Chúng ta lần đầu tiên gặp nhau từ hôm qua sao”

Cung Lâm giật mình trước câu hỏi của Hạ Tiểu Nguyên, dòng suy nghĩ bị đánh vỡ khi nghe thấy cô nói vậy. Thật ra bản thân anh cũng thấy cô vô cùng quen thuộc, thậm chí còn có cảm giác muốn bảo vệ cho cô như một người trong gia đình.

“Ừ, hôm qua tôi mới gặp cô, không biết có chuyện gì không”

Lắc đầu, Hạ Tiểu Nguyên xua tan đi cái hình ảnh người phụ nữ kia, ánh mắt bà ta hốt hoảng và đau thương khi nhìn cô rời khỏi.

“Không có gì, cảm ơn anh về việc vừa nãy, tôi đi trước nhé”

Nói rồi không đợi Cung Lâm trả lời, Hạ Tiểu Nguyên đi thẳng xuống sảnh khách sạn với một bên má sưng vù, điện thoại kết nối cho Lăng Phong đều không có người nhắc máy.

Bắt một chiếc taxi đến khu nhà anh đang ở, Hạ Tiểu Nguyên bấm chuông inh ỏi từng hồi, không thấy ai mở cửa. Khi vừa quay lưng, cánh cửa đột ngột mở ra, đứng trước cô là một Lăng Phong say khướt, bộ quần áo xộc xệch không còn vẻ lãng tử thường ngày. Nhìn anh bây giờ thể lương đến thảm thiết, trái tim cô như bị một dao đâm phải, khó nhọc không thôi.

“Nguyên, là em sao. Anh đợi em đã rất lâu rồi”, Lăng Phong ôm chặt lấy cô, giọng lí nhí

Đi vào trong nhà, đi nấu một cốc trà giải rượu, Hạ Tiểu Nguyên đỡ người con trai ấy dậy, bòn cho anh từng thìa. Cô dù có máu lạnh với ai đi chăng nữa, thì với người trước mắt này lại không thể. Anh cu rư mang cô năm năm, dạy cô rất nhiều điều, mọi thứ của ngày hôm nay là có được từ những cố gắng mà anh ban cho. Cô có thể vô tình với Hoàng Minh Vũ nhưng không thể vô tình với Lăng Phong.

“Nguyên, em còn yêu cậu ta đúng không”

“Nguyên, đừng rời bỏ anh, anh thật sự yêu em”

“Nguyên, nếu em yêu cậu ấy thật lòng, thì về bên cậu ấy đi”

Hạ Tiểu Nguyên khó khăn lắm mới diu được Lăng Phong cao mét 85 vào phòng ngủ, lau mặt cho anh xong xuôi, cô xuống nhà dọn dẹp những đồ đồng vớ

chai ngỗng ngang vương vãi khắp sàn.Sau một đêm,căn phòng luôn ngấn nấp trở lên hỗn loạn,những mảnh vỡ,những chất lỏng chảy đầy.Hạ Tiểu Nguyên nhìn đồng hồ đã là sáu giờ tối,cô vào bếp chuẩn bị cho bữa ăn,đôi tay thoăn thoắt làm việc.

Lăng Phong tỉnh dậy lúc sáu rưỡi, anh lấy tay xoa hai thái dương cho bớt đau đầu.Tâm trạng anh vô cùng tồi tệ nếu không muốn nói là phát điên, anh đau lòng khi nhìn thấy hình ảnh đó được gửi cho mình. Anh chọn tin cô,tin Hạ Tiểu Nguyên, nhưng anh lại không thể điều khiển tâm trí không được nghĩ lung tung.Vốn dĩ bọn họ đã từng là người yêu của nhau,còn anh chỉ là kẻ đến sau kéo cô ra khỏi vùng lầy tăm tối.Hạ Tiểu Nguyên đối với anh luôn có sự khách sáo không được tự nhiên, mỗi khi anh mở lời là cô luôn tìm cách tránh né hoặc bận công việc.

Lăng Phong yêu đơn phương cô năm năm, cho dù biết trước kết quả là sẽ không thể trọn vẹn, nhưng anh vẫn cứ lao đầu vào để rồi không có lối thoát.Bước xuống tầng một,ánh mắt khựng lại bởi một bóng hình mảnh dẻ,mái tóc dài được vấn lên trên đỉnh đầu,chiếc tạp dề rộng thùng thình khiến cô trở nên nhỏ bé.Dựa vào quầy bar,Lăng Phong ánh mắt mê ly nhìn Hạ Tiểu Nguyên đang bận rộn,trong lòng là một niềm vui đang dâng trào.Anh vui vì người cô đến tìm là anh chứ không phải Hoàng Minh Vũ.

Hạ Tiểu Nguyên quay ra thì bắt gặp ánh mắt anh đang nhìn mình chăm chú,cô mỉm cười.

“Anh dậy rồi à,bữa tối xong rồi, anh đi rửa mặt cho tỉnh táo đi”

Vốn dĩ ánh mắt đang vui mừng bỗng trở nên tối sầm lại,anh đi về phía cô,bàn tay với những khớp xương thon dài sờ nhẹ lên khuôn mặt bị sưng vù đó,anh xót xa lạnh giọng.

“Là ai đã làm”

Cô quay mặt đi không nói gì,phải cố gắng lắm mới không thể nước mắt chảy ra,suy cho cùng lỗi là ở cô,cái tát này xứng đáng cô phải nhận.

“Em không sao ạ,anh đừng lo”

“Là Lại Minh Nguyệt đúng không,anh không nói cô ta càng lấn tới à.Tại sao em lại hiền đến thế,năm lần bảy lượt để cô ta ăn hiếp mình”,Lăng Phong ôm bả vai cô chất vấn

Hạ Tiểu Nguyên định lên tiếng phản bác nhưng cuối cùng cô lại chọn im lặng. Mọi chuyện cũng đã qua rồi, sự việc càng cố giải thích thì càng phức tạp hơn thôi.Cô không muốn Lăng Phong bị ảnh hưởng bởi những bài báo lá cải đó.

“Ăn cơm thôi,anh không đói nhưng em đói rồi”

Sáng hôm sau đến công ty,Hạ Tiểu Nguyên gặp Hoàng Minh Vũ ngay đại sảnh ra vào,ánh mắt anh đầy đau thương và tội lỗi nhìn cô.,bước chân đang do dự có lên tiến lại.Cô phớt lờ ánh mắt ấy,đôi chân đi thẳng vào phòng thiết kế chuẩn bị cho những tài liệu mới.Nhưng dường như ông trời không muốn cô yên ổn khi giọng nói khinh miệt của Lâm Tĩnh dội đến.

“Đúng là đồ trơ trẽn không biết xấu hổ,ngang nhiên ngủ với chồng người khác mà vẫn vác mặt đi làm được. Vào tôi là tôi nghỉ việc luôn rồi, mặt mũi đâu mà đi nữa”

Ngọc phần nộ khi nhìn đứa bạn thân bị sỉ nhục,hùng hổ định xông lên cho cô ta một bạt tai thì bị Hạ Tiểu Nguyên giữ lại,lắc đầu ngó ý bảo cô không muốn mọi chuyện rắc rối thêm nữa. Đã quá mệt mỏi với cô lắm rồi, lúc này cô chỉ muốn yên tĩnh một mình không ai làm phiền cả.

Giữa giờ làm,thấy Lâm Tĩnh đi về phía toilet,Hạ Tiểu Tĩnh đá vai hai cô bạn đồng nghiệp là Linh và Ngọc,sau rồi cả ba nháy mắt nhìn nhau đứng dậy đi về phía đó.Dám bắt nạt Hạ Tiểu Nguyên, thì sẽ biết tay bọn họ như thế nào.Đối với ba người họ,Hạ Tiểu Nguyên không chỉ là cấp trên mà còn là bạn thân chí cốt,chỉ cần cô có khó khăn gì,thì bốn người luôn cùng nhau kề vai sát cánh vượt qua.

Lâm Tĩnh đang rửa mặt thì nghe tiếng chốt cửa cạnh một tiếng,ngẩng đầu lên nhìn thấy Linh,Ngọc và Tĩnh,cô ta giật mình quay lại.Nhưng chưa thốt lên câu thì đã bị ba cô gái lao vào đánh tới tấp,người giạt tóc,người đập,người xé quần áo.

“Mẹ kiếp,dám bắt nạt bạn thân tao à,mày ăn gan trời hả”,Ngọc vừa đập vừa mắng chửi thậm tệ..Mọi tức giận thay cho Hạ Tiểu Nguyên cứ trút lên người Lâm Tĩnh không dừng lại, cho đến khi một tiếng thét của bác lao công gây lên sự chú ý của toàn công ty.

Đứng trong phòng Tổng giám đốc nhìn bốn người trước mặt, Hoàng Minh Vũ trong lòng hả hê khi nhìn thấy Lâm Tĩnh thê thảm.Trong lòng thán phục với tình bạn sâu sắc của Hạ Tiểu Nguyên, nhưng là một cấp trên,anh không thể không đứng lên giải quyết vấn đề.

“Bốn người các cô,có chuyện gì không thể giải quyết êm đẹp mà phải đánh nhau trong toilet như thế”

“Với cái loại không biết điều này thì như vậy là còn nhẹ ấy”,Linh liếc mắt liếc Lâm Tĩnh,nói to

“Linh,đủ rồi đấy.Bà đến đây để làm việc chứ không phải để đánh nhau.Bao nhiêu tuổi rồi mà còn dùng cái trò trẻ con cũ rích như thế”,Hạ Tiểu Nguyên trừng mắt mắng.

“Nhưng nó đáng bị như thế,năm lần bảy lượt nó xỉ nhục cậu,bọn tôi không chịu được”,Hạ Tiểu Tĩnh quyết không chịu thua.

“Tôi nói gì sai à,tôi chỉ nói đúng sự thật thôi,kẻ có tật giật mình mới nhột”,Lâm Tĩnh gân cổ lên cãi

“Mây có im miệng đi không, có tin tao cho mày ăn phát đập nữa không hả”,Ngọc phần nộ đập cho Lâm Tĩnh một phát nữa, nhưng không trúng càng làm cô điên loạn.

“Đù rồi, các cô tưởng chỗ này là nhà mình hả mà thích làm gì thì làm Trờ về phòng viết bản tường trình đưa lên đây giải thích về sự việc vừa rồi. Bốn người ai cũng bị trừ 30% lương cộng thưởng,riêng Hạ Tiểu Nguyên là cấp trên mà để sự việc xảy ra như vậy trừ 50%lương cộng thưởng”,Hoàng Minh Vũ lạnh giọng”Lâm Tĩnh, cô như vậy lúc này không thể làm việc, hôm nay tôi cho cô nghỉ, bao giờ khỏi thì đi làm tiếp, phần việc của cô sẽ do ba người này làm”

“Cái gì,Tổng giám đốc, ngài có phải thiên vị quá rồi không hả.À đúng rồi, chúng tôi quen là bạn thân của vợ,anh không nhân nhượng không được “,Hà Tiểu Tĩnh không sợ sệt mà chề giễu.

“Đi về phòng làm việc cho tôi”,Hạ Tiểu Nguyên gắt lên đi ra khỏi phòng, theo sau là ba cái con người vừa gây chuyện.

Hoàng Minh Vũ ngả người ra chiếc ghế sofa,mắt nhắm lại để trần khóe mi một giọt nước. Cô cuối cùng đã quyết tâm hận anh,không muốn cùng anh nói chuyện cho dù chỉ là trong công việc. Rốt cuộc thì anh cũng là một kẻ thất bại trong tình yêu,rõ ràng người con gái ấy ngay trước mắt mà lại không thể chạm tới Cô vẫn đi làm,vẫn cười đùa với đồng nghiệp, nhưng tuyệt nhiên sẽ không bao giờ bước lên phòng anh một mình nữa. Mọi giấy tờ quan trọng bây giờ đều qua trung gian là thư kí của anh,cô ghét anh đến cùng cực như vậy,còn anh thì đau lòng chết đi sống lại.

Anh nhớ lại khoảng thời gian trước kia,những ngọt ngào họ có với nhau,những triền miên không biết thế nào là đủ.Anh nhớ đến lúc được cùng cô đón giao thừa, nhớ đến lúc chiếc bánh trung đầy thịt anh gói riêng cho cô được cắt ra,khuôn mặt Hạ Tiểu Nguyên lúc đấy tràn đầy hạnh phúc.Anh nhớ lời cô nói dưới gốc cây đa đầu làng năm đó.

“Cho dù anh có bỏ em thì em vẫn bám theo anh không buông”

Tất cả những kỉ niệm đó như mới ngày hôm qua vậy,anh làm việc quên cả thời gian, anh đưa tập đoàn phát triển cũng chỉ để thể hiện bản thân mình xuất sắc đến nhường nào. Anh muốn mình được tự do chọn lựa hôn nhân,nhưng khi anh làm được tất cả, thì cô lại xa anh thật rồi.

Hạ Tiểu Nguyên nhìn ba cô bạn trước mắt mà cảm động không thôi,thì ra cô chẳng có một mình, bọn họ là những người âm thầm lặng lẽ làm tất cả vì cô mà không ngần ngại.Cô mỉm cười, một nụ cười thật sự từ đáy lòng không giả dối.

“Cảm ơn các cậu,mình thật may mắn khi được làm bạn cùng mấy người “

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Diệp Mẫn nhìn Hạ Tiểu Nguyên gật đầu xong đi theo ba Hạ vào trong nhà,ánh mắt dáo dác nhìn xung quanh.Sau sự việc Diệp Khanh tràn lan trên mạng xã hội, bà đã cho người đi điều tra về tất cả những gì xảy ra thời gian qua ở đây.Điều bà không ngờ tới được chính là Hoàng Minh Vũ và Hạ Tiểu Nguyên đã yêu nhau từ rất lâu rồi, thậm chí bọn họ còn có khoảng thời gian sống chung nữa.

Là một người mẹ hiện đại, bà không cấm cản con trai việc yêu thương,thằng bé yêu người nào mà cảm thấy hạnh phúc thì bà sẽ chấp nhận người đó. Vốn dĩ cuộc hôn nhân của bà cũng được xây dựng trên vật chất lợi nhuận,cho dù sống với nhau hai mươi ba năm trời, nhưng bà vẫn không thể nào đi sâu vào trái tim của chồng mình. Bà không ủng hộ cuộc hôn nhân thương mại áp đặt lên Hoàng Minh Vũ,nhưng một mình bà không thể có tiếng nói trong gia tộc hùng mạnh như vậy.

Mặc dù rất yêu thích con bé Lại Minh Nguyệt,nhưng Diệp Mẫn luôn tôn trọng con trai mình,chỉ cần thằng bé vừa ý ai,bà đều dốc lòng ủng hộ.Cô bé Hạ Tiểu Nguyên nhìn thoáng qua là một người con gái dịu dàng,nét na,nà tài giỏi. Bà cũng rất ưng cô con dâu này,lần này tìm về tận đây là chủ yếu muốn gặp ba mẹ cô bé,thương lượng với họ chuyện của hai bọn trẻ.

Ngồi nói chuyện với ba Hạ một lúc thì Hoàng Minh Vũ trở về,Diệp Mẫn nhìn con trai trong bộ dạng vui vẻ cũng thấy ấm lòng,nhưng khi nhìn thấy người phụ nữ đằng sau,khuôn mặt bà trắng bệch không còn giọt máu. Đôi môi run rẩy không thốt lên câu,phải cố gắng nhiều lắm bà mới lấy lại được bình tĩnh, nở nụ cười vô cùng khó khăn chào mẹ Hạ.

Mẹ Hạ tâm trạng cũng không khác gì Diệp Mẫn, đôi chân bất động không biết nên bước tiếp hay không.Có đánh chết bà cũng không quên được người phụ nữ này, năm đó nếu không có bà ta,thì bà và Hoàng Chấn Khang đã lên duyên vợ chồng.Nếu Hoàng Minh Vũ là con của Hoàng Chấn Khang,bà phải làm sao đây?

"Chào bà,tôi là mẹ của cháu Minh Vũ, tôi tên Diệp Mẫn "

"Thịch",một tiếng nhói lòng sau hai mươi mấy năm, mẹ Hạ cố gắng giữ tâm trạng bình thường nhất có thể, miệng cười nhạt.

"Bà đến lâu chưa,cháu Vũ cũng có nhắc với tôi về mẹ thằng bé, rất xinh đẹp. Không như tôi đây quanh năm đồng ruộng, nhan sắc đã phai tàn rồi "

"Xin lỗi gia đình, tôi đến đây để đón cháu Hoàng Minh Vũ, vì gia đình có chuyện đột ngột cần phải giải quyết, cần sự có mặt của cháu" Diệp Mẫn trốn tránh trả lời câu hỏi của mẹ Hạ, đi vào chủ đề chính.

Bà không dám nhìn đối diện vào ánh mắt xoáy sâu của người phụ nữ ấy, điều đó khiến bà sợ hãi trong lòng. Hơn hai mươi năm trước, bà chính là người chia rẽ tình cảm của chồng mình và mẹ của Hạ Tiểu Nguyên, bà làm tất cả mọi thứ để dồn ép người đàn bà đó đến đau khổ. Bà lạnh lùng tuyên bố sẽ xóa sạch giọt máu như nhuốc của chồng mình trong người An Nhã, bà khinh miệt nhìn cô ta lăn lộn cầu xin, đôi đầu gối tướt máu vì quỳ lạy.

Sống chung với chồng gần ấy năm, ánh mắt ông luôn hướng về một mảng kí ức xa xôi, chưa từng nhìn bà bằng một cái nhìn âu yếm. Hoàng Minh Vũ là kết tinh cho một lần say rượu mà Chấn Khang coi bà là người phụ nữ kia, An Nhã. Cứ tưởng hạnh phúc sẽ đến với mình khi sinh được con trai cho chồng, nhưng một lần nữa sự thật ập xuống khi bà phát hiện hai người đó vẫn qua lại với nhau, trong khi bà vất vả với Hoàng Minh Vũ, thì chồng mình lại cùng tình cũ triền miên.

Hoàng Minh Vũ im lặng từ nãy giờ mới lên tiếng phá tan đi cái không khí quý dị im lặng này.

"Mẹ, công ty có chuyện gì sao, nhất thiết con phải trở về ư"

"Ừ, con lên thu dọn đồ đạc đi, mẹ chờ con ngoài xe", Diệp Mẫn gật đầu chào ông bà Hạ, đi thẳng ra chiếc xe sang trọng.

Hạ Tiểu Nguyên nhìn người con trai mình yêu đang bận rộn thu dọn đồ đạc, trong trái tim ập đến một nỗi lo lắng vô hình. Cô có cảm giác lần xa nhau này sẽ là bắt đầu cho những chuỗi ngày đau khổ sau đó, sẽ khiến họ vô tình lạc mất nhau thật sự. Cô rất muốn hỏi anh về việc tại sao anh phải gấp gáp về Anh, là gia đình anh thật sự có việc hay đó chỉ là cái cớ.

"Nguyên, anh đi rồi em nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, không được làm thêm quá sức, hiểu chưa. Đợi anh quay lại, chúng ta sẽ bên nhau thật hạnh phúc, anh hứa đấy", Hoàng Minh Vũ ôm chặt lấy Hạ Tiểu Nguyên, nụ hôn cuồng dã gấp gáp cho lời tạm biệt chẳng thể nói ra.

"Em sẽ đợi anh, Hoàng Minh Vũ, em sẽ đợi", cô đón nhận từng chiếc hôn rơi xuống, khó nhọc trả lời.

Nhìn chiếc xe lăn bánh ngày càng khuất xa, Hạ Tiểu Nguyên mệt mỏi chạy thẳng lên phòng úp mặt vào gối khóc ngon lành mà chẳng hề chú ý đến ba Hạ đang nhìn mẹ Hạ tìm kiếm một lời giải thích. Ông biết là trong lòng vợ mình không có chỗ nào dành cho ông, nhưng tình yêu làm gì có lỗi, khi đã ăn phải nó thì sẽ nghiện đến không thể dứt ra.

"An Nhã, nói cho tôi biết, bà biết người phụ nữ kia sao"

"Tôi..." mẹ Hạ nước mắt lưng tròng nhìn người chồng hai mươi năm chung sống, nói không có tình cảm là không phải, nếu không có ông ngày đó chấp nhận hai mẹ con bà, thì lúc này bà chẳng biết mình còn sống hay đã chết.

"Thôi, không sao, chuyện gì đã qua thì để nó qua đi, đừng bói móc lại chỉ càng làm mình khó chịu thôi", ba Hạ vỗ vai an ủi vợ

"Bố Tiểu Nguyên, tôi xin ông, ngăn chặn hai đứa đừng đến với nhau được không. Tuyệt đối không được"

"Bà sao vậy, chẳng phải hai đứa yêu nhau bà rất ủng hộ sao, bây giờ lại chia rẽ chúng nó, bà có nghĩ đến cảm xúc của con gái không", ba Hạ gất gồng lên khi nghe được lời thỉnh cầu đó

"Tôi biết chứ, tôi biết là tôi làm như thế hai đứa nó sẽ hận tôi lắm, nhưng tôi không thể làm gì khác. Hạ Văn, hai đứa là anh em ruột, chúng nó không thể yêu nhau được", mẹ Hạ bước đường cùng chỉ còn cách nói ra sự thật.

"Đừng", thân thể ba Hạ đứng bất động, đôi mắt trợn lên không thể tin nổi những lời An Nhã vừa nói ra. Hơn hai mươi năm trước, ông chỉ biết mình say nắng bà không lối thoát, nhưng tình cảm không được đáp lại. Lúc đó ông chỉ là một tên bốc vác sang xuất khẩu lao động, còn bà là một người đánh đàn piano cho những nhà hàng sang trọng. Cho đến một ngày mưa rơi tầm tã, lúc ông quyết định buông tay thì bà lại tìm đến, quỳ xuống chân ông mà cầu xin sự giúp đỡ. Lúc đấy Hạ Văn ông chỉ biết mình cần bảo vệ người con gái này, ngày hôm sau đó cả hai rời Anh về Việt nam. Ông không biết cha đứa trẻ là ai, không biết An Nhã đã gặp phải những chuyện khủng khiếp gì, chỉ biết rằng lúc đó bà ấy rất sợ hãi, ôm bụng như thể có ai đó đang truy sát mình vậy. Đến khi bế trên tay Hạ Tiểu Nguyên bây giờ, ông không hối hận cho quyết định mình đã chọn, ông chấp nhận nuôi con người khác cũng không đòi hỏi sinh đứa con cho chính bản thân mình.

"Bà nói sao, đây không phải là sự thật đúng không"

"Là sự thật, tất cả đều là sự thật. Người đàn bà lúc này là vợ của Hoàng Chấn Khang, là mẹ của Hoàng Minh Vũ. Con bé Nguyên là sai lầm của tôi với ông ấy", mẹ Hạ không còn sức sống ngã phịch xuống đất.

Hạ Văn ôm đầu ngồi trên chiếc phản, từng suy nghĩ dồn dập vô định không điểm dừng. Vốn nghĩ rằng trở về nơi thâm sơn cùng cốc này cuộc sống sẽ yên ổn, vậy mà không ngờ hai mươi năm sau rắc rối lại kéo đến. Nếu Hoàng Chấn Khang biết được ông ta còn một đứa con gái nữa, chắc chắn sẽ dùng mọi cách cướp người lại. Cả cuộc đời ông làm tất cả chỉ vì Hạ Tiểu Nguyên, có chết ông cũng không để ai cướp đi con gái của mình.

"Đứng dậy đi bà, chuyện đã như vậy cũng không thể thay đổi. Đừng để con bé nó biết, tôi sẽ tìm cách chia rẽ chúng nó ra. Thôi, đừng khóc nữa, bà khóc tôi đau lòng lắm biết không", vừa lau nước mắt cho vợ, ba Hạ vừa an ủi

"Hạ Văn, cảm ơn ông", mẹ Hạ lau nước mắt, nhìn chồng.

Trên xe,Hoàng Minh Vũ đang chìm trong hạnh phúc thì bất ngờ bị tiếng của mẹ mình là Diệp Mẫn đánh thức.

“Minh Vũ,lần này về Anh có hai việc, việc thứ nhất là ông nội sẽ giao toàn quyền cho con về điều hành tập đoàn. Việc thứ hai là chuyện đính hôn của con với con bé Lại Minh Nguyệt đã được định ngày,con nên trở về càng sớm càng tốt “

Hoàng Minh Vũ nhìn mẹ mình bằng ánh mắt khó hiểu, chất vấn.

“Mẹ,tại sao lại có chuyện đính hôn ở đây.Chẳng phải mẹ đã hứa với con là sẽ giúp con hủy bỏ hôn ước sao”

“Đúng vậy, nhưng cuối cùng mẹ suy nghĩ lại thì vẫn thấy con bé Minh Nguyệt hợp với con hơn.Dù sao hai đứa cũng lớn lên với nhau từ bé,có thể bù trừ cho nhau,cuộc sống sẽ hạnh phúc “

Có đánh chết bà cũng sẽ không bao giờ nói ra cái lý do thật sự, rằng người mà con trai bà yêu chính là con gái của kẻ đã cướp chồng bà năm ấy,để ông ta bỏ mặc bà và Hoàng Minh Vũ trong biệt thự rộng lớn không một lời hỏi thăm.Bà đã rất thích cô bé Hạ Tiểu Nguyên đó,xinh đẹp,tài năng và dịu dàng.Bà đã từng tìm cách hủy bỏ hôn ước giúp con trai,cho đến khi gặp lại An Nhã.Bà sợ không dám nghĩ đến việc bọn họ có với nhau một đứa con,và đứa bé chính là Hạ Tiểu Nguyên bây giờ.Nhưng đó chỉ là phán đoán của một mình bà trong suy nghĩ hỗn loạn lo lắng, không thể kiểm chứng được.

“Mẹ lừa con,mẹ muốn cuộc sống của con tệ nhạt giống như ba và mẹ sao hả.Bên ngoài nhìn vào thì gia đình ta là một gia đình hạnh phúc, nhưng chỉ người trong cuộc mới hiểu, nó chẳng khác gì địa ngục cả”,Hoàng Minh Vũ mất đồ ngày phần uất nhìn Diệp Mẫn.

“Được, mẹ sẽ chấp nhận bất kì ai con yêu, nhưng riêng con bé Hạ Tiểu Nguyên đó không được. Đừng hỏi mẹ lí do vì sao,mẹ nói không được là không được, hiểu không “ Xe cứ lăn bánh trên con đường dài,chia cắt hai người càng lúc càng xa,Hoàng Minh Vũ tuyệt vọng không thể làm gì khác. Tại sao anh lại vô dụng đến như vậy, tại sao không thể bảo vệ được cho người con gái anh yêu..

*****†*****

Mẹ Hạ đứng ở cửa phòng nhìn vào bên trong,đôi tay Hạ Tiểu Nguyên thoăn thoắt từng mối đàn,chiếc khăn sắp sửa được hoàn thành.Bà biết bà là một người ích kỉ,một người nhút nhát không dám nói ra sự thật.Nhưng nếu không làm như vậy,thì việc Hạ Tiểu Nguyên là con gái nhà họ Cung sẽ được phơi bày ra ánh sáng, đến lúc đó con bé có hận bà không.

Ngồi xuống giường vuốt ve mái tóc mềm mại của con gái, mẹ Hạ cố kiềm chế không để nước mắt chảy ra ngoài,gắng hỏi.

“Nguyên này,con yêu thằng bé Hoàng Minh Vũ thật lòng sao con”

Hạ Tiểu Nguyên ngẩng đầu nhìn mẹ,ánh mắt sáng long lanh tràn đầy hạnh phúc lan tỏa.

“Mẹ,mẹ hỏi gì kì vậy, mẹ biết rõ rồi còn gì “

“ Vậy nếu hai đứa phải chia tay nhau thì con có buồn không “

“Nếu là vì một lý do nào đó mà phải xa nhau,con sẽ cùng anh ấy vượt qua tất cả. Còn vì anh ấy không cần con nữa, con nghĩ mình cũng không nên đau buồn làm gì. Nhưng con tin Hoàng Minh Vũ yêu con là thật lòng mẹ ạ”.

Mẹ Hạ muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy khuôn mặt hạnh phúc của con bà lại không đành lòng nói ra sự thật.Thôi thì số phận đưa đẩy đến đâu,bà sẽ chống lại đến đó.

Ngày trở về trường học cũng là lúc Hoàng Minh Vũ đi được một tuần, trong thời gian đó anh vẫn thường nhắn tin hỏi thăm cô nhưng không nhiều. Thiết nghĩ việc tập đoàn bận rộn khiến anh không có nhiều nghỉ ngơi, Hạ Tiểu Nguyên cố dần xuống cảm xúc nhớ nhung mà chờ đợi. Buổi học đầu năm lại tiếp tục diễn ra,cô cùng Huyền,Hà và Thảo cũng xin được một công việc thu ngân ở một trung tâm thương mại sang trọng trong nội thành gần trường.Công việc của cô là đứng marketing ở khu vực bán mỹ phẩm, nên rất quan trọng về ngoại hình và chiều cao.

Mặc bộ đồng phục của công ty,khuôn mặt được trang điểm nhẹ,Hạ Tiểu Nguyên khiến cho quản lý vô cùng hài lòng trước một khuôn mặt nếu không muốn nói là thiên thần.Gật đầu đồng ý và chỉ bảo,cô được phân công đứng ở quầy hàng số năm,khu tầng Vip.

Khách hàng đầu tiên của cô là một vị tiểu thư vô cùng kị tính về việc chọn sản phẩm trang điểm, nhưng trước sự ăn nói tài tình và thuyết phục của Hạ Tiểu Nguyên, cô ấy hài lòng vung tay mua một bộ sản phẩm trị giá gần một trăm triệu đồng khiến cô không khỏi suýt xoa trong lòng.

Vị khách thứ hai chính là Loan,người mà cô đã gặp trong buổi hẹn của Hoàng Minh Vũ với những người bạn thời cấp ba của anh.Chị ấy đi cùng người yêu đến mua đồ,mất ngạc nhiên khi nhìn thấy Hạ Tiểu Nguyên.

“O,cô bé người yêu của Vũ đúng không.em làm ở đây sao”

“Đạ,chị đi mua sắm ạ.Em mới đi làm thêm ở đây, hôm nay là ngày đầu tiên chị ạ”,Hạ Tiểu Nguyên cười tươi trả lời.

“Trời đất ơi, con bé xinh quá đáng luôn anh này.Thằng Vũ thật là có số mà,thế mà không biết trân trọng”

Chị ấy đang định nói gì tiếp thì bị người yêu kéo tay lại lắc đầu,xong chuyện chủ đề ngay.

“Chả phải em muốn mua kem dưỡng sao, em chọn đi. Minh còn đi về cho kịp bữa tối nữa “

“À, ừ.. Bé lấy cho chị một bộ dưỡng da ban ngày và đêm nhé, face và body luôn. Một bộ trang điểm nữa “, chị quay ra nói với Hạ Tiểu Nguyên

Thanh toán hết gần hai trăm triệu, Loan vẫy tay chào cô rồi cùng người yêu hòa vào đám đông. Hạ Tiểu Nguyên trong lòng nôn nao khó tả, không biết lại có chuyện gì sắp xảy ra với mình nữa. Lắc đầu cho khỏi suy nghĩ lung tung, ngày đi làm đầu tiên thu được kết quả vượt cả chỉ tiêu đề ra, cô được mọi người khen không ngớt lời.

Thấm thoát hai tháng trôi đi, cô và Hoàng Minh Vũ càng ngày càng không có nhiều thời gian cho nhau hơn nữa. Việc học cộng với việc làm khiến cô hầu như tối mắt, đến tối được nghỉ thì bên kia lại là đêm, sự chênh lệch giữa hai bán cầu càng ngăn cách tình cảm của họ. Điều cô không muốn nghĩ nhất là Lại Minh Nguyệt đã quay về Anh cùng thời điểm với Hoàng Minh Vũ, họ sẽ không có chuyện gì chứ.

Huyền ôm chần nằm cạnh cô mà thao thao bất tuyệt, con bé lại chia tay người yêu rồi. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu nữa.

“Ê, lần này là thật đấy hả, không định quay lại với chàng à”

“Không, thằng đó nó lừa dối tôi bà ạ. Bà nghĩ tôi nên bỏ qua à”, Huyền quay sang nhìn Hạ Tiểu Nguyên.

"Thế vì sao bà biết người đó lừa dối bà", Hạ Tiểu Nguyên quay qua hỏi.

"Có gì mà không biết chứ, nó đi ăn với gái, ngủ với gái vẫn nhắn tin cho tôi như thường, mình cứ ngu muội tin vào lời nói của nó rồi nhận được một chuỗi đau khổ và sự thật tàn khốc", Huyền trả lời băng quơ.

Hạ Tiểu Nguyên chột giật mình khi nghĩ đến mối quan hệ của cô và Hoàng Minh Vũ, xa nhau đến nay đã hai tháng rồi, những cuộc nói chuyện với anh ngày càng ít đi. Mặc dù thắc mắc nhiều lắm nhưng cô luôn mặc định chỉ là anh đang bận công việc thôi. Điều hành một tập đoàn lớn như thế làm gì có thời gian dỗi dề nói chuyện phiếm với cô chứ. Không biết anh bên đó bây giờ thế nào, có nhớ tới cô như cô nhớ anh lúc này hay không. Liệu anh có chăm sóc và lo lắng cho Lại Minh Nguyệt không, có mềm lòng trước người con gái xinh đẹp ấy. Nghĩ đến điều đó trái tim cô như vỡ vụn, mọi cảm xúc dồn nén khiến cô khó khăn lắm mới không thể để nước mắt rơi ra.

"Thôi, đi ngủ đi bà, ngày mai còn phải đi làm cả ngày nữa ấy".

Thời gian cứ thế trôi đi, thấm thoát cô cũng thi xong học kì cuối năm, mọi kết quả đều như mong muốn, cô đoạt được học bổng hạng A của trường. Cảm điện thoại gọi cho anh nhưng đầu dây bên kia thông báo số không tồn tại, Hạ Tiểu Nguyên thất vọng đi lang thang trong sân trường vắng vẻ. Mọi người đều trở về nhà sau một năm học dài một mõi, chỉ có cô cùng Huyền là ở lại trong căn phòng kí túc, một phần vì công việc cô làm lương ổn định, phần vì cô ở đây để đợi người con trai ấy quay về.

Đang đi thì có một bóng người chặn lại, cô không buồn ngẩng lên mà rẽ sang hướng khác, nhưng trò đùa dai này cứ diễn ra cho đến khi Hạ Tiểu Nguyên ngẩng mặt lên, ánh mắt sung sướng khi nhìn thấy người đối diện. Anh của cô trở về, người đàn ông cô yêu cuối cùng cũng trở lại, anh của bằng xương bằng thịt chứ không phải là mơ.

Lao vào vòng tay người con trai ấy, cô khóc nức nở cho những ngày tủi thân vì nhớ nhung, nước mắt ướt hết cả một mảng áo sơ mi của Hoàng Minh Vũ. Anh ôm chặt cô vào lòng, mũi hít hà hương thơm của người con gái ấy.

"Ngoan, bảo bối, anh đã trở lại rồi, đừng khóc nữa "

"Anh còn biết đường trở lại sao, anh có biết một ngày không được nói chuyện với anh em như thế nào không hả. Vậy mà có khi anh mất tích cả tuần trời không thấy một cuộc gọi, anh không về, em tưởng anh ở bên đó lấy vợ luôn rồi chứ", Hạ Tiểu Nguyên vừa dăm vừa trách móc.

"Ngốc này, vợ anh vẫn còn ở đây, anh lấy vợ nào nữa bây giờ "

Hoàng Minh Vũ nhớ lại khoảng thời gian bốn tháng xa cô mà nhói lòng cho bản thân. Việc tiếp nhận điều hành tập đoàn khiến anh tối mắt với những dự án lớn nhỏ, những chuyến công tác dày đặc không ngừng nghỉ. Một ngày anh chỉ có thể ngủ được hai ba tiếng, đến thời gian ăn cũng không có. Trong giấc ngủ ngắn ngủi anh thường mơ thấy hình ảnh người con gái mình yêu, động lực anh càng ngày càng lớn. Anh tự nhủ phải hoàn thành xong thật sớm để được trở về bên cô, bù đắp cho cô những ngày buồn tẻ nhạt vừa qua.

Cứ tưởng niềm vui đến với mình thì một lần nữa, việc Lại Minh Nguyệt phải cấp cứu giữ mạng sống lại khiến anh dừng chân nước. Anh không thể quay trở lại. Nhìn con bé không còn sức sống, trên người cắm đầy những ống truyền dịch mà đau lòng không thôi, suy cho cùng nó cũng là người cùng anh lớn lên, anh không thể nhẫn tâm bỏ mặc. Cho đến ngày hôm qua, khi nghe chính tai bác sĩ khẳng định Minh Nguyệt đã hồi phục được 80% sức khỏe, anh vội vã bay về Việt nam ngay trong đêm, hướng về nơi Hạ Tiểu Nguyên đang đợi anh quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Một ngày dài làm việc mệt mỏi trôi qua, điện thoại reo lên một số lạ, Hạ Tiểu Nguyên chần chừ rồi cũng cầm máy lên nghe, đầu bên kia là Cung Lâm.

“Cô bây giờ rảnh chứ, tôi mời cô bữa tối được không?”

Dơ tay lên nhìn đồng hồ là năm giờ chiều, Hạ Tiểu Nguyên cũng không còn bận rộn gì cả, thiết nghĩ hôm qua anh ta cũng giúp cô một tay, chỉ một bữa cơm cũng không khó nhọc gì.

“Được, anh nói địa chỉ đi, tôi đến.”

Cung Lâm ngồi trong căn phòng Vip của một nhà hàng Tây nổi tiếng, trên tay là những tư liệu về người con gái anh vừa gọi điện. Có một điều anh không ngờ tới là cô ta sinh ngày 22/8/1992, cùng với ngày em gái anh được ra đời. Rất nhiều điều trùng hợp khiến anh hoài nghi thân phận của Hạ Tiểu Nguyên, nhưng dù có tìm đi tìm lại kỹ càng cũng không thể tìm được manh mối nào khác, mọi thứ đều như một con số không tròn trĩnh. Cung Lâm nhớ đến việc mẹ Cung hỏi anh về cô gái mặc chiếc váy voan màu đen hôm bữa tiệc, càng nhủu mảy thắc mắc không thôi. Rốt cuộc mẹ Cung đã gặp cô ấy ở đâu, và tại sao mẹ có vẻ sốt ruột vì người con gái ấy tới như vậy.

Hạ Tiểu Nguyên lái chiếc xe đến địa chỉ Cung Lâm gửi cho, vào đến nơi đã thấy người đàn ông đó nhàn nhã ngồi từ bao giờ, cô gật đầu thay cho lời chào hỏi.

“Cô trễ ba phút, cô Hạ”, Cung Lâm cầm chiếc điện thoại nhìn giờ, lên tiếng.

“Xin lỗi Cung tổng tài, do kẹt xe, để anh phải đợi lâu rồi. Thế này nhé, bữa cơm này tôi mời anh, coi như lời cảm ơn và xin lỗi.”

Cung Lâm nhìn xoáy sâu vào đôi mắt Hạ Tiểu Nguyên, cô ấy có một đôi mắt vô cùng giống với Mẹ Cung, một đôi mắt thật đẹp. Ngoài mẹ Cung ra, Hạ Tiểu Nguyên là người phụ nữ thứ hai cho anh cái cảm giác muốn bảo vệ, chỉ cần ai ăn hiếp cô, anh đều sẽ đứng lên dọn dẹp thật sạch sẽ.

“Cô Hạ, cô sống ở Việt nam từ nhỏ sao?”

Hạ Tiểu Nguyên ngạc nhiên trước câu hỏi không liên quan của Cung Lâm, nhưng cũng vui vẻ trả lời.

“Đúng rồi, quê nhà tôi ở một vùng núi cao, nơi đó rất nghèo, cuộc sống vô cùng khó khăn.”

“Vậy hà, tập đoàn Cung Âu sắp tới đang có dự án xây dựng nông thôn mới cho những miền quê nghèo khó ở Việt Nam, tôi giúp cô đăng ký xem sao.”, Cung Lâm băng quơ nói.

“Thật ư, vậy anh giúp tôi đăng ký một xuất nhé, biết đâu sẽ được”, Hạ Tiểu Nguyên mừng rỡ ra mặt, cười tươi nhìn anh.

“Được, nhưng về bản thiết kế cô tự làm nhé, bên tôi nhân sự rất nhiều việc.”

Cuối cùng sau bao nhiêu năm, cô cũng thực hiện được lời hứa dành cho quê hương mình. Nhìn những hộ dân nghèo khó không đủ ăn mặc, nhìn các em nhỏ không có một ngôi trường tử tế để học, cô thấy xót xa trong lòng. Những đứa trẻ đáng ra phải được ngồi trên ghế nhà trường thì lại đi chăn trâu cắt cỏ, vất vả hơn là đi mò ốc, mò cua thuê.

Hạ Tiểu Nguyên cùng Cung Lâm nói chuyện phiếm, cô cũng hiểu anh được phần nào, cảm thấy người đàn ông này không máu lạnh vô tình như nhiều người vẫn nói. Đó chỉ là vỏ bọc bên ngoài anh tự tạo ra để không ai được đến gần, là một mafia, cuộc sống của anh có vô vàn đối trả và nguy hiểm.

“Muộn rồi, tôi phải trở về đây”, cô đẩy ghế đứng lên, nhìn đồng hồ nói.

“Để tôi đưa cô về.”

“Không sao, tôi tự về được.”

Lái xe quanh vòng khu chợ đêm, Hạ Tiểu Nguyên xuống xe, lững thững đi bộ nhìn từng gian hàng bày biện đủ mọi thứ. Kí ức lại dội về cái tết năm ấy, cô cùng Hoàng Minh Vũ tay trong tay đi trên chợ hoa đỏ thắm trong cái rét se lạnh. Đứng trước một quầy hàng bán những chiếc vòng hạt, Hạ Tiểu Nguyên chú ý đến một chiếc không cầu kỳ, vô cùng giản dị. Trả tiền mua lại nó, cô đeo lên tay rồi ngắm nghía gật đầu, vô cùng hài lòng với sự lựa chọn của mình.

Vì sao cô lại chọn chiếc vòng đơn giản nhất, dễ hiểu thôi, căn bản chính cô cũng chỉ là một người bình thường, không có gì nổi bật. Cho dù bây giờ cô có địa vị, có tiếng tăm thì sao chứ, cô vẫn bị khinh miệt đầy thôi. Khoảng cách giàu nghèo cách nhau rất xa, xa đến mức chẳng bao giờ cắt nhau được.

Trời càng ngày càng về khuya, cô vẫn cứ lang thang vô định trên những con đường trong thị trấn. Hai bên là những quán hàng rong bán đầy đủ những thứ ăn vặt, Hạ Tiểu Nguyên ngồi xuống chọn một góc nhỏ, gọi ba chiếc xúc xích cùng vài xiên thịt chiên. Cách đó khoảng năm mươi mét chính là Hoàng Minh Vũ, ánh mắt luôn không rời hình ảnh của cô, trong tim hai người là những suy nghĩ ngổn ngang đầy vò.

Anh đã theo cô từ lúc cô bước ra cùng Cung Lâm, anh thắc mắc khó hiểu tại sao cô lại quen biết anh ta, cô cùng anh ta là quan hệ như thế nào. Con người Cung Lâm vô cùng bí ẩn, không ai có thể biết trong đầu người đàn ông đó đang tính toán điều gì, họ chỉ biết, gia tộc Cung Âu không dễ chọc vào. Bọn họ không tham gia vào những dự án thương mại xuyên quốc gia, tập đoàn Cung Âu trả hình dưới tổ chức buôn bán vũ khí siêu tiên tiến. Tất cả những vũ khí

quân sự của mọi quốc gia trên thế giới, đều do Cung Âu cung cấp.

Trở về nhà lúc gần một giờ sáng,Hạ Tiểu Nguyên mở điện thoại ra thì thấy rất nhiều cuộc gọi nhờ của Lăng Phong,trời đã khuya,cô do dự không biết có nên gọi lại không thì điện thoại đổ chuông.

“Nguyên,sao giờ mới nghe máy vậy,anh gọi hoài mà không được “

“phong,em xin lỗi. Hôm nay em không được khỏe nên đi dạo cho khuây khỏa, ai ngờ thị trấn nơi đây đẹp quá, em cứ đi mà chẳng chú ý đến thời gian nữa “;vừa nói cô vừa mở vali lấy quần áo.

“Anh nghe nói hôm qua ở công ty xảy ra chuyện, em không sao chứ”,

“Em không sao,chi là bị trừ lương thôi à..Thật sự em không nghĩ các bạn ấy lại làm như vậy, đều đã lớn cả rồi “,Hạ Tiểu Nguyên ngồi xuống day hai bên thái dương.

“Em cũng đừng trách họ,dù gì họ cũng chỉ muốn thay em chút giận thôi.Anh là đàn ông nên không bao giờ đánh phụ nữ, nếu có thể anh cũng muốn trả mỗi hận này giúp em”,anh dịu dàng an ủi cô.

Lăng Phong ngồi trên chiếc ghế xoay trong thư phòng,trước mắt là những dự án lớn nhỏ, trên mặt bàn đặt một khung ảnh người con gái mái tóc dài thướt tha đang cười dưới ánh bình minh buổi sáng sớm. Anh nhớ lại cái khoảnh khắc ngày hôm qua khi nhìn thấy bài báo đó,mọi cung bậc cảm xúc thì nhau dồn đến,đau có,phẫn hận có.Cho đến khi anh nhìn thấy thân hình mảnh mai đang lụi cụi trong nhà bếp,trái tim mới được ấm lòng.

Lăng Phong không còn nhớ anh đã yêu cô từ lúc nào,anh chỉ nhớ được rằng trong thâm tâm anh luôn nhắc nhở mình phải bảo vệ người con gái ấy.Cô mỏng manh như sương mai tinh khiết, một đôi mắt biết nói có thể thu hút tất cả những cánh đàn ông khi nhìn vào nó.Nhưng trái tim cô lại là một cục đá có đập cũng không tan,nó cứng rắn đến nỗi, dù anh đã rất cố gắng nhưng không thể xi nhê gì.

Anh nhớ lại lời nói của cô hôm trước, rằng kết thúc dự án này sẽ cùng cô ấy về Việt nam thăm gia đình.Có trời mới biết lúc đó anh đã vui sướng đến mức độ nào,thậm chí anh đã có ý định thay thế người để có thể cùng cô về ngay trong đêm đó.Hai tháng nữa, một khoảng thời gian nói dài không dài,nói ngắn không ngắn nhưng lại vô cùng gian nan với một kẻ si tình như anh.Hoàng Minh Vũ là người như thế nào anh hiểu,cậu ấy yêu Hạ Tiểu Nguyên không kém gì anh,anh tin chắc rằng bọn họ sẽ không bao giờ dừng lại ở mối quan hệ cấp trên cấp dưới.

“Thôi,em ngủ đi,mai còn dậy đi làm nữa, ngủ muộn sẽ không tốt cho sức khỏe đâu”,Lăng Phong cầm khung ảnh trên tay,ánh mắt thiết tha nồng đậm.

Một tuần sau đó trôi qua trong yên bình,ít nhất đối với Hạ Tiểu Nguyên đó là một khởi đầu vô cùng tốt,không có những câu nói mỉa móc,không có ai làm phiền đến mình.Lăng Phong hôm nay trở về nước sau hơn một tuần trốn công ty sang Anh vì vụ,đề cho ông cụ Lăng tức lồng lộn lên mà không làm gì được thẳng cháu ngang bướng.Phải nói là cô chưa từng thấy ai là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn mà lại rảnh rỗi như anh,như Hoàng Minh Vũ.

Hạ Tiểu Tịnh chạy ù vào trong phòng mà chẳng thèm gõ cửa,thả người ngồi phịch xuống ghế sofa nhìn Hạ Tiểu Nguyên rù rê.

“Ê bà,ngày mai là chủ nhật rồi, bà tính đi đâu chơi không. Suốt một tuần này bù đầu trong công việc mệt mỏi quá à”

Hạ Tiểu Nguyên cầm quyền lịch lên xem ngày,lắc đầu từ chối.

“Không được rồi Tịnh ạ,mai mình phải đi ra công trường giám sát tiến độ thi công nữa, không rảnh đâu”

“Mà này,từ hôm bị bọn tôi cho một bài học không còn thấy cái con nhỏ Lâm Tĩnh đó lấm mồm nữa đúng không. Nghỉ lại thấy hả hê quá bà ạ,nhưng vẫn tức,lần đó đánh chưa đã tay”,Hạ Tiểu Tịnh trèo hân lên ghế,miệng thì nhai kẹo đang thao thao bất tuyệt.

Hạ Tiểu Nguyên nhìn con bạn thân mà mắc cười,đấy,hai mươi năm, hai mươi sáu tuổi rồi chứ còn trẻ con đâu mà lại xử lý chuyện theo cách đó chứ,đã vậy bị phạt còn không buồn, lại sung sướng ra mặt.

“Mình còn chưa xử tội các cậu đâu đấy,tự dưng không biết gì mà lại bị trừ mất lương này”

“Cho dù có bị trừ hết mà trút được giận ta đây cảm thấy rất sướng khoái,thôi,tôi về trước đây,bà cũng về cùng chứ”,Hạ Tiểu Tịnh đi ra ngoài nói vọng vào.

Còn lại một mình trong phòng,Hạ Tiểu Nguyên chăm chú sửa bản thiết kế, tâm trạng thả lỏng không vướng bận suy nghĩ gì cả.Bỗng cô nghe thấy một tiếng động chói tai vang lên,đứng trước mặt cô là Lại Minh Nguyệt,người đã mất tích cả tuần nay.Cô ta trông có vẻ dịu dàng hơn những lần gặp trước, chỉ có điều hôm nay hơi lạ,mà lạ ở đâu Hạ Tiểu Nguyên chẳng buồn nghĩ đến.

Việc cô ta xuất hiện ở đây chẳng có gì là tốt đẹp cả,nếu không phải đến tìm Hoàng Minh Vũ thì cũng là tìm cô gây sự,trong lòng bức dọc không thôi.Rõ ràng là đã lớn rồi nhưng lại cư xử như một người không ý thức,là một thiên kim tiểu thư mà lại luôn buông lời cay nghiệt.

“Hạ Tiểu Nguyên, tôi đến tìm cô thương lượng một chuyện “,Lại Minh Nguyệt chống hai tay lên bàn,nhìn thẳng vào mắt cô.Hai người một đứng một ngồi nhìn nhau,cái nhìn của cô ta cao ngạo như một nữ vương,còn cô không khác gì một tôi tớ thấp hèn.

“Lại Minh Nguyệt,tôi nghĩ chúng ta đã nói hết với nhau tất cả rồi.Cô thấy đấy, hơn một tuần nay chúng ta sống rất yên ổn,cô hạnh phúc bên chồng sắp cưới, tôi làm công việc của tôi,không biết cô còn không vừa lòng cái gì nữa “;Hạ Tiểu Nguyên ngả người ra chiếc làm việc,đôi tay vãn về chuổi vòng hạt rẻ tiền. “Đúng, nhưng đó chưa phải là tất cả những gì tôi muốn. Tôi muốn cô cắt khỏi về Việt nam, không bao giờ được xuất hiện ở đây nữa “

“Cô nghĩ cô là ai,cô lấy tư cách gì nói muốn đuổi tôi đi là được “,nở nụ cười nửa miệng,Hạ Tiểu Nguyên nhìn cô ta thách thức.

“Với tư cách là thiếu phu nhân nhà họ Hoàng,như vậy đã đủ chưa “

Hạ Tiểu Nguyên bật cười trước cái tin mình vừa nghe được,có thể nghĩ là cô ta đang khoe khoang cái mác con dâu nhà họ Hoàng với cô không.

“Lại Minh Nguyệt, cô thực tế chút đi,chuyện cô sẽ trở thành vợ của Hoàng Minh Vũ tôi đã biết từ năm năm trước chứ không phải bây giờ mới biết. Cô nghĩ tôi sẽ còn đau lòng nữa sao,không đâu,đau thì cũng đã đau rồi,gìr tôi chỉ mong hai vợ chồng các người đừng thay phiên nhau đến làm phiền tôi nữa “

,Hạ Tiểu Nguyên lúc này chỉ muốn phát tiết ra hết tất cả “Còn nữa,cô nghĩ cô là ai mà muốn tôi cắt là tôi phải cắt,đến Hoàng Minh Vũ còn không dám đuổi tôi,cô là cái thá gì”.

Lại Minh Nguyệt tím mặt giận dữ sau câu trả lời thách thức của cô,bàn tay định dơ lên đánh xuống thì bị giữ lại.

“Tôi để cho cô đánh tôi vì sự việc lần trước là do tôi sai,nhưng không phải thích là có thể.Bản thân tôi không còn là Hạ Tiểu Nguyên nhu nhược mềm yếu của năm năm trước,nên làm ơn cô hãy nói chuyện từ tế vào.Tôi thật không hiểu nổi cô đường đường là thiên kim đại tiểu thư gia giáo mà lúc nào cũng chỉ thích đánh người là sao”

Đúng lúc này cánh cửa mở toang,đứng bên ngoài là Hoàng Minh Vũ, trông khuôn mặt anh nhợt nhạt,mệt mỏi vô cùng,nhìn thấy cảnh đó trái tim cô nhói lên từng nhịp.

“Vũ,sao anh lại ở đây”,Lại Minh Nguyệt chạy lại ôm lấy cánh tay người đó,gọng dịu dàng.

Hoàng Minh Vũ hết nhìn Hạ Tiểu Nguyên rồi lại nhìn sang người đang ôm chặt mình mà lạnh giọng.

“Nguyệt,anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi. Cô ta cùng anh không còn quan hệ gì nữa, em năm lần bảy lượt đến tìm người ta gây phiền phức làm gì hả.Em không mệt nhưng anh rất mệt,em hiểu không.Hôn lễ cũng đã chuẩn bị xong rồi, em còn cảm thấy không vừa lòng cái gì nữa “

“Hôn lễ thì sao,cái em cần là trái tim anh,là tình yêu của anh này,em không cần thứ gì khác,anh hiểu không hả”,Lại Minh Nguyệt gào lên trong nước mắt.

Hoàng Minh Vũ ánh mắt đau khổ nhìn Hạ Tiểu Nguyên đang đứng đấy không nói gì,khuôn mặt cô bình thản tựa như không quan tâm chuyện trò cười trước mặt,anh nhắm chặt mắt lại,hít một hơi dài rồi quay sang an ủi người bên cạnh.

“Nguyệt, về đi,anh đưa em về.Em mà ốm ra thì hôn lễ lấy đâu ra cô dâu nữa “

Cuối cùng thì bọn họ cũng chỉ là những người đi ngang qua cuộc đời nhau rồi lại đi tiếp.Cô đã nói không muốn anh làm phiền không muốn nhìn thấy anh xuất hiện thì anh còn mặt dày bám theo sao.Năm lần bảy lượt mọi sự cố gắng đều không được đáp lại,anh cố gồng mình lên để cho bản thân không thể yếu đuối.

Nhìn bóng anh cùng người con gái ngày càng khuất xa,Hạ Tiểu Nguyên đứng đó không nhúc nhích.Đây là điều cô muốn, nhưng sao lại đau đớn đến vậy, nó gặm nhấm từng miếng thịt trong tim cô,vỡ vụn mà ứa máu.

Lái xe vào một quán bar gần đó,cô gọi cho mình một ly Whiskey mạnh,lúc này Hạ Tiểu Nguyên chỉ muốn bản thân thật say,say để quên hết đi tất cả.Từng cốc từng cốc cứ theo cuồng hòng trời vào bụng,khuôn mặt cô đỏ bừng như trái anh đào chín,ánh mắt mê man chìm trong đầu khổ.

Tại một góc khuất, Cung Lâm đang bàn công việc với bộ trưởng bộ quân sự David của Na Uy về lần cung cấp vũ khí mới nhất MZ35 thì khựng lại khi nhìn thấy bóng người con gái ấy.Đã hơn một tuần không gặp,anh đôi lúc cũng có nhớ đến cô nhưng không nhiều, bởi vì anh biết, tình cảm của mình đối với cô là như thế nào.Anh không phủ nhận việc mình có hứng thú với Hạ Tiểu Nguyên, thậm chí anh còn công khai quan tâm cô không để ý bọn phóng viên vào mắt, vì anh biết, chẳng ai dám viết lung tung về Cung Lâm anh cả.

Đồng hồ đã điểm mười một giờ mà cô vẫn ngồi đó,những chai rượu ngổn ngang khắp mặt bàn,người thì vô lực không kiểm soát.Ánh mắt lang sói của bọn công tử nhà giàu cứ liếc nhìn cô không chớp,dừng lại ở bộ ngực no đủ.Bước nhanh về phía người con gái ấy,Cung Lâm vỗ hai tay lên má Hạ Tiểu Nguyên nhằm đánh thức cô dậy.

"Cô Hạ,dậy đi,tôi đưa cô về"

Hạ Tiểu Nguyên ngẩng cao đầu nhìn người đàn ông trước mắt, bỗng cô ôm chặt lấy anh mà khóc,miệng huyền thuyên đủ điều.

" Hoàng Minh Vũ,em sai rồi, em biết mình sai thật rồi,xin anh,đừng lấy Lại Minh Nguyệt được không"

"Em cứ ngỡ năm năm xa cách,em sẽ quên được anh,sẽ hận anh,nhưng không phải như thế.Những cuốn tạp chí viết về anh em đều không bỏ sót,em vẫn luôn dõi theo anh"

"Hoàng Minh Vũ,tại sao năm đó anh lại ngủ cùng cô ấy,tại sao anh lại tuyệt tình đến mức như vậy chứ "

"Hoàng Minh Vũ,anh có biết giữa chúng ta đã từng có một đứa trẻ không,nhưng nó không còn nữa rồi "

Cứ vậy,Cung Lâm trở thành một con gấu bông cho Hạ Tiểu Nguyên ôm để phát tiết,nước mắt cô chảy đầy loang lổ chiếc áo sơ mi đắt tiền số lượng có hạn.Thanh toán tiền xong,anh đưa cô trở về căn biệt thự của mình ở ngoại ô thành phố cách đó khoảng hai mươi cây số. Đây là lần đầu tiên anh phải chăm sóc một con sâu rượu, cho nên vô cùng lóng ngóng không biết làm sao,đành cầm điện thoại lên gọi về cho mẹ Cung.

Mẹ Cung đang ngủ thì nhận được điện thoại của con trai,trong đầu nghĩ không biết nó gọi điện về nhà có chuyện gì.Vì từ trước đến giờ, Cung Lâm hầu như ngày nào cũng về dùng bữa với gia đình, nên việc họ nhận được điện thoại của anh đều đếm trên đầu ngón tay.

"A Lâm,mẹ nghe này"

"Mẹ,con làm phiền giấc ngủ của người sao"

"Con cũng biết là mình đang làm phiền giấc ngủ của người khác sao,vậy thì nói nhanh lên xem nào",mẹ Cung hắng giọng trêu con trai.

"Mẹ,con có một người bạn bị say rượu, cô ấy, con phải làm sao với người ta.Ý con là con phải giúp cô ấy giải rượu như thế nào",Cung Lâm nói lộn xộn

"Cái gì,con đang ở cùng một cô gái khác.Con có ý trung nhân rồi hả,sao không nói cho mẹ biết",mẹ Cung ngồi bật dậy trước sự ngạc nhiên của chồng.

"Không phải, đó chỉ là một người bạn của con thôi mẹ ạ"

Tất mảy để tránh khỏi sự chất vấn của mẹ Cung,Cung Lâm đi vào bếp pha cho cô một cốc trà giải rượu, từng thìa đút cho người con gái đang mê man kia.Đây là lần đầu tiên anh chăm sóc cho một người con gái khác nên có chút lúng túng,ánh mắt ngại ngùng quay đi không dám nhìn thẳng vào những đường cong mềm mại ấy.Cứ thế,cả đêm anh phá lệ để chăm sóc cho Hạ Tiểu Nguyên.

Tỉnh dậy khi ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào mắt,Hạ Tiểu Nguyên mông lung nhìn căn phòng lạ hoắc mà cô đang nằm.Cô không nhớ hôm qua mình đã say đến mức như thế nào,cô chỉ biết bản thân đã rất đau khổ,muốn tìm đến rượu để quên đi.Còn việc uống say đến mức không biết ai đưa mình về thì là lần đầu tiên,nhìn quần áo trên người vẫn còn nguyên,cô thở phào nhẹ nhõm.

Cung Lâm đã nấu xong bữa sáng,bước lên tầng định gọi Hạ Tiểu Nguyên dậy thì thấy cô đang đi vòng quanh đánh giá căn phòng của mình,anh nhân nhả khoanh tay đứng đó.Ánh mắt chạm nhau,Hạ Tiểu Nguyên có chút hơi bất ngờ,nhưng rồi cũng gật đầu thay cho lời chào hỏi.

"Dậy rồi sao,bữa sáng đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi,tôi có mua cho cô một bộ quần áo khác để trong phòng tắm,là cỡ M,tôi nghĩ chắc cũng vừa đấy"

Hạ Tiểu Nguyên cảm ơn rồi bước vào phòng tắm,cả đêm hôm qua say rượu,hôm nay trông cô phờ phạc hẳn đi.Trang điểm nhẹ cho mình,cô nhìn đồng hồ đã là tám giờ sáng,chín giờ còn phải đến công trường giám sát,sau đó lại phải chỉnh sửa bản thiết kế của Lâm Tinh đưa lên,cô thở dài một nhọc.Ngày chủ nhật mọi người được vì vụ picnic,còn cô thì vui đầu vào một đồng công việc không tên,thời gian thật là khan hiếm.

Nhìn bàn thức ăn mà Hạ Tiểu Nguyên thật không tin vào mắt mình nữa, một Lăng Phong đảm đang đã là ngoại lệ rồi, bây giờ đến Cung Lâm càng khiến cô ngạc nhiên hơn.Chẳng nhẽ bây giờ họ đang chạy theo xu hướng nam thần độc thân lên được phòng khách,xuống được phòng bếp sao.Lại nghĩ đến Hoàng Minh Vũ, anh chỉ làm được món trứng sốt cá chua,nhưng cô lại nghiện nó đến lạ.Đã nhiều lúc cô nghĩ,phải chăng bọn họ quá cố chấp nên mới dầy vò nhau.

"Thật không thể tin nổi đó,tất cả chỗ này đều do anh làm sao",Hạ Tiểu Nguyên ngồi xuống không khách sáo hỏi.

"Ngon không, ngon thì ăn tiếp đi,trong bếp vẫn còn nhiều lắm ấy",Cung Lâm nhìn cô mỉm cười.

"Ngon,tôi thật không thể tin nổi những món này là do anh làm đấy.Thường thì những người giàu như các anh đều thuê người làm,có ai tự mình xuống bếp nữa "

"Vậy tôi là ngoại lệ ấy,thôi,ăn nhanh lên,tôi chờ cô đi chỗ này"

"Không được rồi, chín giờ tôi phải ra công trường giám sát quá trình thi công nữa, chắc phải đến trưa mới rảnh được ",Hạ Tiểu Nguyên lắc đầu từ chối.

Cung Lâm định nói gì đó nhưng lại thôi,anh muốn dẫn cô về biệt thự Cung Âu gặp mọi người, vì anh biết,chắc hẳn họ sẽ thích cô gái này.Anh không hiểu lý do vì sao mình phải làm như thế,anh cảm nhận được cô thật sự thân thuộc,tiếp xúc với cô không làm người đối diện phải khó chịu.Ông nội Cung là một người khó chiều,bản thân ông thích những người con gái dịu dàng như Hạ Tiểu Nguyên làm cháu mình, thôi thì không tìm được cháu ruột,ít ra anh cũng muốn tìm cho ông một cô cháu nuôi để mà cưng chiều.

Buông đứa xuống mặt bàn,Cung Lâm nói "Vậy tí tôi chờ cô ra đó,xong việc chúng ta đi luôn.Dù gì hôm nay tôi cũng có thời gian rảnh,không vội".

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Hạ Tiểu Nguyên khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc nhìn anh, đôi mắt long lanh như những vì sao tinh tú, cô lúc nào cũng vậy, làm người khác không thể rời mắt khỏi. Anh dẫn cô về nhà, vừa bước vào cửa là một cơn bão hôn đổ xuống. Hoàng Minh Vũ hôn cô một cách cuồng nhiệt, đôi tay không ngừng du ngoạn mọi góc ngách trên cơ thể cô.

Tính ra bọn họ đã không gần nhau hơn bốn tháng, mọi dự vọng ham muốn đều vỡ òa trong tích tắc. Ôm chặt cô đi về phía chiếc ghế sofa, anh cùng cô ngã xuống. Đôi mắt anh đỏ ngầu, bụng dưới căng trướng đau đến khó thở. Cởi bỏ vương bận trên người, cả hai lao vào nhau trong ham muốn nguyên thủy nhất. Cô không biết bọn họ đã muốn nhau bao nhiêu lần, lúc này đây cô chỉ cảm thấy xương cốt như rụng rời, cả người vô lực không còn sức. Nhìn người con trai bên cạnh đang nhăn nhó cười, cô đỏ mặt quay đi thì bị anh trêu ghẹo.

“Nguyên, mùi vị vẫn vậy, rất ngọt, anh rất thích”, Hoàng Minh Vũ ghé tai cô thì thầm.

“Anh này, đồ dê xồm, em không thèm nói chuyện với anh nữa”, đâm vào vai anh cô phồng má tức giận.

“Được rồi, là lỗi của anh, đáng lẽ anh không nên trêu ghẹo em. Nhưng anh nói những lời đó đều là thật lòng đấy”, hôn vào trán cô, anh bước xuống mặc quần áo.

“Ngủ tiếp đi em, anh đi làm bữa ăn khuya, từ sáng đến giờ chắc đói lắm rồi “

Hạ Tiểu Nguyên nhìn theo bóng anh rồi xa mà đáy lòng hạnh phúc, cô tự mắng bản thân mình sao lại nghĩ ngợi vu vơ là anh sẽ phản bội cô chứ. Trong tình yêu phải có những thử thách, phải có sóng gió thì mới hiểu nhau nhiều hơn, bản thân cô và anh cũng vậy. Yêu nhau đến nay được tròn một năm, những thăng trầm trong tình cảm, những hiểu lầm, những cố chấp càng khiến họ yêu nhau nhiều hơn.

Điện thoại reo lên, là mẹ Hạ gọi tới, cô vui vẻ bắt máy mà chẳng biết sóng gió ngầm đã bắt đầu.

“Nguyên, con đang làm gì vậy”.

“Con đang đi làm mẹ ạ, có chuyện gì không mẹ, con bận lắm”, Hạ Tiểu Nguyên nói dối

“Ừ, mẹ định hỏi con nghỉ hè này có về quê không, ba mẹ định cho ông đi du lịch ở Phú Quốc, con rảnh thì đi cùng “

“Dạ, con....”, đang định trả lời là có thì Hoàng Minh Vũ đã đứng cạnh từ bao giờ, xua tay ý bảo cô là không có thời gian.

“Mẹ, con không xin nghỉ được, công việc này lương ổn định, với cả muốn nghỉ cũng phải báo trước một tháng cơ”

“Vậy à, ừ, vậy thôi cũng được, con nhớ giữ gìn sức khỏe “.

Mẹ Hạ cúp điện thoại trầm tư suy nghĩ về cuộc nói chuyện với con gái của mình, bà quay sang nhìn chồng là Hạ Vân nói.

“Con bé nó không về được, gia đình ta cứ đi thôi”.

Bên này, Hoàng Minh Vũ ôm cô Hạ Tiểu Nguyên mà thủ thỉ “Anh định đưa em đi Tam Á chơi, bên Trung Quốc bây giờ rất đẹp, với cả lại là mùa du lịch, anh nghĩ em sẽ thích “.

“Nhưng còn công việc..... “

“Đừng lo, anh sẽ xin nghỉ giúp em, nào, dậy đi, thức ăn anh đã nấu xong rồi “.

Ngủ một giấc đến sáng ngày hôm sau, Hạ Tiểu Nguyên đã bị Hoàng Minh Vũ lôi dậy sắp xếp hành lý, cô chợt nhớ ra lời anh nói đêm hôm qua. Mười giờ máy bay sẽ cất cánh, điểm đến của bọn họ chính là khu vực đảo Tam Á, Trun Quốc. Đi cùng với bọn cô còn có chị Loan và người yêu chị ấy, Mạnh Cường. Bọn họ là mối tình chị em, nhưng không vì thế mà luôn bất hòa, ngược lại lại êm đềm khiến người khác ghen tị.

Loan nhìn thấy Hạ Tiểu Nguyên thì không giấu nổi niềm vui sướng, chạy ù lại kéo cô hỏi chuyện rồi rít. Phải nói là Loan rất thích cô gái này, thật thà mà giản dị khiến người khác có cảm giác muốn che chở. Từ lần gặp cô bé ở cửa hàng bán mỹ phẩm, Loan cứ ngỡ hai đứa đã chia tay vì cô nghe Mạnh Cường kể lại rằng Hoàng Minh Vũ về Anh đính hôn. Tuy không nói chuyện với nhau nhiều nhưng Loan cũng hiểu được một phần nào tính cách của Vũ, cô biết thằng bé yêu Hạ Tiểu Nguyên rất nhiều.

Mạnh Cường ôm vai thằng bạn thân, ánh mắt không rời hình ảnh hai người con gái đang vui đùa cùng nhau mà lên tiếng.

“Chuyện bên Anh tính như thế nào, định giấu người yêu mày mãi sao”

Hoàng Minh Vũ thân hình cứng đờ lại, anh mắt mờ đục không nhìn thấu bên trong

“Hiện tại không thể hủy bỏ, con bé Minh Nguyệt chưa tìm được quả tim thích hợp”

“Vậy mày có nghĩ đến một ngày cô bé biết được tất cả,sẽ ra sao không. Tao chỉ khuyên mày một điều là nên tỉnh táo cho những quyết định của mình “

Biệt thự nhà họ Hoàng...

Diệp Mẫn đang lui hui trong bếp với nồi canh gà đã ninh từ hai tiếng trước, bà múc ra bát rồi bê lên thư phòng cho chồng. Hoàng Chấn Khang hiếm lắm mới có được một ngày nghỉ ở nhà,cho dù không có tình cảm gì với vợ,nhưng trách nhiệm thì chẳng thể bỏ được. Đôi tay lướt trên những cuốn sách thì dừng lại,một quyển nhật kí ủa màu được lôi ra.

Hon hai mươi năm trước, ông quen An Nhã trong một buổi gặp mặt đôi tác tại The King,một khách sạn nổi tiếng lúc đấy ở Anh Quốc. An Nhã khi đó là một người đánh đàn piano được nhà hàng thuê vào mỗi buổi tối, cô ấy rất đẹp,rất cuốn hút. Hoàng Chấn Khang ngay từ lần đầu gặp mặt đã vô tình say nắng người con gái ấy,và từ đó ngày nào ông cũng cố gắng làm công việc cho thật nhanh rồi lại chạy về đây.

Dần dần họ yêu nhau,nhưng trước sự phản đối gay gắt của ông cụ,Hoàng Chấn Khang lấy Diệp mẫn làm vợ,nhưng trái tim vẫn chỉ giành cho bà. Vì sự cố chấp của mình mà ông đã dồn An Nhã đến nguy hiểm, hơn hai mươi năm nay,ông đi tìm bà nhưng đều không có tung tích.Sau từng ấy năm,con trai họ đã lớn,nhưng ông vẫn chẳng thấy yêu thương được vợ mình.

Diệp Mẫn đứng ngoài cửa nhìn vào trong thấy chồng trầm tư mà đau lòng,ông trời thật muốn trừng phạt bà nên mới gieo rắc xuống gia đình họ những trở trêu như ngày hôm nay.Năm xưa bà cướp đi người yêu của An Nhã,hai mươi năm sau,con gái bà ta lại khiến cho con trai Hoàng Minh Vũ của bà điên loạn.

“Anh,anh ăn chút canh gà cho có sức,em đã hầm rất kĩ rồi, cũng đã nêm qua,mùi vị không có tệ”

Hoàng chấn Khang quay sang nhìn người vợ chung sống với mình suốt thời gian qua,ánh mắt không còn lạnh lùng nhưng lại không được tia dịu dàng nào cả.

“Diệp Mẫn,bà có hận tôi không,hận tôi vì đã không thể cho bà được một cuộc sống hạnh phúc mà bà nên có.Mọi tài sản trong nhà tôi đều để lại cho bà và con trai,tôi muốn về Việt nam một chuyến.Lần này đi không biết bao giờ tôi mới quay lại”.

“Không,em không hận anh.Em chỉ xin anh đừng làm gì dại dột,An Nhã đã có chồng,con gái cô ấy cũng đã lớn rồi.Đừng để Hoàng Minh Vũ biết chuyện của chúng ta,được không “

Hoàng Chấn Khang quay sang nhìn vợ mình ngạc nhiên không thôi,cô ấy biết tung tích của An Nhã,cô ấy đã gặp An Nhã sao.

“Bà đã gặp bà ấy đúng không.Có phải bà ấy ở Việt nam không,tại sao bà biết An Nhã đã có chồng,có con” tâm trạng kích động,ông ôm vai vợ mình mà bóp chặt mà không biết bà đau đến chảy nước mắt.

“Không,tôi không biết, tôi không gặp bà ấy,tôi chỉ đoán vậy thôi.Cũng đã hơn hai mươi năm rồi, tại sao ông không thể quên đi An Nhã,tại sao ông không thể nhìn về phía tôi chỉ một lần.Tôi sinh con cho ông,tôi làm tất cả vì cái gia đình này,còn ông thì sao hả.Ông vì người phụ nữ ấy mà không cần đến chúng tôi nữa hay sao”,Diệp Mẫn gào lên với chồng.

Hoàng Chấn Khang cứ đứng đó mặc cho bà đấm đá,trong tim ông bây giờ cũng rất khó xử,vô cùng khổ tâm.Ông là một thằng hèn,một thằng tồi tệ,ông không xứng đáng để cho hai người phụ nữ vì ông mà đau khổ.

Diệp Mẫn ngã phịch xuống đất,trong bà lúc này đây chẳng còn là một vị phu nhân cao quý,quyền thế nữa. Bà cũng là người, bà cũng biết yêu thương đau khổ,bây giờ hi vọng lớn nhất của bà chính là Hoàng Minh Vũ không được làm điều gì sai trái.Thằng bé đã trở lại Việt Nam,chắc chắn sẽ đi tìm con bé Hạ Tiểu Nguyên kia,bà sợ,sợ cái giấc mộng kinh hãi ấy thành sự thật,rằng hai đứa trẻ là anh em,đến lúc đó,nghiệt ngã làm sao.

Đến đảo Tam Á,Hoàng Minh Vũ thuê hai phòng khách sạn cho mình và Mạnh Cường,hai cô người yêu bé nhỏ của họ thì đã vi vu ngoài bãi biển rồi.Nhìn Hạ Tiểu Nguyên mặc chiếc váy tắm chỉ che đủ đi những chỗ cần che,ánh mắt anh tối sầm lại khi nhìn thấy những ánh mắt lang sói của mấy tên ngoại quốc.Chạy về phía cô,Hoàng Minh Vũ nhắc bổng Hạ Tiểu Nguyên lên mà xoay vòng khiến cô cười khúc khích,anh ước gì hạnh phúc cứ mãi dừng lại như thế này.

Đến tối,bốn người rủ nhau đi ăn những món đặc sản ở đây đặc biệt là cà tím kho cá,một món mới lạ mà Hạ Tiểu Nguyên chưa từng được ăn bao giờ. Loan cùng Mạnh Cường không có vẻ gì ngạc nhiên trước vẻ đẹp của nơi này,như thế họ đã đến đây rất nhiều lần rồi,đôi lúc thắc mắc muốn hỏi nhưng lại ngại chị nói cô nhiều chuyện nên thôi.Hoàng Minh Vũ ghé sát tai cô thì thầm.

“Bọn nó cứ có ngày rảnh là đi du lịch suốt, yêu nhau được ba năm chắc cũng phải đi được ba mươi nơi trong và ngoài nước rồi “

“Nhiều vậy sao,bọn họ lấy đâu ra nhiều tiền như vậy mà đi”,cô hỏi ngược lại cho bỏ cái tính tò mò của mình.

“Nhà Mạnh Cường và Loan cũng làm kinh doanh giống như nhà anh,chúng nó có tiền tiêu là chuyện bình thường mà. Trước kia anh không yêu ai bao giờ bên chưa biết cách chiều lòng bạn gái,nhưng bây giờ có em rồi, hể có thời gian rảnh em đừng về quê nữa, anh đưa em đi khắp thế gian Em muốn đi đâu,anh đưa em đi đó,vợ nhé”,hoàng Minh Vũ véo má cô cung chiều.

Loan quay qua định nói chuyện thì gặp phải cảnh này, cô nàng trêu trọc.

“E hèm, có vội vã thì cũng nên kìm chế lại chứ, chúng tôi vẫn sò sò ngồi ở đây này. Mà Nguyên em, thằng Vũ nó mà bắt nạt em em cứ bảo chị, chị sẽ lấy lại công bằng cho nhóc”, Loan nheo mắt gườm gườm Hoàng Minh Vũ cười thách thức.

Mạnh Cường đang nướng thịt cũng bật cười trước sự nhí nhảnh của cô vợ nhỏ của mình, anh chen ngang.

“Loan, đừng trêu cậu ấy nữa”.

Chuyến du lịch kéo dài năm ngày cứ êm đềm trôi qua như vậy, cả đám trở lại Việt Nam dự định đi Bà Nà thì Hoàng Minh Vũ nhận được một cuộc điện thoại của mẹ mình.

“Vũ, con trở về Anh gấp cho mẹ, nhanh lên con”.

Cùng lúc đó, Hạ Tiểu Nguyên cũng nhận được điện thoại của gia đình mình về quê ăn giỗ. Đêm hôm nay cả hai nằm cạnh nhau, anh và cô trao nhau những nặn nong ảm áp, mà không biết ngày mai chính là sóng gió to lớn ập đến.

Trở về nhà, Hạ Tiểu Nguyên vô cùng ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Mục Thần ở nhà mình, ánh mắt như dò xét vì sao anh lại xuất hiện ở đây. Khác với cô, Mục Thần tỏ ra rất thân thiện, anh giúp ba Hạ làm những công việc vụn vặt như bắn đinh, trà giấy ráp. Hạ Tiểu Nguyên cùng mẹ sắp cơm trong bếp, cô hỏi.

“Mẹ, sao bác sĩ Mục lại ở nhà chúng ta”

Mẹ Hạ liếc nhìn con gái bên cạnh tỏ ý không hài lòng với câu hỏi vừa rồi, bà gắt nhẹ.

“Người ra có tên hần hoai, không phải cứ mở miệng ra là bác sĩ Mục, bác sĩ Mục, Mẹ nghĩ con nên gọi là anh Mục Thần thì sẽ hay hơn đấy”

“Vâng, mà mẹ, vừa rồi đi Phú Quốc có vui không, có mua quà cho con không đấy”, Hạ Tiểu Nguyên ôm eo mẹ mà nũng nịu

Mẹ Hạ chợt nhớ lại cái ngày trước khi đi Phú Quốc, bà có gọi điện kêu con bé về nhưng nó bảo bận. Lúc đó bà biết thừa là Hoàng Minh Vũ đã về Việt Nam, hai đứa đang ở cạnh nhau. Mặc dù rất tức giận trước sự dối lừa của con gái, nhưng bà vẫn im lặng cho qua, không truy cứu. Bởi vì bà biết nếu làm như vậy con bé sẽ cô cùng hận bà, mặc dù nó là một đứa rất biết nghe lời.

“Nguyên, hè này con ở nhà đi, không cần phải đi làm thêm làm gì, ba mẹ bây giờ cũng đã làm ăn khá khá hơn, con không cần phải khổ nhọc nữa “

“Mẹ, con.....”,

Chưa kịp nói hết câu thì lời mẹ Hạ đã chặn ngang, không cho cô nói tiếp như thể bà đang sợ hãi điều gì đó

“Mẹ nói rồi, lần này về con ở nhà cho mẹ, khi nào vào năm học mới, mẹ kêu ba dẫn con lên. Com nước xong xuôi rồi, con phụ mẹ sắp lên đi”

Hạ Tiểu Nguyên ngờ ngạc khó hiểu trước sự thay đổi đột ngột thái độ của mẹ, cô không biết trong thời gian vừa qua ở nhà đã xảy ra những chuyện gì, nhưng cô đoán là có lý do gì đó khiến mẹ Hạ đang sợ hãi. Cô nhớ đến những cuộc gọi đột ngột của mẹ lần trước, bà luôn vu vơ hỏi cô có ai khác đến tìm cô không, cô có đi đâu xa không. Mới đầu cô chỉ cho đó là lý do mẹ đang quan tâm mình, nhưng càng ngày lại càng nghi hoặc không thôi.

Ba Hạ cũng rất lạ, nếu là trước kia, ba rất hay hỏi về Hoàng Minh Vũ, nhưng tuyệt nhiên bây giờ không hề động lòng lấy một câu. Cô cảm giác gia đình mình đang có gì đó mờ ám, dấu diêm mà không muốn cho cô biết.

Mục Thần chăm chú nhìn Hạ Tiểu Nguyên đang trầm tư suy nghĩ, anh thở dài thấy bất lực cho bản thân. Rõ ràng là thích cô gái nhỏ bé này nhưng lại không dám mở lời ngỏ ý, cho dù cô có người yêu thì sao chứ. Chỉ cần anh cố gắng một chút thôi, có khi nào đạt được kết quả khả quan không. Nhưng suy nghĩ thì vẫn chỉ là suy nghĩ, những tình tiết trên phim làm gì xuất hiện trong thực tế đâu, đôi lúc anh ước rằng mình là Hoàng Minh Vũ, thì lúc đó sẽ hạnh phúc biết bao nhiêu.

“Trưa rồi, ba nó cùng bác sĩ Mục vào nhà ăn cơm thôi”, mẹ Hạ gọi vọng ra.

Hôm nay là ngày giỗ cụ, bên gia đình cô Út về từ rất sớm, hai đứa trẻ thì bây giờ mới đi học về, thằng Tư cứ ráo rác nhìn nghiêng ngả tìm Hoàng Minh Vũ nhưng không thấy thì nó xì cái mặt ra. Hạ Tiểu Nguyên bật cười trước cái tính trẻ con của thằng em, cô đành lôi nó lên phòng, mở vali ra lấy cho nó món quà mà anh gửi cô cảm về. Anh bảo rằng đợt tết anh có hứa với thằng bé sẽ mua cho nó một chiếc laptop để nó học trên mạng, nên không thể thất hứa được.

Thằng Tư nhìn thấy thứ mình muốn thì cười ngoác đến tận mang tai, nó năm nay cũng đã học sang cấp hai rồi, lực học cũng xếp vào loại giỏi nên cô cũng không lo thằng bé mê game online, nhưng vẫn phải nhắc nhở. Cô Út thì kinh ngạc nhìn cái thứ trên tay con trai mình, Hạ Tiểu Nguyên chỉ mỉm cười nói là của Hoàng Minh Vũ thưởng cho thằng bé vì vừa rồi đạt kết quả tốt.

Đang bữa ăn cơm, thằng cu Tư hồn nhiên hỏi cô về Hoàng Minh Vũ khiến cho cả nhà thất thần, đặc biệt là mẹ Hạ lại gắt lên nhắc khéo.

"Thằng Tư, lúc ăn cơm không được nói chuyện, nhà đang có khách đấy"

Hạ Tiểu Nguyên đang ăn chột dừng lại nhìn mẹ, cô tức giận mẹ vì sao cứ nghe đến cái tên của anh thì lại tức giận và tránh né. Buông đôi đũa xuống, cô xin phép cả nhà đi lên phòng trong khi chưa ăn được miếng gì vào bụng. Cô chán nản khi mọi thứ thay đổi, cảm sợi dây chuyền hình cò ba lá có khắc tên hai người lên nhìn, Hạ Tiểu Nguyên thấy lòng thật ảm áp. Với điện thoại lên nhìn đồng hồ, bây giờ là mười một giờ trưa, vậy là bên Anh sẽ vào đêm muộn, không biết giờ này anh đã xuống sân bay chưa.

Cô Út đẩy cửa phòng vào nhìn đứa cháu gái đang thần thờ chú tâm vào chiếc điện thoại, bà thở dài bước đến.

"Nguyên, con không ăn gì sao, sẽ đói đấy con ạ"

"Con ăn không trôi cô ạ, con thấy ba mẹ con khác quá, họ như thay đổi thành một người khác vậy, trước kia họ không có thế", Hạ Tiểu Nguyên ủ rũ

"Thôi con ạ, chắc ba mẹ con có lý do riêng của mình, con cũng đừng trách họ"

Hạ Tiểu Nguyên nằm quay người vào trong, không muốn nói gì cả, tâm trạng cô bây giờ rất là khó chịu. Đang lìm đim thì tiếng mẹ Hạ đánh thức dậy kêu cô tiến Mực Thần một đoạn, trong lòng đã tức giận sẵn nên cô bùng nổ ngay lúc đó.

"Mẹ, con rất mệt, mẹ đừng có bắt con phải làm những điều con không thích"

"Nguyên, từ bao giờ con học được cái thói cãi lại mẹ hả, càng lớn con càng không dạy được phải không", mẹ Hạ quát lên.

Tại biệt thự nhà họ Hoàng bây giờ là một mảnh hỗn loạn, Diệp Mẫn ngồi đối diện với chồng nước mắt đảo quanh, bên cạnh là Hoàng Minh Vũ đang ôm đầu khổ sở. Có trời mới biết anh phải chịu đựng như thế nào khi nhìn cảnh gia đình không hạnh phúc, ba mẹ thì day vò nhau không lối thoát, còn bản thân lại bị cuốn vào cuộc hôn nhân thương mại.

Hoàng Chấn Khang ngồi trên chiếc ghế sofa nhìn Hoàng Minh Vũ, ông thật có lỗi với đứa con trai duy nhất của mình. Ông biết là do ông cố chấp nên thằng bé mới trở nên trầm tính như ngày hôm nay, trong lòng nó chắc vô cùng hận người ba này lắm.

"Vũ, ba hỏi con chuyện này, con hãy trả lời thật lòng cho ba biết. Ba xin lỗi vì hai mươi ba năm qua không hề lo lắng hay quan tâm con thật sự, ba biết là mình sai. Hôm nay gọi con về đây để muốn nói với con là ba đồng ý giúp con hủy bỏ hôn ước với con bé Minh Nguyệt. Ba không thể đứng nhìn con có một cuộc hôn nhân không hạnh phúc nữa, một người đã là quá đủ rồi"

"Tôi không đồng ý"

"Thật sao ba"

Cùng một lúc là hai tiếng nói vang lên, Hoàng Chấn Khang cùng Hoàng Minh Vũ khó hiểu quay sang nhìn Diệp Mẫn, anh lên tiếng.

"Mẹ, mẹ nói gì vậy hả, đây là ba đang giúp con mà"

Diệp Mẫn không nhìn con trai, ánh mắt bà quay qua chỗ khác, bà biết nói gì lúc này đây. Chồng bà vì một người đàn bà khác mà sẵn sàng hủy bỏ hôn ước cho con trai, bà thừa hiểu đây là ông ta đang bù đắp cho nó, nhưng ông ta không hề biết người mà thằng bé yêu lại là con của An Nhã.

"Mẹ thấy con bé Minh Nguyệt thích hợp với con nhất, con bé vừa biết điều, lại giỏi giang trong việc điều hành công ty, sau này sẽ giúp con được rất nhiều điều "

Hoàng Chấn Khang ánh mắt mông lung nhìn vợ như muốn xoáy sâu vào nó tìm lý do.

"Bà đủ chưa, cuộc hôn nhân của tôi với bà chưa đủ mệt mỏi hay sao mà muốn con mình đi vào lối mòn đó"

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27

Ăn xong bữa sáng Cung Lâm trở cô ra công trường, nơi đây trước kia là một cánh đồng hoang vu mọc đầy cỏ dại, thì chỉ hai năm nữa nó sẽ lại trở thành một trong những khu sầm uất nhất London. Từng tốp công nhân cứ nối đuôi nhau làm công việc của mình, Hạ Tiểu Nguyên cùng Cung Lâm mặc bộ đồng phục bảo hộ hòa vào đám người bận rộn kia.

Bàn tay ghi chép những gì mình giám sát được, cô đi sâu vào bên trong định bước lên tầng hai thì bị giữ lại.

“Cô đi đâu đấy hả, đứng ở đây được rồi, chỗ đó rất nguy hiểm đấy”, nói rồi không để cho trả lời, Cung Lâm kéo cô đi về phía an toàn hơn

“Tôi phải vào xem thì mới biết được chất lượng cũng như ti lên trên bàn thiết kế có chênh lệch không chứ.”, Hạ Tiểu Nguyên gắt nhẹ nhìn người đàn ông kia

“Được rồi, tôi đi cùng cô, có việc gì tôi còn có thể giúp đỡ được “

Bước vào bên trong tầng một của khu đô thị chung cư Carol đang xây, cô lấy tay sờ lên bức tường dùng thước đo đạc, xong lại đi qua chỗ nguyên vật liệu kiểm tra độ an toàn, thì bất ngờ trên tầng một mảng xi măng lớn đang rơi xuống ngay trên đầu cô. Hạ Tiểu Nguyên bất động đứng chân chân tại chỗ, cô cảm giác con đau ập đến nhanh chóng, cả người vô lực ngã xuống chìm trong bóng tối. Máu loang lổ khắp khuôn mặt xinh đẹp ấy, cả người cô bị vùi trong đồng đồ nát. Cung Lâm hét lên một tiếng rồi lao vào cào trên những mảng vụn vữa, anh cảm giác trái tim mình lúc này như nổ tung, cái cảm giác sắp mất đi điều gì vô cùng quý giá.

Hạ Tiểu Nguyên ý thức mong lung không còn tỉnh táo nữa, cô nhìn thấy Hoàng Minh Vũ và mình của những năm về trước, bọn họ hạnh phúc bên nhau biết bao nhiêu. Rồi cô lại nhìn thấy đứa bé của bọn họ đang đứng bên kia đường nhìn cô uất hận, hận cô vì sao không bảo vệ được nó. Cô lại nhìn thấy anh cùng Lại Minh Nguyệt cùng nhau tiến vào lễ đường hạnh phúc.

Mí mắt nặng trĩu, lúc này cô thật sự chỉ muốn ngủ một giấc thật dài để quên đi những đau khổ mà mình kìm nén, nhưng bà vai cô luôn có người lay mạnh, cô đau lắm, ai đó dùng lay cô nữa được không, cô chỉ muốn ngủ một lúc thôi mà.

“Nguyên, nguyên, tỉnh lại đi em, mở mắt ra nhìn anh đi”, Cung Lâm lay bà vai cô, miệng thì không ngừng quát tên lái xe.

“Lái nhanh lên, có muốn chết không hả, cô ấy có mệnh hệ gì tao giết chết mày đấy”

Một giọt nước mắt rơi xuống, anh không thể giải thích nổi vì sao cho sự yếu đuối ngu ngốc này. Đoạn đường đi đến bệnh viện sao mà xa đến thế, máu của cô càng ngày càng chảy nhiều, đôi tay buông thõng không còn cử động, khuôn mặt tái nhợt không còn sức sống.

Hoàng Minh Vũ đang cùng gia đình ngồi bàn chuyện hôn sự của anh với Lại Minh Nguyệt thì nhận được cuộc điện thoại từ quản lý công trường gọi tới. Vốn dĩ sự việc ở công trường mọi quyền đều giao cho Lâm Tĩnh nên anh cứ mặc kệ nó không nghe, cũng không chuyển sang chế độ im lặng. Cho đến khi cuộc gọi thứ năm vang lên, ông cụ Hoàng cũng khó chịu lên tiếng mắng anh nghe điện thoại. Vừa nhấc điện thoại lên, bên kia là một giọng nói gấp gáp đến độ không thờ kịp.

“Tổng giám đốc, ở công trường xảy ra chuyện. Anh hãy bình tĩnh nghe tôi nói hết đã, không được kích động, anh phải thật cố gắng đối mặt với nó”, nuốt nước bọt anh ta nói tiếp “Một mảng bê tông xi măng tự động sập xuống vùi cô Hạ Tiểu Nguyên vào đồng đồ nát, bây giờ đang được đưa đi cấp cứu ở bệnh viện, có thể không qua khỏi “

“Cạch”, tiếng điện thoại rơi xuống nền nhà kêu leng keng, khuôn mặt Hoàng Minh Vũ trắng bệch không còn sức sống, anh xô đổ chiếc ghế thật mạnh chạy ra ngoài, lên xe lái với tốc độ kinh người. Hạ Tiểu Nguyên của anh, tại sao lại như thế. Tại sao ông trời lại đối xử bất công với cô như vậy, anh là một thằng hèn, một thằng đáng chết, tại sao mọi đau đớn lại không trút giận lên anh.

Đến bệnh viện, Cung Lâm bế cô người đầy máu me chạy vào phòng cấp cứu, ánh mắt giết người nhìn từng bác sĩ trong đội cấp cứu, anh lạnh giọng ra lệnh.

“Phải cứu bằng được cô ấy, nếu cô ta có mệnh hệ gì, tôi sẽ san phẳng cái bệnh viện này của các người”

Một lúc sau, Hoàng Minh Vũ cũng chạy đến nơi, theo sau đó cũng là ba cô bạn thân Tĩnh, Ngọc và Linh. Bọn họ đang cùng nhau đi mua sắm thì nhận được cuộc gọi ở công trường nói cô bị bê tông rơi vào đầu, ba người liền chạy ngay đến đây, trên đường đi, đôi tay Tĩnh run run bấm số gọi điện về cho Lăng Phong ở Việt nam.

Lăng Phong đang trong phòng họp thì có tiếng chuông điện thoại reo, cầm lên nhìn thấy số điện thoại của Hà Tiểu Tĩnh, anh nhú màu nhưng cũng nhắc máy nghe. Vốn tưởng cô ấy gọi đề trêu trọc anh, nhưng không, cô ấy nói Hạ Tiểu Nguyên đang nguy kịch trong bệnh viện. Anh lao ra ngoài như một cơn gió, anh dùng mọi cách huy động máy bay riêng đi Anh Quốc, nơi đó có người con gái của anh đang giằng giật lại sự sống. Tìm anh như vỡ vụn ra từng mảnh, cô đã nói sẽ dẫn anh về Việt nam thăm ba mẹ, nhưng bây giờ sao cô lại thất hứa....

Chạy vào đến phòng cấp cứu, Hoàng Minh Vũ nhìn thấy Cung Lâm đang ngồi ở ghế chờ, chiếc áo sơ mi anh ta mặc loang lổ những vũng máu, nhìn vào mà tim anh như bị ai đó moi ra vậy. Máu đó là của Hạ Tiểu Nguyên, cô ấy bị chảy máu nhiều như vậy ắt phải bị thương nghiêm trọng lắm, cô sẽ rất đau phải không.

Bác sĩ mở cửa phòng ra ngoài, tất cả đứng dậy chờ được nghe kết quả nhưng lại nhận được một tin dữ.

“Bệnh nhân bị tổn thương não nặng, cần phải mổ não gấp. Với cả mất máu quá nhiều, lại là nhóm máu hiếm, trong bệnh viện đã hết nhóm máu cứu trợ. Ai là người nhà bệnh nhân xin đi theo tôi lấy máu”.

Hà Tiểu Tĩnh vừa kéo tay vừa dục bác sĩ. “Tôi nhóm máu O, tôi cùng nhóm máu với cô ấy, lấy máu của tôi này”

Bác sĩ nhìn cô khó hiểu rồi lắc đầu “Không phải, bệnh nhân Hạ Tiểu Nguyên nhóm máu AB, Rh âm”

“Đoàng”, thân thể Cung Lãm cứng đờ, anh phải cố gắng lắm mới không thể để bản thân ngã gục, Cô ấy có cùng nhóm máu với anh, tại sao lại trùng hợp đến mức khó tin như vậy, có khi nào Hạ Tiểu Nguyên chính là Cung Lam, đứa em gái bị mất tích ngày vừa sinh ra của anh không.

“Tôi nhóm máu AB, Rh âm, lấy của tôi này”, Cung Lãm đi theo bác sĩ lấy máu, để lại đằng sau là khuôn mặt ngơ ngác của Hà Tiểu Tĩnh. Nếu cô nhớ không nhầm thì Hạ Tiểu Nguyên nói cô ấy theo nhóm máu của ba Hạ là nhóm máu O, nhưng tại sao bây giờ lại trở thành AB. Như vậy cô ấy không phải con của ba Hạ, vậy cô ấy là con của ai.

Mẹ Hạ đang cùng chồng làm nương trên bãi thi thăng Tư con cô Út hốt hải chạy ra, mặt nó đỏ bừng do phải chạy dưới ánh nắng mặt trời gay gắt, nó nhìn hai bác nói một tràng trong sợ hãi.

“Bác, hai bác, chị Nguyên bị tai nạn, đang cấp cứu bên Anh, tình hình nguy kịch lắm. Ở đầu thôn có chiếc xe ô tô hình như là bạn của chị ấy chờ sẵn ở đó để đưa hai người ra sân bay, hai bác về ngay đi”

Mẹ Hạ khuy xuống muốn ngất đi không tin nổi vào những gì mình nghe thấy, mới hôm qua con bé vẫn còn khỏe mạnh nói chuyện với bà về việc đưa bạn trai về, vậy mà hôm nay sao lại xảy ra cơ sự này cơ chứ. Nước mắt cứ tuôn ra theo từng dòng, mẹ Hạ bám lấy tay chồng thều thào yếu ớt.

“Con bé sẽ không sao đâu, con bé không sao hết”

Ba Hạ vốn là một người đàn ông đầu đội đất chân đạp trời mà chết lặng người trong tích tắc, con gái của ông, cô công chúa bé bỏng ngày nào... Năm năm trước nó quý lạy khóc lóc xin ông cho nó đi xuất ngoại, trong thời gian đó nó luôn nỗ lực làm tất cả để được phần đầu, gia đình ông giờ cũng gọi là có tiền nhất trong thôn. Ông còn nhớ Hạ Tiểu Nguyên thủ thi với ông rằng đời này nó muốn tìm một người chồng tốt như ba, để không phải đau buồn, suy nghĩ. Con bé đẹp người, đẹp nét cơ sao ông trời lại phụ bạc với nó như vậy, con gái ông đang cấp cứu nguy kịch bên nửa bán cầu kia, ai sẽ bên cạnh chăm sóc cho nó.

Hạ Vân diu vợ đi thăng về phía đầu làng nơi có chiếc xe chờ sẵn, trước khi đi ông dặn thăng Tư bảo mọi người giấu nhem ông nội chuyện này, không để ông biết được. Bệnh tim của ông cụ vừa mới hồi phục, ông sợ ba sẽ bị đả kích mà tái phát. Xe chạy nhanh trên con đường cao tốc mới làm qua thôn, đưa ông bà ra thăng sân bay, đến bên cạnh Hạ Tiểu Nguyên.

Hai mươi tiếng trôi qua, cánh cửa phòng cấp cứu đặc biệt vẫn cứ đèn sáng, bác sĩ đi ra đi vào liên tục, khuôn mặt ai trông cũng vô cùng mệt mỏi. Một ca bệnh phải nói là rất nặng nếu không muốn nói là khả năng giành lại sự sống là gần như không được.

Hoàng Minh Vũ ôm đầu khổ sở, anh đã thức trắng suốt gần 24 tiếng để ngồi đây đợi tin tức của người con gái trong kia, mặc cho những lời an ủi, anh vẫn gồng mình lên chống chọi, bởi vì anh biết người ấy rất mạnh mẽ, cô sẽ không có mệnh hệ gì đâu. Một ý ta chạy ra hốt hải.

“Bệnh nhân dường như ý thức không muốn tỉnh lại, ca phẫu thuật vẫn chưa xong, tôi cần một người thật thân thuộc với cô ấy vào phòng để đánh thức ý chí của cô ấy”

Tất cả mọi người lúc này đều nhìn về phía anh, Hà Tiểu Tĩnh mặc dù không muốn nhưng vẫn phải lên tiếng.

“Tổng giám đốc Hoàng, ở đây anh chính là người có ảnh hưởng lớn nhất tới ý chí của Nguyên, anh vào đi, cầu xin anh, làm mọi cách để cô ấy được sống. Hạ Tiểu Nguyên rất yêu anh, cô ấy vẫn còn rất yêu anh, anh hiểu không”.

Hoàng Minh Vũ đi theo ý ta mặc chiếc áo bảo hộ, anh bước vào phòng phẫu thuật sặc mùi máu tanh, đôi mắt đỏ ngầu nghìn người con gái đang nằm đó, nhịp tim và huyết áp yếu ớt vô cùng. Bước gần về phía cô, từng giọt nước mắt của anh cứ rơi xuống, là anh đang sợ hãi ông trời bất công với bọn họ. Tiếng bác sĩ vang vọng bên tai anh.

“Nhịp tim trở về không, bắt đầu kích tim...”

“Bệnh nhân mất máu quá nhiều, cần thêm máu nữa”

Cô y tá người Anh nói to với anh “Nhanh lên, cô ấy đang mất ý thức, anh hãy gọi cô ấy, tốt nhất hãy dùng những kỉ niệm của hai người kéo ý chí cô ấy về”

Tiếng máy kích tim cứ tề tề vang lên, Hạ Tiểu Nguyên bị nâng lên rồi lại hạ xuống, cô lúc này trông không khác gì một xác chết cả.

“Nguyên, em tỉnh lại đi, là anh đây, Nguyên, anh là Hoàng Minh Vũ là kẻ mặt dày luôn bám theo em đây.”

“Nguyên, tỉnh lại đi em, anh sẽ không lấy Lại Minh Nguyệt nữa, anh sẽ không cùng cô ta kết hôn nữa”

“Nguyên, em tỉnh dậy đi, dậy để đánh vào mặt một thằng tồi tệ như anh đi Nguyên. Anh yêu em, em cũng yêu anh mà phải không, năm năm đủ để dày vò chúng ta quá rồi, em đừng xa nhanh, đừng xa anh mà”

“Nguyên, nếu em không muốn tỉnh lại cũng được, anh sẽ ngủ cùng em, chúng ta cùng nhau ngủ em nhé, cuộc sống này nếu em thấy mệt mỏi, anh sẽ dẫn em đi, được không Nguyên”

Chiếc máy kêu tí tí vang lên, cô ý tá quay sang nhìn anh gật đầu “Nhịp tim đã trở lại, 30, 40, 45, 70, 90...”, xong, bệnh nhân đã lấy lại được ý chí, tiếp tục phẫu thuật”.

Cung Lâm đứng đó, không còn cái vẻ lạnh lùng tàn khốc thường ngày, khuôn mặt anh đượm buồn trong lo sợ. Cô ấy vẫn chưa tỉnh, điều duy nhất bây giờ là Hà Tiểu Nguyên phải mạnh mẽ giành giật lại hơi thở với thần chết, mọi chuyện sau đó như thế nào thì thuận theo tự nhiên là được.

Cùng lúc đó ba mẹ Hạ và Lăng Phong chạy đến, trên người ông bà vẫn mặc nguyên bộ quần áo bùn đất ngày hôm qua chưa kịp thay, khuôn mặt trông già đi mấy tuổi. Hoàng Minh Vũ đứng bật dậy nhìn vào hai người, ánh mắt đau thương khi lướt qua thân hình xiêu vẹo của mẹ Hạ, Anh đã từng rất hận người phụ nữ này, người gián tiếp khiến cho cuộc sống của ba mẹ anh trở nên không có lối thoát. Anh hận bà nên anh đã làm tổn thương người con gái mình yêu, anh tuyệt tình khinh miệt cô, làm cô đau khổ, và anh cũng khổ sở không kém gì.

“Con bé sao rồi, hả”, trong những người đứng ở đây, ba Hạ chỉ quen duy nhất Hoàng Minh Vũ, nên khi nhìn thấy cậu ấy, ông như vớ được cọc mà lắc mạnh người con trai này.

“Bác, bác bình tĩnh lại đã, Nguyên vẫn còn đang cấp cứu trong phòng chưa có ra”, Hoàng Minh Vũ trấn an ông.

“Đã hơn hai mươi tiếng rồi, tại sao con bé vẫn ở trong đấy, phải chăng đây là quả báo mà ông trời giành cho tôi sao?”, mẹ Hạ ngã người vào vai Hà Tiểu Tĩnh, bà vô hồn nói.

Cánh cửa cuối cùng cũng được mở, vị bác sĩ mổ chính bước ra ngoài thở một hơi dài cho sự mệt mỏi, ông nói.

“Bệnh nhân bị chấn thương mạnh ở đầu, não bị tổn thương nặng nề, hiện tại đã qua cơn nguy kịch. Chỉ có điều, tỉnh lại hay không còn phụ thuộc vào ý chí bệnh nhân nữa. “, rồi ông ngừng nghỉ nói tiếp “Theo như bác sĩ tâm lý của chúng tôi chuẩn đoán, có thể bệnh nhân đã trải qua một cú kích rất lớn nên nhiều lần cô ấy muốn buông bỏ ý thức để không tỉnh lại, tôi nghĩ gia đình nên có biện pháp tháo gỡ nút thắt ấy. Hãy nói chuyện với cô bé thật nhiều để cô bé có thể muốn tỉnh lại”.

“Vậy, chúng tôi khi nào mới được vào thăm cô ấy”, Lăng Phong hỏi

“Hai mươi bốn giờ sau các người có thể vào thăm, nhưng chỉ được hai người, bệnh nhân bây giờ rất yếu. Tôi nghĩ các vị nên để một người thật sự quan trọng với cô ấy vào đó thường xuyên”.

Hà Tiểu Tĩnh dẫn ba mẹ Hạ trở về khách sạn gần đó tắm giặt cho hết bụi bặm, đi máy bay gần hai mươi giờ đồng hồ, lại thời gian chờ đợi khiến họ mệt mỏi vô cùng, cô an ủi.

“Hai bác bây giờ là chỗ dựa cho Nguyên, nếu hai bác ngã xuống thì cô ấy phải làm sao. Cháu dẫn hai người về nghỉ ngơi, đến trưa chúng ta sẽ vào, ở đây đã có Lăng Phong rồi “

Mẹ Hạ nhìn Hoàng Minh Vũ, ánh mắt đau thương xót xa nhuộm màu tang thương, bà quỳ xuống trước chân anh mà xin lỗi.

“Hoàng Minh Vũ, xin cậu, lấy tư cách là một người mẹ tôi xin cậu, hãy giúp con bé tỉnh lại. Mọi tội lỗi là do tôi, là do sai lầm của người lớn chúng tôi khiến cậu khổ sở, đừng hận con bé, con bé không có lỗi “.

“Bác, bác làm gì thế, bác đứng lên đi. Chuyện của bác và ba cháu ra sao hiện tại cháu không muốn nghĩ tới, bây giờ quan trọng với cháu nhất chính là cô ấy tỉnh lại”, Hoàng Minh Vũ đỡ mẹ Hạ, giọng nói anh khản đặc.

Mẹ Hạ đứng dậy đi theo Hà Tiểu Tĩnh trở về khách sạn, đi được một đoạn, bà quay lại trước lại trước sự ngạc nhiên của mọi người, đặc biệt là Lăng Phong, anh chạy lại đỡ bà.

"Bác, có chuyện gì mà bác quay lại vậy, có bọn cháu ở đây rồi, chúng cháu sẽ trông chừng em ấy".

Mẹ Hạ lắc đầu không nói gì, bà đến gần Hoàng Minh Vũ, vươn tay tát anh một cái thật mạnh, bà nói trong nghẹn ngào.

"Hoàng Minh Vũ, cậu đúng là thật giống Hoàng Chấn Khang, ba cậu, các người chỉ luôn thích làm người khác đau khổ"

"Cậu có muốn biết lý do vì sao năm năm trước Hà Tiểu Nguyên lại nằm trong lòng Mục Thần không, vậy để tôi nói cho cậu biết. Tất cả mọi chuyện đều do một tay tôi sắp đặt, con bé không hề biết chuyện đó, là do tôi đánh thuốc mê con bé".

"Tôi hận ông trời sao lại nghiệt ngã đến như vậy, sao cậu lại là con của Hoàng Chấn Khang và Diệp Mẫn. Con bé không hề hay biết gì về mối quan hệ của tôi và bố cậu, nó vẫn vô tư hồn nhiên tin vào những lời hứa cậu gửi cho nó, mà chẳng biết chính cậu đang trả thù".

"Có một điều cậu không bao giờ biết được, rằng giữa cậu và con bé đã từng có một đứa trẻ tồn tại, cái thai đã được hơn ba tháng. Nó quỳ lạy cầu xin vợ chồng chúng tôi giữ lại, nó ôm bụng đi gặp cậu thì lại nhìn thấy cảnh cậu cùng vị hôn thê lần lộn trên chiếc giường của hai đứa".

"Đứa bé là một bé trai, nhưng nó chết rồi, là vị hôn thê của cậu và người mẹ cậu luôn tự hào đã giết chết nó. Cậu hiểu không, hiểu vì sao con bé hận cậu chưa". Mẹ Hạ gào lên trong đau đớn, bà là một người mẹ tồi tệ, nếu không phải năm xưa bà góp phần gây lên sự hiểu lầm đó, thì con gái bà sẽ không đau đớn suốt gần sáu năm trời, hận bà ngàn ấy thời gian cũng không một lần quay về.

Hoàng Minh Vũ loạng choạng đứng không vững, anh dựa người vào tường ngồi phịch xuống đất, ôm đầu đau khổ mà khóc nức lên như một đứa trẻ. Anh đúng là một thằng khốn nạn nhất trên đời này, anh không xứng đáng có được tình yêu của cô, rồi cuộc anh đã làm gì thế này. Anh chính là kẻ khiến cho con mình không được chào đời, anh bệnh Lại Minh Nguyệt vô điều kiện, thậm chí vì bệnh tình của cô ta mà chấp nhận kết hôn.

Lăng Phong túm cổ Hoàng Minh Vũ lên mà đấm, anh đấm để xả hết con tức giận của mình. Thì ra là như thế, thì ra tên khốn này đã khiến Hạ Tiểu Nguyên đau đớn đến như vậy. Anh cứ nghĩ cô chỉ trải qua một cuộc tình không trọn vẹn do bị phản bội, thật không ngờ cô lại khổ tâm đến mức phải tìm đến cái chết. Anh cứ đánh mặc cho ba Hạ kéo ra, anh chỉ muốn phát tiết hết thầy tất cả lúc này.

Cung Lâm chứng kiến tất cả cũng thấy đau lòng cho những gì cô bé kia trải qua, anh cũng giống như Lăng Phong vừa nãy, chỉ muốn tấn cho tên khốn nạn đó một trận. Bỗng người được gọi là mẹ Hạ bỏ đến túm lấy chân anh, bà ta nói trong sợ hãi run rẩy không thôi.

"Tôi biết cậu là thiếu gia nhà họ Cung, tôi xin cậu hãy gọi người là cánh tay phải đắc lực của cậu về cứu con bé, tôi cầu xin cậu"

"Mẹ Hạ, mẹ làm gì thế, mẹ đứng lên đi", Ngọc chạy lại đỡ bà thì bị bà ngăn lại.

"Không, tất cả là do tôi, mọi lỗi lầm ngày hôm nay đều là quả báo mà tôi phải nhận, tôi chỉ muốn nói hết ra sự thật để lòng không còn áy náy"

"Bác, thật xin lỗi, tôi không phải không muốn cứu con gái bác, thật sự Javel không ở Anh, anh ta đang ở Italy đàm phán với bộ quân sự, lô hàng vô cùng quan trọng với nhà họ Cung, không thể về được, bác thông cảm cho tôi", Cung Lâm đỡ vai mẹ Hạ nhưng bà nhất quyết không đứng dậy khiến anh vô cùng khó xử. Hạ Tiểu Nguyên thì đang nằm trong kia, mẹ cô ấy thì quý lạ hết người này người khác là sao, mục đích bà ấy muốn nói là gì.

Ba Hạ rơm rớm nước mắt nhìn vợ, ông hiểu nỗi đau của bà phải chịu, mặc dù con bé không phải là con ruột của mình, nhưng tình nghĩa hai mươi sáu năm nói bỏ là bỏ sao được.

"An Nhã, bà đứng dậy đi, có gì từ từ nói, bà như vậy bọn trẻ sẽ không thấy thoải mái đâu".

"Cậu nhất định phải cứu lấy con bé, bởi vì... bởi vì...", giọng mẹ Hạ run run, nức lên từng hồi trong nước mắt "Con bé là em gái cậu, chính tôi là người hai mươi sáu năm trước đánh cắp nó đi"

"Đoàng", một tiếng nổ lớn trong đầu tất cả những ai có mặt ở đây, đặc biệt là Cung Lâm, anh kích động bóp chặt bả vai bà lạnh lùng.

"Bà nói lại coi, tất cả đều là do bà bịa đặt đúng không, tôi không tin"

"Cậu nhất định phải tin, cậu hãy hỏi mẹ cậu xem có phải đứa bé ấy có một chiếc bớt màu đỏ ở ngực trái, chân đeo một chiếc vòng bằng vàng khắc hai chữ Cung Lâm không. Tôi chắc chắn con bé là người nhà họ Cung các người, làm ơn, cậu muốn trừng phạt tôi sao cũng được, chỉ xin cậu, cứu lấy nó"

Cung Lâm nắm tay vào tường, máu từ bàn tay túa ra nhưng anh chẳng hề thấy đau đớn, những khúc mắc anh luôn nghi vấn cuối cùng cũng có lời giải đáp, nhưng số phận trớ trêu lại để anh em họ nhận nhau trong tình cảnh nguy kịch như thế này. Ánh mắt lạnh lùng chết chóc chiếu vào người đàn bà đang quỳ dưới chân, anh bóp chặt cổ bà ta mặc kệ những van xin của người bên cạnh, cho đến khi thấy người đó dường như không còn thở nổi, anh cuối cùng lại buông lỏng. Anh làm vậy là đúng hay sai, cho dù bà ta chia cắt bọn họ gần ba mươi năm, nhưng không hề đối xử tệ bạc với con bé, ngược lại lại yêu thương trân trọng.

Cung Lâm cầm điện thoại lên gọi cho Javel, buông từng chữ "Tôi cần cậu trở về Anh ngay lập tức".

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Diệp Mẫn nhìn chồng tức giận, mọi uất ức từ trước đến nay bà đều nói ra cho bằng hết, ngày hôm nay bà sẽ cắt đứt mọi hi vọng của con trai với Hạ Tiểu Nguyên. Cho dù thằng bé có đau đớn, có hận bà đi chăng nữa bà vẫn phải làm như vậy, bởi vì bà không có sự lựa chọn nào khác.

"Ông muốn hủy bỏ hôn ước giúp con trai, nhưng ông có biết thằng bé yêu ai không hả. Là một cô gái rất xinh đẹp, rất lễ phép, nhưng trớ trêu thay con bé lại là con của An Nhã", nói rồi không hề ý đến sự kinh ngạc của chồng, bà quay sang con trai đang ngơ ngác không hiểu, ánh mắt đau thương.

"Con có biết người đàn bà tên An Nhã là ai không, người đó chính là kẻ khiến cho ông ấy bỏ mặc hai mẹ con mình không quan tâm suốt hai năm trời. Hai năm, ông ta không hề bế con chỉ một lần, không nhìn mặt con xem giống ba hay giống mẹ, ngày ngày ông ấy đều ở cạnh người đàn bà đó. Họ thuê nhà ở cùng nhau, cùng nhau đi chơi, cùng nhau hạnh phúc, bỏ mặc chúng ta trong căn biệt thự không hơi ấm này".

Hoàng Chấn Khang tức giận, ông vỗ mặt bàn rầm một tiếng rồi đứng dậy, quát lớn.

"Đủ rồi đây Diệp Mẫn, bà nói như thế không khác gì bà đổ hết mọi tội lỗi cho An Nhã, năm xưa nếu không phải bà bắt chấp mọi thủ đoạn thì tôi cũng sẽ không làm tổn thương bà ấy, bà mới chính là người chia rẽ chúng tôi".

“Tôi sai,hahaha,đúng,tôi ngu muội nên mới làm tất cả để được trở thành bà Hoàng,nhưng suốt hai mươi ba năm nay,ông thấy tôi có một ngày yên ổn chưa khi người được coi là chồng lại không hề động vào người vợ của mình. Thăng bé Hoàng Minh Vũ là con trai ông,nhưng ông đã một lần nào làm tròn bổn phận của một người cha chưa”,Diệp Mẫn đứng đối diện với chồng,bà bây giờ vô cùng mất lý trí mà không ngần ngại nói ra tất cả.

“Đến bây giờ con trai tôi lại u mê con gái của người phụ nữ đó,ông bảo tôi chấp nhận được sao.Chúng nó đã ăn ngủ với nhau,sống chung với nhau như vợ chồng,con bé đó chỉ kém thăng Vũ hai tuổi,thân phận nó như thế nào tôi không cần nói ông cũng biết phải không hả.Ông biết tôi đã đau đớn như thế nào khi biết được sự thật nghiệt ngã này không hả,ông nói đi,nói cho tôi biết xem ông còn dám tác thành cho chúng nó nữa không “.

Hoàng Chấn Khang ngã phịch xuống ghế,ông kinh ngạc trước những gì vợ ông vừa nói.Ông nhớ lại khoảnh khắc khi biết An Nhã mang trong mình giọt máu của bọn họ,Hoàng Chấn Khang đã hạnh phúc biết nhường nào.Đây chính là món quà nhỏ mà thượng đế ban cho ông,ông nâng niu An Nhã trong lòng mà hứa hẹn thế thốt.Nhưng thật không ngờ con ác mộng ập đến,năm đó Diệp Mẫn cho người tìm đến An Nhã đe dọa truy sát cô ấy,bản thân ông thì bị đánh gãy đi hai ngày,không ý thức. Khi tỉnh dậy mọi thứ đều thay đổi, ông điên loạn lao đi tìm khắp nước Anh cũng không thấy tung tích của bà,cứ như thế đến nay là hơn hai mươi năm.

Nếu như lời vợ ông nói là thật,thì hai đứa chính là anh em cùng cha khác mẹ,thằng Vũ đang yêu chính đứa em gái của mình. Không,không thể như thế được, tại sao số phận lại đưa đẩy bọn nó gặp nhau rồi yêu nhau,rồi đến khi sự thật được phơi bày ra ánh sáng,sẽ như thế nào.

“Sao,ông đau lòng không nói được gì nữa hả,hay là ông đang vui mừng. Hoàng Chấn Khang, ông đúng là kẻ vô tâm nhất trên thế giới này,ông lại có thể để cho hai đứa chúng nó yêu nhau không ngăn cản,ông đang giúp chúng nó càng ngày càng bước vào tội lỗi “,

Hoàng Minh Vũ ánh mắt đau thương nhìn mẹ rồi lại quay sang nhìn cha,mẹ nói cô là con gái của kẻ thứ ba phá vỡ hạnh phúc gia đình họ.Không,anh không tin,mẹ Hạ làm sao có thể là người như thế chứ,chắc chắn đây không phải là sự thật,là mẹ đang cố tình lừa dối anh thôi.

“Mẹ,mẹ đừng đùa nữa,không hay một chút nào đâu,mẹ biết con không thể buông Hạ Tiểu Nguyên nên mới bịa đặt ra câu chuyện này đúng không.Dì An Nhã sao có thể quen biết ba được chứ,đi ấy sao có thể là người thứ ba đi phá vỡ hạnh phúc gia đình chúng ta.Chú Hạ Vân và đi ấy rất hạnh phúc với nhau,sao có thể giống như lời mẹ nói “

“Con không tin chứ gì,đúng rồi, đến mẹ còn không ngờ được lại có thể gặp lại người phụ nữ ấy.Con hỏi ba con đi,hỏi xem ông ấy đó có phải là sự thật không.Hỏi xem ông ấy năm xưa đã làm những chuyện đáng xấu hổ gì”,Diệp Mẫn chỉ thẳng tay vào mặt con trai,bà đồng dục từng câu.

“Đủ rồi đây,bà đừng khiến thằng bé khó xử nữa, chuyện của người lớn chúng ta thì chúng ta tự giải quyết, bọn trẻ không có tội trong chuyện này”,Hoàng Chấn Khang quát lên

“Không có tội,con bé đó sinh ra chính là một sai lầm,đồ nghiệt chủng đó đáng lẽ không nên được tồn tại,ôg hiểu chưa.Mẹ nào con đấy,tôi sẽ không bao giờ cho thằng Vũ qua lại với nó”

Hoàng Minh Vũ bị năm tên vệ sĩ lôi về phòng,mọi liên lạc đều bị cắt đứt,anh đau đớn khi nhận ra tất cả chẳng phải là nói dối. Rốt cuộc anh cũng hiểu vì sao từ xưa đến nay ba không hề có tình thương với mẹ,cho dù bà có tìm đến cái chết bao nhiêu lần ông cũng đứng vững.Họ sống với nhau tất cả đều vì trách nhiệm,vì họ còn một đứa con trai trên danh nghĩa là anh đây.Người đàn ông thành công trên thương giới, trong mắt bọn họ ông là một người ba đáng khâm phục,một người chồng thương yêu vợ.Nhưng chỉ người trong cuộc mới hiểu được, trái tim ông luôn cất kỹ bóng hình của một người đàn bà khác chẳng phải mẹ anh.Khi anh biết nhận thức,họ chưa bao giờ ngủ cùng phòng với nhau,cũng chưa từng nói chuyện với nhau quá năm câu trên một ngày,đa số đều là mẹ tự thao thao bất tuyệt.

Mỗi khi đi làm về,Hoàng Chấn Khang đều nhốt mình trong thư phòng làm việc,đến bữa cũng chẳng buồn xuống bởi vì anh biết ông không muốn giáp mặt mẹ.Ánh mắt lúc nào cũng lạnh lùng xoáy sâu vào người vợ của mình đầy căm ghét,lúc đó anh mới hiểu giữa bọn họ chẳng hề có tình yêu mà tràn đầy oán hận.

Dưới phòng khách,Diệp Mẫn vẫn ngồi đó,bà tự dặn lòng lúc này không thể gục ngã,bà cần phải về Việt nam một chuyến để tìm ra sự thật trước Hoàng Chấn Khang.Nói là làm,bà kêu tài xế lái xe thẳng ra sân bay mà chẳng kịp mang hành lý.

Tại Việt Nam,Hạ Tiểu Nguyên tiễn Mộc Thần đi ra cổng làng,cô cố gắng bày ra vẻ mặt vui nhất có thể để trò chuyện cùng với anh.

“Nguyên nghi hè rồi em nhì,có dự định lên Hà Nội làm thêm không em”,Mộc Thần phá tan bầu không khí im lặng hỏi cô.

“Em không anh ạ,mẹ em bảo ở quê phụ giúp ba công việc, dù gì ba cũng rất bận”

“Haizz,tiếc nhì..Mà em có muốn làm thêm hè ở nhà không. Anh có một người bạn đang thuê người dịch tài liệu sang tiếng anh và tiếng pháp,có thể làm qua email.Nếu em muốn làm anh sẽ giúp em nhận công việc đó “

“Thật hả anh,vậy anh giúp em được không, thật sự không biết cảm ơn anh như thế nào nữa “,Hạ Tiểu Nguyên nhìn vào mắt Mộc Thần,ánh mắt đầy những chân thành cảm tạ.

Tiền Mộc Thần đi rồi, Hạ Tiểu Nguyên trở về nhà thì chạm mặt mẹ Hạ ở cổng,cô vẫn giận mẹ vì chuyện lúc trưa nên tránh né không hỏi bà,nhưng chưa đi được bao xa đã bị tiếng nói của mẹ gọi lại.

“Nguyên,con chia tay Hoàng Minh Vũ đi,con với thằng bé không hợp nhau đâu.Có quá nhiều chuyện biết ít đi sẽ tốt hơn”

Hạ Tiểu Nguyên quay lại nhìn mẹ Hạ bằng ánh mắt khó hiểu, cô dần lòng hỏi mẹ.

“Mẹ,chẳng phải lúc trước mẹ luôn ủng hộ bọn con bên nhau hay sao,sao bây giờ lại dùng mọi cách ngăn cấm bọn con chứ.Nếu là vì lo cho việc học thì mẹ yên tâm,con biết chừng mực của mình, sẽ không khiến việc học bị tụt dốc”.

Mẹ Hạ lắc đầu,ánh mắt bà cương quyết nhìn thẳng vào mắt con gái,bà nên phải nói như thế nào bây giờ, nói hết sự thật ra sao.Bà biết chính bà ích kỉ,bà đang lợi dụng con gái để trả thù nhà họ Hoàng.Nhưng bà vẫn quyết định đâm lao thì phải theo lao,con bé sẽ hạnh phúc hơn khi gả vào gia đình khác không phải họ.

“Nguyên,con cố chấp như vậy thì mẹ cũng không đầu điểm con làm gì nữa. Mẹ biết vừa rồi hai đứa có cùng nhau đi du lịch,con nói dối mẹ là con đi làm mẹ cũng sẽ không truy cứu. Nhưng con có biết vì sao thằng bé lại phải quay về Anh đột ngột vậy không hả,cả lần trước nữa cũng thế”

Hạ Tiểu Nguyên lắc đầu,ánh mắt hoang mang lo sợ khi nghĩ đến điều không muốn kia,cô đang sợ,phải, cô sợ cái sự thật tàn khốc đó.

“Nó về để chuẩn bị cho tiệc đính hôn với vị hôn thê của mình, đừng hỏi tại sao mẹ lại biết việc này.Là bác sĩ Mục nói cho mẹ biết, con cũng biết Mục Thần là bạn của cậu Hoàng Minh Vũ rồi đúng không “.

Hạ Tiểu Nguyên lắc đầu không tin những gì mẹ Hạ nói,cô chạy thật nhanh vào trong nhà trước sự đau lòng của ba

“Chúng ta làm như vậy có tàn nhẫn quá không,An Nhã”

“Không,thà để con bé nó nghĩ rằng mình bị phản bội còn hơn biết sự thật nó yêu chính anh trai của mình “,mẹ Hạ lau đi giọt nước mắt, lững thững đi vào nhà,bóng lưng run rẩy cô đơn đến vô cùng.

Tại Anh lúc này,trong một căn biệt thự sang trọng,luôn có tiếng gào thét vang lên.

“Thà con ra,mẹ,làm ơn,hãy thả con ra.Con không quan tâm đến những việc trước kia của ba mẹ,con chỉ cần Hạ Tiểu Nguyên thôi,con chỉ cần cô ấy thôi.Làm ơn,cho con đi gặp cô ấy”

Hoàng Minh Vũ đóng cửa âm ỉ,trong căn phòng có vật gì cũng anh đều bế ra,nhưng tuyệt nhiên cánh cửa không một chút xi nhê.Anh bắt lực đến phát điên,không có điện thoại, không có bất kì cái gì có thể liên hệ được với cô,anh gào thét lên trong đau đớn.Anh sợ cô biết được sự thật sẽ rời bỏ anh,anh chỉ muốn ngay lúc này được ở bên cạnh người con gái đó,ôm chặt cô vào lòng để không phải rời xa.Rốt cuộc ông trời tại sao luôn gây trắc trở cho chuyện tình yêu của anh và cô,tại sao luôn reo rắc những sóng gió xuống cuộc tình này.

Bên ngoài,Hoàng Chấn Khang thờ dài nhìn vào bên trong,ông phải làm sao bây giờ, chẳng nhẽ lại nói ra cái sự thật tàn khốc rằng người con trai ông đang yêu chính là em gái của nó.Không,ông không làm được,bọn trẻ yêu nhau là một sai lầm quá lớn rồi, nếu để Minh Vũ biết tất cả, với tình yêu mù quáng hiện tại, nó cũng không cần để ý đến việc Hạ Tiểu Nguyên là ai.Là một người cha,ông hiểu con trai mình, nó yêu cô bé ấy đến không cần đến mạng sống của mình nữa.

“Ba,con biết ba ở ngoài đó mà,ba kêu người mở cửa cho con đi ba,không thì ba hãy cho con gọi điện cho em ấy cũng được, chỉ một phút thôi”,Hoàng Minh Vũ vừa đập cửa vừa nói vọng ra,anh biết, ba đang ở bên ngoài, nhưng vì sao ông lại không lên tiếng.

“Vũ,ba xin lỗi, mẹ con nói đúng,con hãy dừng lại mối quan hệ với Hạ Tiểu Nguyên đi,hai đứa không thể bên nhau được đâu,điều đó sẽ không bao giờ xảy ra.Hãy chuẩn bị thật tốt cho buổi lễ đính hôn sắp tới với Lại Minh Nguyệt,con trai ạ”,Hoàng Chấn Khang buông lời nói tàn nhẫn với con trai rồi quay người bước đi.

Người làm ở căn biệt thự vẫn đi lại ra vào,mặc dù rất thương cho tình cảnh thiếu gia hiện tại, nhưng không một ai dám mở căn phòng ấy ra.Dần dần những tiếng đập phá không còn nữa, thức ăn mang vào đều nguội lạnh mang ra,cứ thế vài ngày trôi qua,Hoàng Minh Vũ đều không ăn uống gì cả,cho đến khi Diệp Mẫn trở về.

Bà nhìn con trai trong dáng vẻ tiều tụy,râu ria lởm nhẻm, tóc tai thì rối loạn mà đau xót.Cuối cùng tất cả những gì bà suy nghĩ đều là sự thật,xét nghiệm DAN chứng minh Hoàng Chấn Khang và Hạ Tiểu Nguyên là quan hệ cha con.Bà ngồi xuống giường nhìn vào Minh Vũ,nước mắt không kiềm được rơi ra ngoài,mới có mấy ngày trông nó như một cái xác không hồn thế này sao.

“Vũ,con dậy ăn chút gì đi con,đã mấy ngày nay con không ăn uống gì rồi “

“.....”

“Vũ,con không thương bản thân thì cũng nên thương mẹ,nhìn con như vậy mẹ đau lòng lắm con ơi “

“.....”

Vẫn là chỉ mình bà độc thoại một mình, Diệp Mẫn đứng dậy đi ra ngoài, trước khi đi,bà quay lại nói mà chẳng cần biết Hoàng Minh Vũ có trả lời hay không, bà nhất định phải khiến nó bỏ được người con gái tên Hạ Tiểu Nguyên kia.

“Vũ,mẹ nói cái này con nghe thì nghe,không nghe cũng được. Một ngày vừa qua mẹ có về Việt Nam, con bé Hạ Tiểu Nguyên đó đang quen với một người tên Mộc Thần,là bác sĩ.Nếu con không tin,ngày mai có thể về để tận mắt chứng kiến, mẹ chỉ mong con đừng đau lòng quá “.Bước vào căn phòng của Hoàng Chấn Khang, Diệp Mẫn đảo mắt nhìn quanh, cổ họng bà nghẹn lại.Trên bức tường được che phủ một tấm rèm ấy là hình ảnh của An Nhã hồi còn trẻ,cô ấy trông rất đẹp.Ông ngồi trên chiếc ghế xoay,mắt đắm đắm nhìn vào nụ cười trong khung ảnh,không hiểu rõ tâm trạng lúc nào thế nào.Quay người lại nhìn vợ,bà ấy vẫn thế,vẫn đẹp trẻ hơn so với rất nhiều người cùng tuổi, vẫn kiêu sa như vậy. Nhưng sao ông chẳng thể rung động với bà suốt ngần ấy năm chứ.

Diệp Mẫn lấy từ trong túi sách một tập hồ sơ ra đưa cho chồng, bên ngoài ghi rõ “Bản xét nghiệm DAN”.

“Chẳng phải ông vẫn không tin sao,vậy thì đây,nó nằm ở đây này,ông tự xem đi rồi quyết định. Dù gì tôi cũng là vợ trên pháp luật với ông,nếu ông muốn đón mẹ con bọn họ về thì hãy nói qua với tôi một tiếng. Tôi làm rất cả đến hôm nay chỉ vì con trai tôi,Hoàng Minh Vũ “

Bốn ngày trước tại Việt Nam.

Hạ Tiểu Nguyên cầm điện thoại gọi cho Hoàng Minh Vũ nhưng đều không liên lạc được,cô không tin những lời mẹ Hạ nói lúc nãy.Anh đã hứa với cô sẽ trở lại, bọn họ đã định ước với nhau chỉ cần cô hai mươi tuổi là sẽ kết hôn,thời gian chỉ còn vài tháng nữa, anh lại đột ngột im lặng, mất liên lạc là sao.Là anh có việc đột xuất,hay là anh thật sự phải lấy Lại Minh Nguyệt.

Gọi suốt cả buổi chiều đều nhận được sự thất vọng, Hạ Tiểu Nguyên định bấm cho Diệp Khanh nhưng bàn tay vừa cầm lên lại buông xuống.Mối quan hệ giữa cô và anh ấy vẫn vô cùng ngại ngùng, với cả,trước kia Diệp Khanh vẫn luôn nhắc nhở cô nên suy nghĩ lại về việc yêu Hoàng Minh Vũ. Anh nói sẽ rất khổ sở,vô cùng khó khăn.Nghĩ đến Loan,người yêu của Mạnh Cường, Hạ Tiểu Nguyên bấm máy gọi,bên kia là giọng nói vui vẻ của chị.

“Alo,bé Nguyên sao,có chuyện gì vậy em”

“Chị Loan,anh Mạnh Cường có ở đó không chị”

“Ồ,em tìm Mạnh Cường à,anh ấy vừa đi ra ngoài rồi em ạ”,Loan trả lời cô

“Không,em tìm chị mà,chị Loan này,chị có coi em là em gái chị không “,Hạ Tiểu Nguyên nhỏ giọng ỉu xiu

“Con bé này hôm nay lạ nhỉ,muốn hỏi gì thì hỏi đi,chị biết thì chị trả lời mà”

"Chị Loan,chị có thể nói cho em những gì chị biết về Hoàng Minh Vũ không.Lần trước anh ấy trở về Anh là gia đình có việc đột xuất,phải không chị"

Loan bên này hơi bối rối trước câu hỏi đột ngột của Hạ Tiểu Nguyên, tuy nhiên bản thân cô lại rất yêu quý con bé này,nhân lúc Mạnh Cường không ở đây,Loan nói ra tất cả những gì mình biết.

"Nguyên, chị coi em như em gái của mình nên không muốn giấu em chuyện gì,thật sự chỉ muốn tốt cho em.Chị nghĩ em nên chia tay với Hoàng Minh Vũ đi,vì cậu ta là một người vô cùng khó hiểu. Chị không biết lần trước về Anh cậu ta có nói lý do gì với em không, nhưng như chị và Mạnh Cường biết được thì cậu ấy trở về để tiếp nhận quyền điều hành tập đoàn,quan trọng hơn là chuẩn bị cho lễ đính hôn với tiểu thư tập đoàn Star,Lại Minh Nguyệt. Lễ đính hôn sẽ được tổ chức vào ngày 22/8,tức là bây giờ còn hai tháng nữa em ạ.Chị cũng không rõ cậu ấy bây giờ ở đâu, bởi vì chị không về Anh nên không biết ".

Hạ Tiểu Nguyên ngã phịch xuống đất,trái tim cô đau đến thất lại không thở nổi, thì ra đây mới là sự thật sao.Sao lại tàn khốc đến như thế,tại sao anh lại nhân tâm lừa dối cô như vậy.Cô yêu anh bằng tất cả những gì cô có,còn anh,anh luôn nạp những giữa hai người con gái,anh không cho cô một lời giải thích, một lý do vì sao anh im lặng.

Ba Hạ đẩy cửa đi vào,ôm lấy con gái vào lòng,ông an ủi.

"Con gái,mọi chuyện rồi sẽ qua đi,con hãy mạnh mẽ lên, đừng để bản thân gục ngã con nhé"

"Ba,tại sao anh ấy lại làm như vậy với con,con không hiểu. Không,con không tin,con muốn đi tìm anh ấy hỏi cho ra lẽ,con phải đi",Hạ Tiểu Nguyên mất ý chí lao ra ngoài

"Đủ rồi Nguyên, con nhìn lại mình xem bây giờ con là bộ dạng gì. Ba cho con đi học để thành tài chứ không phải đau lòng chết đi sống lại vì một thằng đàn ông bội bạc.Con không nghĩ cho mình thì cũng nên nghĩ cho bộ mặt của gia đình, nếu để làng xóm biết được chuyện hay ho con làm,ba mẹ biết giấu mặt vào đâu",ba Hạ quát lên chỉ bảo.

"Cũng chỉ là một thằng đàn ông, không yêu người này thì yêu người khác,con việc gì phải nhất nhất sống chết khóc lóc vậy hả.Con đau lòng,ba biết, nhưng thằng Vũ nó có đau lòng như con không, hay nó bây giờ đang bận rộn cho hôn lễ của mình ",ba Hạ ném quyển tạp chí mới nhất xuống dưới đất,đạp vào mắt cô là hình ảnh Hoàng Minh Vũ cùng Lại Minh Nguyệt đi mua sắm trong trung tâm thương mại.

Gạt đi nước mắt trên má,Hạ Tiểu Nguyên đứng dậy,tay bóp chặt cuốn tạp chí,cô nói trong tiếng khàn.

"Ba,con xin lỗi, là do con ngu dại nên không nghe lời ba mẹ.Từ bây giờ con biết mình nên làm gì rồi, con sẽ không nhắc đến người con trai ấy nữa, thời

gian qua để ba lo lắng, con thật ngốc".

Sáng ngày hôm sau, mẹ Hạ nhận được cuộc điện thoại của Diệp Mẫn hẹn bà trên quán cafe Nắng Hạ trên huyện, vốn định không đi nhưng rồi bà lại không kiềm lòng được muốn biết, rốt cuộc người phụ nữ ấy về đây tìm bà làm gì. Đến nơi, bà nhìn thấy một người phụ nữ ăn mặc sang trọng, tóc xoăn vắn lên đỉnh đầu trông thật cao sang, nhìn xuống bản thân chỉ mặc bộ quần áo vài què mùa, chân đi dép xốp, An Nhã bà cười nhạt. Nếu là trước kia bà sẽ không bao giờ để bản thân lòi thối lếch thếch đến như vậy, nhưng mấy chục năm trôi qua, cô không hối hận khi quyết định theo Hạ Vân về nơi miền núi nghèo khó này. Ngồi đối diện với Diệp Mẫn, mẹ Hạ gọi một ly nước chanh, bà đi luôn vào chủ đề không vòng vo.

"Hoàng phu nhân, không biết bà về tận nơi nghèo khó này tìm tôi có việc gì, tôi nhớ là chúng ta không ai ảnh hưởng đến cuộc sống của nhau"

Diệp Mẫn nhìn mẹ Hạ ánh mắt vô vàn cảm xúc, uất hận lên tiếng

"An Nhã, bà cũng biết chuyện Hoàng Minh Vũ là con trai tôi, chuyện thằng bé yêu con gái bà gia đình chúng tôi không đồng ý, tôi gặp bà chỉ muốn cùng bà thương lượng chuyện tách hai bọn trẻ ra"

"Bà không nói tôi cũng sẽ làm, từ lúc biết thằng bé là con trai của Hoàng Chấn Khang, tôi hận không thể mang Hạ Tiểu Nguyên đi xa nơi này, càng xa càng tốt. Bà nếu vì chuyện này mà vất công đến đây tìm tôi, thì tôi về trước, nhà tôi rất nhiều việc", mẹ Hạ đẩy ghế đứng lên.

"An Nhã, bà nói cho tôi biết, Hạ Tiểu Nguyên có phải con của Chấn Khang hay không, là cái thai năm đó"

Thân thể mẹ Hạ cứng đờ, bà nhớ lại tình cảnh mình trong bệnh viện đêm đó, đứa trẻ vừa ra đời không có khóc, người tím ngắt, bác sĩ kết luận tử vong trong bụng mẹ.

"Nó là con gái của tôi, không liên quan đến Hoàng Chấn Khang, đến gia tộc họ Hoàng các người", mẹ Hạ nhìn thẳng vào Diệp Mẫn, ánh mắt kiên định cho câu trả lời của mình.

"Được, bà nói vậy chứng minh hai đứa không phải là anh em đúng không, vậy thì tác thành cho hai đứa chúng nó đi. Bà có biết con trai tôi bây giờ nó đang điên loạn vì con gái bà như thế nào không hả. Rồi nó sẽ ra sao khi biết được sự thật là nó đang yêu chính đứa em gái cùng cha khác mẹ với mình"

"Bà đã biết, tại sao còn hỏi tôi làm gì. Cứ cho là con gái của Hoàng Chấn Khang thì sao, chúng tôi cũng không tìm đến các người gây khó khăn, thì các vị cũng đừng đến tìm chúng tôi gây khó dễ", mẹ Hạ dứt khoát quay lưng đi, bà không muốn ở đây một giây phút nào nữa.

"Tôi cần mẫu tóc của con bé Hạ Tiểu Nguyên, tôi cần bản xét nghiệm DAN"

Mẹ Hạ lấy từ trong túi xách ra một chiếc túi nhỏ, bên trong đựng ba bốn sợi tóc đen nhánh, bà đưa đến trước mặt người phụ nữ quyền quý ấy.

"Đây, cầm đi, cầm đi mà xét nghiệm xem bọn họ có phải cha con không, nếu bà không tin đây là sự thật".

Đi trên đường một quãng xa Nắng Hạ, bà dừng xe xuống, lấy điện thoại ra gọi cho Mục Thần.

Mục Thần lúc này đang khám bệnh thì nhận được điện thoại của mẹ Hạ Tiểu Nguyên gọi đến, anh chỉ kịp xin lỗi bệnh nhân rồi cầm lên nghe, bên kia là giọng một người phụ nữ trầm ấm.

"Bác sĩ Mục, cậu đang bận sao, tôi có làm phiền cậu không vậy".

Mục Thần dơ tay lên nhìn đồng hồ, bây giờ là chín giờ sáng, chín giờ mười anh còn phải vào phòng phẫu thuật, thật may là mẹ Hạ gọi đến sớm.

"Cháu sắp phải vào phòng phẫu thuật, có chuyện gì vậy cô"

"Mục Thần, cô nhờ cháu một việc được không"

"Có việc gì cần cháu giúp thì cô cứ nói, cháu giúp được sẽ giúp"

"Được, ngày mai có một người phụ nữ tên Diệp Mẫn mang đến hai mẫu tóc để làm xét nghiệm DAN, dù kết quả thế nào cô mong cháu hãy giúp cô ghi kết quả là quan hệ cha con, việc này rất quan trọng với cô, đặc biệt là Hạ Tiểu Nguyên", mẹ Hạ đi thẳng vào vấn đề chính.

"Chẳng phải cháu cũng rất thích con gái cô sao, cô cũng muốn con bé thành đôi với cháu chứ không phải Hoàng Minh Vũ".

Mẹ Hạ nhớ lại cuộc gọi bà nghe thấy của Diệp Mẫn khi vừa đến quán cafe, bà ta có gọi cho một bác sĩ tên Mạnh ở bệnh viện Trung Ương hỏi về việc xét nghiệm huyết thống, đó chính là lý do vì sao bà lại gọi cho Mục Thần.

Mục Thần im lặng một lúc không trả lời, anh rơi vào suy nghĩ nhưng rồi cũng đưa ra câu trả lời.

"Được, cháu sẽ giúp cô, chỉ cần đó là việc tốt cho Nguyên, cháu sẽ dốc hết sức"

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29

Tất cả bao trùm trong kinh ngạc khi nghe mẹ Hạ nói ra tất cả, đặc biệt là ba Hạ, ông đứng bất động nhìn vợ khó hiểu. Năm ấy bà có thai, ông đưa bà về Việt Nam cùng ông sinh sống, đến ngày đưa bé chào đời, Hạ Vân lại không về kịp, ông không biết chuyện gì xảy ra. Lúc ông về đến nhà để lấy tiền mang vào bệnh viện thì cũng là lúc An Nhã ôm một đứa trẻ về, bà bảo ông đó là một bé gái và họ đặt tên là Hạ Tiểu Nguyên. Con bé rất đáng yêu, nó có một vẻ đẹp vô cùng cuốn hút nếu không muốn nói là quá đẹp. Đôi lúc ông nhìn thẳng vào con mà giật mình suy nghĩ, sao con bé lại chẳng giống An Nhã chút nào. Ông luôn cảm nhận được trong lòng vợ luôn thấp thỏm lo sợ điều gì đó, nhưng cũng không hỏi. Hạ Vân tôn trọng bà, suốt thời gian qua, ông làm tất cả chỉ muốn cùng bà đi đến đầu bạc giàing long.

Lăng Phong không thể tin nổi những gì mình nghe thấy, Hạ Tiểu Nguyên ấy vậy lại là cô bé mất tích hơn hai mươi năm của nhà họ Cung. Anh lẫn lộn trên thương trường nhiều năm, nói thân với Cung Lâm thì không phải nhưng cũng có thể nói là quen biết. Anh nhớ lại buổi tiệc tại nhà Cung Âu hôm đó, Cung Lâm có bằng sự hỏi anh về Hạ Tiểu Nguyên. Bản thân anh lúc đó vô cùng bất ngờ trước thái độ ấy, anh lúc đó lo sợ thiếu gia nhà họ Cung yêu cô chứ không hề nghĩ đến việc, anh ta thực chất đang tìm hiểu về cô.

Ngoài trời mây đen âm u kéo đến, những tia chớp rạch ngang bầu trời trông vô cùng đáng sợ, cả không gian chìm trong bóng tối mờ nhạt, mưa rơi xuống như trút. Nước Anh hôm nay chào đón một trận mưa giống tâm tã, nhiệt độ giảm thấp khiến cái rét len lỏi vào da thịt, buốt thấu tận tim gan. Hoàng Minh Vũ đứng ở bên ngoài nhìn vào, cách một cánh cửa, là người con gái anh yêu và làm cô đau khổ. Cô nằm đó như một thiên sứ gãy cánh, nhưng tiếng kêu tí tít của máy đo nhịp tim cứ chạy đều vang lên trong không gian im lặng. Đầu được quấn băng trắng, Hạ Tiểu Nguyên lúc này yếu đuối làm sao, cô cứ trơ trọi giữa một đồng dây dợ nhằng nhịt, đôi môi không còn phớt hồng mà trở nên nhợt nhạt.

Người con gái ấy thà hận anh, làm cho cả hai đau khổ cũng không chịu nói ra cho anh biết sự thật. Khoảng thời gian ấy cô đã làm gì, đã điên loạn ra sao, anh đều không biết, bởi vì lúc đó oán hận vây quanh, anh là một thằng khốn nạn mù quáng tin lời của mẹ mình. Lại nghĩ đến người đàn bà ấy, đôi tay anh nắm chặt nổi gân xanh, rồi lại buông lỏng, anh tức giận bây giờ thì giải quyết được gì nữa. Chắc hẳn mẹ anh sao, nhưng rồi cô trả lại cho cô những tháng ngày hạnh phúc ấy không.

Cung Lâm ngồi một bệt xuống một góc tường, anh đang nghĩ đến chuyện có nên gọi điện về nhà cho gia đình biết không. Cuối cùng cũng tìm được người, nhưng lại trong hoàn cảnh trở trêu sinh tử, anh sợ mẹ Cung sẽ bị đã kích. Anh biết mình chẳng thể giấu giếm được lâu, bởi vì sự trở về đột ngột của Javel ông cụ sẽ biết, đến lúc đó anh phải giải thích như thế nào. Lão cáo già David của Italy vô cùng xảo quyệt, nếu đột ngột hủy bỏ hoặc hoãn lại đơn hàng, lão sẽ mất đi gần chục tỷ đô la. Với bản tính tham tiền, anh biết hẳn sẽ sinh lòng oán hận mà bắt tay với phe đối lập, lúc đó rất phức tạp. Đặc biệt sự xuất hiện của Hạ Tiểu Nguyên sẽ là điểm lợi thế cho bọn chúng rình rập.

Tiếng chuông reo lên từng hồi, bên kia là tiếng nói của mẹ Cung, bên cạnh là những tiếng nói chuyện cười đùa. Anh quên mất hôm nay chính là sinh nhật bà.....

“Mẹ, mẹ đang làm gì vậy, ba con cùng ông nội có ở đây chứ”

Mẹ Cung bật loa điện thoại lên, đôi tay trắng muốt cao quý đang cắm những cành hoa vào lọ, bà ngắm nghía gật đầu hài lòng, bên cạnh là ba Cung đang lật đờ xem tài liệu. Vừa rồi ông có nhận được điện thoại của Javel nói con trai kêu cậu ta trở về gấp, ông đã vô cùng tức giận vì sự tùy hứng của Cung Lâm. Phải biết rằng cuộc giao dịch này vô cùng quan trọng, hôm nay đúng hẹn phải gặp bên mua, vậy mà lại hoãn lại.

“Có, A Lâm, con đã làm điều gì khiến ba và ông con tức giận vậy, sắc mặt hai người vô cùng khó coi”

“Mẹ, mẹ đưa điện thoại cho ba đi, con muốn nói chuyện với ngài”, Cung Lâm day thái dương, giọng nói mệt mỏi.

Ông nội Cung gõ chiếc gậy ba-toong xuống nền nhà phát ra tiếng kêu cộc cộc, ông cụ tức giận quát ầm lên.

“Cái thằng nghịch tử, cháu còn dám gọi điện về cái nhà này nữa à. Bây giờ lớn rồi nên không cần biết trên dưới nữa phải không, không coi ai ra gì nữa hả”

“Ông, con làm gì đều có lý do, đều nghĩ đến hậu quả, không phải tùy hứng như người nói đâu”

“Được, vậy con nói đi, tại sao lại kêu Javel hoãn lại cuộc giao dịch, con có biết lỗ vũ khí đó là bốn mươi tỷ dollars hay không, nó vô cùng quan trọng với Cung Âu, không chỉ tiền mà cả uy tín nữa”

Cung Lâm thờ dãi, anh quyết định nói ra sự thật cho cả nhà biết, dù gì tình hình Hạ Tiểu Nguyên không được khả quan, có thể nguy hiểm bất cứ lúc nào. Anh muốn cả gia đình đều biết đến sự tồn tại của em ấy.

“Ông nội, con đã tìm được em gái, Cung Lâm. Chỉ có điều, con bé vừa gặp tai nạn sáng nay khi làm việc, đang cấp cứu ở bệnh viện K, bác sĩ nói có thể con bé sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa. Đó cũng là lý do con gọi Javel về gấp”.

Bên biệt thự nhà họ Cung,cơ thể ba người cứng đờ không nhúc nhích,họ cố tiêu hóa hết những gì vừa nghe được,chắc chắn họ không có nghe lầm.Mẹ Cung là người kích động không thôi,bà cầm điện thoại lên hỏi dồn dập mà nước mắt không hay đã chảy từ khi nào.

“A Lãm,con nói sao,con bé làm sao..chờ mẹ,mẹ sẽ đến”

Bà quay sang túm lấy cánh tay của chồng đánh tình ông khỏi bất ngờ đó,cả nhà cùng nhau đến bệnh viện K,nơi bảo bối của họ đang chống lại với cái chết.Chiếc ô tô màu đen tuyền chạy băng băng dưới làn mưa bão,ánh sáng lóe lên trên bầu trời âm u,trong xe mà một bầu không khí trầm lắng.Ba Cung là một người đàn ông mạnh mẽ lúc này cũng không thể bình tĩnh được, có trời mới biết ông có những cảm xúc ra sao.Vui mừng rồi chuyển sang tuyệt vọng,ông cứ ngỡ niềm vui sẽ mỉm cười với gia đình

Ba mẹ Hạ được Ngọc cùng Linh đưa về khách sạn ngay lúc đấy,ông bà cần phải giữ gìn sức khỏe để có thể chống chọi với khó khăn trước mắt. Nhìn An Nhã vô hồn đứng nhìn ra bên ngoài cửa sổ,ba Hạ ôm bà vai vợ giọng khàn đặc.

“Chuyện gì rồi cũng có cách giải quyết của nó,con bé Nguyên nó ăn ở hiền lành,sẽ không sao đâu.Con sẽ khỏe lại thôi mà em”

Mẹ Hạ lắc đầu nguây nguẩy,nước mắt không kìm được tuôn ra,bà nói trong tiếng nấc nghẹn ngào.

“Hạ Vân,tôi xin lỗi, tất cả cơ sự ngày hôm nay đều do một mình tôi gây lên.Năm xưa khi ông chưa về kịp tôi đã phải vào phòng sinh,nhưng khi đứa bé được ra ngoài thì đã không còn hơi thở.Tôi vô cùng đau đớn,chỉ muốn tìm đến cái chết.Đi ngang qua phòng hồi sức thấy có một đứa bé nằm đó,bên cạnh là một người phụ nữ đang ngủ,tôi ôm chặt lấy nó mà chạy đi trong cái đêm ấy.Cứ vậy hơn hai mươi năm, tôi chia cắt tình máu mủ của họ,con bé sẽ hận tôi lắm”.

“Nếu không phải năm năm trước tôi nhờ bác sĩ Mộc làm giấy DAN giả đưa cho Diệp Mẫn,thì cái thai đó sẽ không bị bà ta phát hiện cho người bỏ đi,là tôi,tất cả đều là lỗi lầm tôi gây ra”

Ba Hạ đứng đó,ôm chặt thân hình run rẩy của vợ vào lòng,ông biết bà đang sợ hãi,nhưng ông chẳng thể làm gì được, chỉ có thể ngay lúc này làm chỗ dựa cho bà thôi.Ông nhớ lại buổi chiều năm đó,người đàn ông tên Hoàng Chấn Khang tìm về tận miền quê nghèo tìm An Nhã,lúc đó ông mới biết người mà vợ mình cất giấu suốt bấy nhiêu năm là ai. *****

Hoàng Minh Vũ trở về nhà thay quần áo rồi lại đi luôn,vừa bước xuống tầng đã nhìn thấy mẹ Diệp cùng Lại Minh Nguyệt và cả hai gia đình ngồi đó, anh chỉ gật đầu chào một tiếng rồi rời đi.Đằng sau có tiếng gọi vọng lại của mẹ Diệp quát lên

“Hoàng Minh Vũ,con đứng lại cho mẹ”

Anh quay lại nhìn người mẹ suốt ngần đó năm thương yêu anh,chăm lo cho anh từng tí một,với anh,bà là một người mẹ vô cùng tuyệt vời. Đã có lúc anh dối lòng không tin vào những gì mẹ Hạ nói, chỉ có điều, nhìn ánh mắt căm phẫn đó của bà,anh lại không thể biện minh được.

“Con rất bận,rất mệt mỏi, mẹ đừng làm phiền con nữa.Thời gian tới con sẽ không ở nhà,việc kết hôn cũng đừng tổ chức nữa con không thể lấy Minh Nguyệt được “

Lại Minh Nguyệt đứng bật dậy,ánh mắt mờ sương không thấy đáy nhìn người con trai vừa tuyệt tình nói ra câu nói đấy.Cô yêu anh từ khi còn ấu thơ,chưa một lần nào cô không nghĩ về người đàn ông ấy,còn anh,trái tim lúc nào cũng khép lại,chưa từng mở ra.Cô biết anh chỉ yêu người con gái tên Hạ Tiểu Nguyên ấy,cho dù xa cách năm năm dài dài, anh vẫn không quên.

Cô nhớ lại cái ngày ấy,cái ngày cô vô tình nhìn thấy bức thư kèm tờ giấy siêu âm gửi cho Hoàng Minh Vũ,trái tim Lại Minh Nguyệt chết lặng trong vỡ vụn.Cô căm hận người con gái ấy,căm hận cả cái bào thai đang phát triển từng ngày kia,lúc đó trong đầu cô chỉ có hai chữ đồ kị.Cô tàn ác cho người xóa sạch dấu vết mới được hơn ba tháng,để những đêm về sau,con ác mộng luôn dày vò cô hàng đêm.Cô mơ thấy một bé trai người đầy máu,hai tay non nớt bóp chặt chiếc cổ trắng ngần khiến cô không thể thở nổi.Cô bật cười cho sự ngốc cô chấp của mình, cô như một con thiêu thân lao vào đồng lửa mặc cho phồng rộp mà đau đớn.

“Anh Minh Vũ,anh nói muốn hủy hôn là sao.Giấy mời đã được phát,hôn lễ cũng chỉ còn nửa tháng nữa là đến ngày,anh đừng vì sự tùy hứng của mình mà khiến hai gia tộc xấu mặt “

Hoàng Minh Vũ ánh mắt đỏ ngầu tức giận nhìn Lại Minh Nguyệt, anh không thể hiểu nổi một người con gái thánh thiện sao lại có thể trở thành một người độc ác đến như thế.Người mà anh luôn coi là em gái,người mà anh luôn bao dung che chở lại chính tay giết đi đứa con trai của anh,anh có thể tha thứ được sao.Không,anh sẽ không bao giờ tha thứ cho những sai lầm của bọn họ,của tất cả những người ở đây.Anh không cần cái vị trí người thừa kế tập đoàn AT nữa, anh chỉ muốn làm mọi người đơn giản,cùng Hạ Tiểu Nguyên trải qua những tháng ngày giản dị và hạnh phúc.

“Anh lại vì người con gái đó mà bỏ rơi em,anh vì Hạ Tiểu Nguyên mà bất chấp mọi danh tiếng của gia tộc.Anh lấy đi trình tiết của em,bây giờ muốn bỏ em lại sao,cô ta có gì đáng để anh phải hy sinh nhiều như thế.Một đứa con hoang không biết cha đẻ mình là ai,cô ta cũng chỉ là kẻ cặn bã cướp chồng của người khác,gống y như mẹ cô ta vậy”

Hoàng Minh Vũ đá chiếc ghế đồ rầm một tiếng vang cả ngôi biệt thự,lúc này trông anh chẳng khác gì một diêm la đòi mạng người khác,bàn tay dơ lên không trung rồi hạ xuống má trái Lại Minh Nguyệt khiến cô ngã xuống nền nhà. Anh không cho phép ai hạ nhục và sỉ vả Hạ Tiểu Nguyên, cô gái ấy đã chịu quá nhiều uất ức và đau khổ rồi.

“Vũ,con làm cái gì vậy hả,con có biết là Minh Nguyệt không được kích động mạnh không hả.Con bé nói như thế thì có gì là sai,chẳng phải con đã biết sự thật mấy năm trước rồi hay sao,con còn bênh vực người phụ nữ hư hỏng đó”,Diệp Mẫn quát con trai.

Lại Cung Nam và vợ nhìn thấy con gái bị đánh mà khuôn mặt tức giận, ông không nể nang gì ông cụ Hoàng và Hoàng Chấn Khang, đe dọa.

“Nếu con gái tôi có mệnh hệ gì, thì đừng mong tôi tha cho gia tộc họ Hoàng các người, kể cả con bé tên Hạ Tiểu Nguyên kia”

“Ông nghĩ Lại gia các người một tay có thể che kín bầu trời sao”, Hoàng Chấn Khang im lặng nãy giờ mới lên tiếng. Lúc trước khi ông biết Hạ Tiểu Nguyên là con gái của mình, ông đã vô cùng kích động giống như Diệp Mẫn, ép buộc thẳng bé chia tay. Nhưng trong một lần tìm về miền quê Lạng Sơn nơi con bé ở, ông đã gặp Hạ Tiểu Nguyên Con bé rất đẹp, nhưng lại không hề giống ông, trong lòng ông có một cảm giác không tin đến kì lạ.

“Lại Minh Nguyệt, từ nhỏ đến lớn, tôi luôn yêu thương bao bọc che chở cho cô, còn vì cô mà chia tay với Nguyên, nhưng cô nghĩ lại xem, cô cùng bà ta đã làm những gì hả”, Hoàng Minh Vũ chia tay chỉ vào người mẹ suốt gần ba mươi năm của mình “Tôi không thể ngờ được các người lại có thể độc ác máu lạnh đến như vậy, đó là con trai tôi đấy, là cháu nội của bà, tại sao bà lại độc ác nhân tâm đến vậy. Bà dấu diếm tôi biết sự tồn tại của nó, bà khiến cô ấy bao lần tìm đến cái chết, tôi là con trai bà đấy, sao bà lại phá vỡ hạnh phúc của tôi”

Hoàng Minh Vũ gào lên, mọi đồ vật trong nhà đều bị anh gạt xuống đất, tâm trạng anh kích động chỉ muốn giết người ngay lúc này.

“Không, không, mẹ không biết, không biết cô ta có thai, mẹ chỉ muốn cảnh cáo Hạ Tiểu Nguyên không được làm phiền đến con nữa. Mẹ chỉ dọa cô ta thôi, mẹ thật sự không biết được”, Diệp Mẫn lắc đầu lùi lại, nước mắt bà rơi xuống đầy khuôn mặt.

Lại Minh Nguyệt đau đớn đến phát điên, cô ta cười ha hả như người không kiểm soát được hành vi của mình, ánh mắt độc ác, hả hê khi nghe lại câu chuyện đó.

“Mất đi đứa bé có là gì, anh muốn biết sao, muốn biết những gì cô ta phải trải qua sao. Được, tôi nói cho anh biết, anh chính là một kẻ máu lạnh vô cùng. Tôi chính là người kêu bác sĩ phá đi đứa trẻ đó, lúc đấy cô ta đã gào thét cầu xin tôi như thế nào anh biết không. Hahahaha, cô ta quỳ xuống, đập đầu lạy tôi đừng phá đi đứa nhỏ, nhưng anh biết đấy, nó chính là cái thai của anh, tôi làm sao có thể để nó tồn tại được, tôi yêu cầu bác sĩ tiêm kích đẻ vào Hạ Tiểu Nguyên, cô ta đẻ ra một bé trai đang thành hình. Chưa hết đâu, tôi còn thuê bác sĩ tiêm vào người cô ta một loại thuốc khiến cô ta chẳng thể có con được nữa”

“Chát”, Hoàng Minh Vũ điên loạn lao vào bóp cổ Lại Minh Nguyệt, anh đau đớn khi nghe từng câu từng chữ, những gì cô trải qua tại sao lại độc ác đến như vậy, lúc đó anh đang ở đâu, anh ở đâu hả.

Diệp Mẫn không tin vào những gì tai mình nghe thấy, bà thực sự không biết Hạ Tiểu Nguyên mang thai đứa con của Hoàng Minh Vũ. Lúc đó vì rất muốn trả thù chồng và chia rẽ bọn trẻ, bà chỉ nghe theo lời Lại Minh Nguyệt là bỏ thuốc mê vào thức ăn cho cô gái ấy, mọi chuyện còn lại như thế nào bà đều không rõ nữa. Có trời mới biết Lại Minh Nguyệt lại cho người phá đi cái thai đó, lại còn tiêm thuốc vô sinh vào người Hạ Tiểu Nguyên. Nếu bà biết được sự thật, bà sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra, dù sao đấy cũng là máu mủ của con trai mình, bà sao có thể độc ác mà xuống tay được.

Mưa bên ngoài càng ngày càng lớn, giông tố nghiêng ngả quét đổ những hàng cây, cả London chìm trong bóng tối âm u lạnh người. Tiếng sét chói tai vang lên, Lại Minh Nguyệt điên loạn lắc đầu ngồi phịch xuống đất, miệng lắp bắp “Đừng lại gần tôi, đừng lại gần tôi”.

Đêm hôm ấy, cổ phiếu của tập đoàn Star giảm xuống cực mạnh, một tập đoàn lớn bỗng dưng không còn hoạt động. Lại Cung Nam cùng gia đình mất tích trong đêm mưa đó, không ai biết bọn họ đi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Mặc dù nói với ba Hạ là sẽ cố quên đi nhưng Hạ Tiểu Nguyên vẫn hàng ngày đều gọi điện thoại cho Hoàng Minh Vũ bên Anh, nhưng nhận lại là câu trả lời không liên lạc được. Từng ngày từng ngày trôi qua, cô luôn tự nhốt mình trong phòng không đi ra ngoài, công việc tại cửa hàng cũng đã xin nghỉ. Mục Thần giúp cô liên hệ với bên dịch tài liệu, nên cô cũng có thể kiếm một khoản thu nhập nhỏ trong ngày hè. Hạ Tiểu Nguyên cố gắng mình lên trong con tuyệt vọng cô không thể để ba Hạ thấy mình yếu đuối nhu nhược.

Trời tháng sáu nắng gắt vô cùng, những đồi chè xanh mướt hết cả một khoảng rộng, khách du lịch trở về đây ngày càng đông. Hạ Tiểu Nguyên cùng mẹ khoác gùi đi theo mọi người thu hoạch, cố gắng hòa mình vào câu chuyện phiếm của họ, cô mỉm cười dưới bầu trời đầy nắng trong xanh kia. Đi qua nhà bác Năm, cô giật mình nhìn thấy Mục Thần trong bộ quần áo vải giản dị, thân hình cao lớn, vô cùng cuốn hút. Sự xuất hiện của anh làm cho bao trái tim thiếu nữ nơi vùng cao này tan chảy, phải nói rằng trông anh lúc nào cũng toát lên vẻ gần gũi và thân thiện.

Dân làng ai cũng biết nhà bác Năm có một đứa cháu xuất chúng vô cùng, đẹp trai lại làm bác sĩ trong bệnh viện lớn, nên bàn tán ra vào không thôi. Trong lòng mọi người đều muốn giới thiệu con cháu nhà mình cho Mục Thần, chỉ tiếc rằng những lúc như thế, anh đều lịch sự mỉm cười từ chối, ánh mắt chứa chan tình cảm nhìn Hạ Tiểu Nguyên. Anh không tự nhận mình quân tử như Diệp Khanh, trong anh luôn tồn tại cái khái niệm yêu là phải giành giật, chiếm đoạt.

Công việc bề bộn,lại rất muốn ở bên cạnh Hạ Tiểu Nguyên nhiều hơn nên Diệp Khanh đều chạy phép để tranh thủ về nơi đây.Anh cũng đã nhiều lần tự hỏi bản thân mình rằng làm như vậy có hối hận không, khi biết trái tim cô luôn luôn tồn tại một bóng hình khác,cho dù người đó đã phản bội.Mục Thần không hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện của mẹ Hạ ra sao,anh chỉ biết, lúc đấy bản thân mù mịt nên nhận lời, về sau mới tạo nên bi kịch như thế.

Trên lưng đeo một chiếc gùi mà bác Năm đưa cho,Mục Thần hòa vào đám người nhộn nhịp,đi bên cạnh Hạ Tiểu Nguyên theo lên đồi chè.Ở đây mỗi một ngọn đồi đều rộng mênh mông,với một người hay đi du lịch như anh thì thật là quá bất ngờ. Bởi vì từ trước đến nay, Mục Thần thường không đi traveling trong nước, anh thường đến những nơi được mệnh danh là đảo thiên đường như Hawaii, Tam Á,...Cho đến tận bây giờ khi nhìn thấy nơi này,anh cảm thấy nó thật chân thực và giản dị.Không có resort năm sao,không có nhà hàng đắt tiền, chỉ có những cây chè mọc cạnh nhau san sát trải rộng mênh mông,đứng ở đó anh thấy mình thật nhỏ bé.

Hạ Tiểu Nguyên đôi tay vừa thoăn thoắt hái chè,vừa mỉm cười nói chuyện.

“Mục Thần,cảm ơn anh về việc lần trước nhé,bên kia họ đã gọi điện kí hợp đồng với em rồi. Em thấy nó cũng không có khó khăn gì cả,ngược lại họ rất nhiệt tình với người mới như em”.

Mục Thần chăm chú nhìn cô dưới ánh nắng bình minh,chói lóa mà thu hút người đối diện.Mái tóc dài được cô tết lại từ trên đỉnh đầu xuống vắt sang một bên,làn da trắng như tuyết ứng hồng,cô như một thiếu nữ bắt đầu mới bước vào dậy thì,lấy đi tâm hồn người khác.

“Không có gì,chẳng qua là tiện thì giúp em một tay thôi,với cả anh đâu có làm không công đâu.Chỉ là bây giờ anh chưa nghĩ đến việc yêu cầu em làm điều gì cả,bao giờ nghĩ ra anh sẽ báo nhé”.

Mẹ Hạ đứng từ xa nhìn thấy con gái đang vui vẻ thì thở phào nhẹ nhõm,bà vốn là một người ích kỉ vô cùng, nhưng trong tận thâm tâm mình, bà luôn yêu thương cô vô điều kiện. Bà chỉ cảm thấy thằng bé Hoàng Minh Vũ không đủ khả năng bảo vệ cho con gái bà,nên bà mới bắt buộc viết lên câu chuyện giả dối ấy.Bác Lan,người hàng xóm bên cạnh bà lên tiếng trầm trồ khen ngợi.

“Con bé Nguyên càng lớn càng xinh đẹp, học lại giỏi nữa, sau này nhất định sẽ thành tài.Nhìn mà xem,cái cậu thanh niên kia cũng tuần tú như diễn viên ấy,nghe nói là một bác sĩ ở bệnh viện lớn nhất nước. Nghề nghiệp ổn định, nhìn qua là biết người tử tế,tôi thấy con bé nhà chị lên duyên với cậu ấy là tốt lắm.Dù sao cũng là cháu bà Năm,người cùng làng nước không đi đâu mà thiệt cả”.

“Chuyện của hai đứa nhỏ thì kệ cho chúng nó tự do,chứ em làm sao mà can thiệp vào được hả chị,con cái nó thích ai thì để cho nó tự lựa chọn.Mặc dù em cũng thích cậu bác sĩ trẻ kia,chỉ là không biết ý con bé Nguyên thế nào”,mẹ Hạ chăm chú hái chè nói chuyện.

Mục Thần nhìn theo động tác của Hạ Tiểu Nguyên, đôi tay chậm chậm ngắt từng búp chè xanh cho vào sọt.Đây là lần đầu tiên anh làm công việc này, cảm thấy rất vui vẻ,nó không khó như trong tưởng tượng của anh.

“Nguyên này,bao giờ em định về trường học vậy “

“Em cuối tháng tám anh ạ,kì nghỉ hè dài lắm,mẹ lại không muốn em ở trên đó,nên em về quê thôi.Thật ra,ở đó một mình cũng rất buồn “,Hạ Tiểu Nguyên chăm chú trả lời, đôi tay không còn hái búp nữa. Cô cố gắng đầu lên để cho nước mắt khỏi rơi xuống, mỉm cười nhìn anh.

“Sắp tới anh sẽ lên vùng núi cao cách đây 20km để tình nguyện,nếu em rảnh rỗi có thể đi cùng anh”

“Anh lên đó khám bệnh sao”

“Ừ,anh được cử lên đó hai tháng để khám bệnh cho những người dân tộc thiểu số. Bọn họ không được phổ biến rộng rãi về vấn đề vệ sinh an toàn thực phẩm, cách phòng ngừa bệnh tật,nên em thấy đấy, tỉ lệ tử vong ở đó rất cao.Cuộc sống thì thiếu thốn vật chất,anh không có nhiều tiền nên chỉ có thể bỏ ra sức thôi”,Mục Thần quay sang nhìn cô.

“Được, dù sao thì em ở nhà cũng không có việc gì làm cả,dịch tài liệu thì không có việc đều đặn,em đi lên đó cùng anh xem có giúp được gì không.Chỉ sợ lúc ấy anh chê em phiền phức đuổi về thôi”,Hạ Tiểu Nguyên là cười tươi, chiếc răng khểnh được đánh đá sáng chói dưới ánh mặt trời.

Mục Thần bị cuốn hút vào cái vẻ đẹp thuần khiết ấy,anh đưa tay chạm vào má cô khiến cho cả hai khựng lại,tim anh đập bang bang trong ngực từng hồi.Bầu không khí trở lên ngưng ngừng,gượng gạo,cho đến khi mẹ Hạ lên tiếng gọi.

“Nguyên,đã hái xong chưa con,đi về thôi,trời nắng lắm rồi “

Hạ Tiểu Nguyên chìm trong suy nghĩ hỗn loạn chợt giật mình thức tỉnh,cô lắc đầu cho cố quên đi những mờ ám vừa rồi. Cô rất cảm kích Mục Thần, giống như cô yêu quý Diệp Khanh vậy,nhưng tình yêu của cô chỉ có Hoàng Minh Vũ.Cho dù anh có phản bội lại nó,trái tim cô dù đau cũng không mở lòng cho ai bước vào.Cô nghĩ đến anh của mấy ngày trước, họ hạnh phúc với nhau bên bờ biển Tam Á,họ cùng hét tên nhau với biển rộng,cùng hạnh phúc ân ái triền miên.Vậy mà bây giờ anh lại đang rục rịch chuẩn bị đính hôn với người con gái khác,chẳng phải cô.Sinh nhật hai mươi tuổi Hạ Tiểu Nguyên, anh cùng người khác tiến vào lễ đường, đây là món quà lớn nhất anh muốn tặng cho cô đây sao.

Bữa cơm hôm nay có cả Mục Thần góp mặt, ba mẹ Hạ và ông nội rất vui vẻ trước sự nhiệt tình của anh,họ sảng khoái coi anh như một thành viên trong gia đình. Trong lúc ăn cơm,Mục Thần xin phép luôn mọi người về việc cô cùng anh lên bản Mạ cho lần tình nguyện này.Mẹ Hạ tuy thương xót con gái đi xa cùng cực vất vả,nhưng đó cũng là một ý kiến hay,vì bà biết, Hoàng Minh Vũ một ngày không xa sẽ tìm về đây.

Bản Mạ, xã Bắc Xa (huyện Đình Lập) là thôn giáp biên, nơi xa nhất của tỉnh Lạng Sơn. Bản Mạ là nơi bắt nguồn con sông Kỳ Cùng, con sông lớn nhất

của tỉnh đi qua năm huyện biên giới rồi đổ vào lưu vực sông Tây Giang (Trung Quốc). Những năm 2000 trở về trước, đời sống của người dân nơi đây hết sức khó khăn, hơn 95% diện tích đất tự nhiên của xã là đồi núi, cả xã không có điện, không đường. Mỗi lần ra thị trấn huyện, người dân chỉ có thể đi bộ, với cả đoạn đường đi và về hơn 100 km, mọi thứ hàng hóa đều phải cõng trên đôi vai.

Dự định xuất phát vào hai ngày nữa, vậy là Hạ Tiểu Nguyên chỉ có thời gian ngắn để chuẩn bị cho mình. Cô nhờ mẹ Hạ vận động trong thôn, ai có sách cũ không dùng đến thì đem quyên góp cho lũ trẻ nghèo khó. Những cuốn tạp chí, những tờ báo, lúc này lại trở nên vô cùng có ích. Hạ Tiểu Nguyên cùng Mục Thần theo anh lên sở y tế tỉnh để nhận thuốc và những dụng cụ cần thiết. Đi cùng với anh có hai vị bác sĩ cũng tầm bốn mươi tuổi, họ đều khâm phục anh tuổi trẻ tài cao, lại có tấm lòng nhân ái.

“Bây giờ em mới biết thì ra anh có lực hút mạnh đến như vậy, ai cũng đều rất yêu quý cái tính chân thật, hào phóng của anh”, Hạ Tiểu Nguyên thật lòng nói.

Mục Thần nhìn cô mỉm cười nói vu vơ “Ấy vậy mà vẫn có người không biết đấy, cố tình làm tim anh tan nát không thôi”.

Cô sượng người lại, đôi tay đang xếp thuốc cũng buông xuống, ánh mắt toát lên vẻ buồn bã.

“Người ta đã tuyệt tình đến vậy thì anh còn cố chấp theo đuổi làm gì, chỉ khiến bản thân càng ngày càng mệt mỏi”

Mục Thần cầm chặt hai tay Hạ Tiểu Nguyên, anh nhìn sâu vào đôi mắt trong veo của người con gái trước mắt.

“Nguyên, em biết tâm ý của anh rồi đấy, anh chỉ muốn được làm bạn với em, cho dù em có tình cảm gì với anh hay không cũng không sao cả. Chỉ cần đừng đẩy anh ra xa, đừng cố tỏ ra lạnh lùng xa cách, cứ coi anh như một người anh trai cũng được. Anh thích em là chuyện của anh, đừng bắt anh ngừng lại cảm giác của mình, bởi vì đến anh cũng không thể điều khiển được nó”.

Hạ Tiểu Nguyên im lặng không nói gì, chuyện tình cảm đã khiến cô quá mệt mỏi rồi, cô chẳng muốn nghĩ đến nữa. Buổi tối nằm trên giường, cô lúi điện thoại ra xem lại từng tấm ảnh của hai người mà nước mắt trực trào. Đã mười ngày rồi, mười ngày anh không gọi điện liên lạc gì với cô, cô đau lòng biết mấy. Nước Anh bây giờ nhộn nhịp lắm, tạp chí cứ đưa tin hai tập đoàn lớn kết giao khiến cả thế giới chấn động. Hoàng Minh Vũ cũng im lặng không lên tiếng, từng bài viết đều miêu tả về cuộc sống của bọn họ ra sao, lễ đính hôn có những cái gì, thật xa xỉ. Ngày mai, cô sẽ tắt máy suốt hai tháng, sẽ tự mình đứng dậy khỏi nỗi đau này..

Tại biệt thự nhà họ Hoàng, trong phòng Hoàng Minh Vũ ngổn ngang những mảnh vỡ, dưới đất đều là hình ảnh của Hạ Tiểu Nguyên và Mục Thần, từng hành động của họ đều không bỏ sót. Người con trai phong độ nay đã không còn, nhìn vào anh lúc này họ thấy một kẻ điên tình u uất. Mái tóc rối tung, râu ria lởm chởm trên khuôn mặt, đôi mắt đỏ ngầu do thức trắng đêm không ngủ. Mu bàn tay vẫn còn vết máu đọng lại, trông thê lương đến cùng cực.

Lại Minh Nguyệt bưng một bát canh gà hầm lên phòng, ánh mắt buồn bã đau thương nhìn người đàn ông mình yêu, ông trời thật tàn nhẫn. Người yêu anh thì anh không chú ý, người phản bội thì luôn nhận được những yêu thương. Ngồi xuống bên cạnh Hoàng Minh Vũ, cô cầm lấy tay anh mà nói.

“Vũ, anh ăn chút gì đó đi, trông anh mệt mỏi lắm đấy. Hãy quên tất cả mọi chuyện đi, chúng ta cùng nhau sống một cuộc sống như ngày còn nhỏ, được không anh”

“.....”

“Anh Minh Vũ, Hạ Tiểu Nguyên cũng đã thay lòng, cô ấy đang qua lại với người đàn ông khác, anh hà có gì phải dày vò bản thân mình đến như vậy”

“.....”

“Nhìn anh đau lòng, em cũng đau không kém. Anh biết rõ em yêu anh nhiều như thế nào mà, anh càng đau lòng vì cô ấy, em càng khó chịu đến không thể được”

“Nguyệt, anh rất mệt mỏi, đừng nói gì nữa, anh không muốn nghe. Em đi ra ngoài đi”, Hoàng Minh Vũ ôm đầu giọng uể oải.

“Anh đừng lạnh lùng như vậy với em, chẳng giống anh chút nào cả. Em không ngại đợi anh quên đi Hạ Tiểu Nguyên, cô ta cũng sẽ không liên quan gì đến cuộc sống của chúng ta nữa” Lại Minh Nguyệt vừa dọn dẹp căn phòng, vừa nói.

Hoàng Minh Vũ nhặt một tấm ảnh lên nhìn, cô trong bộ quần áo dân tộc thật khác biệt với ngày thường, nụ cười rạng rỡ duyên dáng làm anh sao lòng. Mười ngày xa nhau, mười ngày không gặp, anh nhớ Hạ Tiểu Nguyên đến cùng cực, tâm trí không kiểm soát. Anh rất muốn về tìm cô, nhưng sợ ánh mắt lạnh lùng của người con gái ấy, anh không biết phải đối mặt với gia đình cô như thế nào. Mẹ cô là người tình của ba anh, bà chính là người cướp đi ba khỏi tuổi thơ của anh, anh làm sao có thể tươi cười với bà được nữa.

Căn biệt thự rộng lớn bây giờ luôn âm u trong tâm trạng nặng nề, Lại Minh Nguyệt bước xuống tầng một đã nhìn thấy mẹ Hoàng đang ngồi xem ti vi, nhưng tâm trí lại bay đi nơi khác. Cô không biết rốt cuộc họ đã gặp phải chuyện gì, sao ai cũng đều khó hiểu đến như vậy.

“Bác, bác đang suy nghĩ gì mà ngăn người ra thế”, Lại Minh Nguyệt ôm vai Diệp Mẫn, cô ghé sát người dựa vào lòng bà mà nũng nịu

“Không có chuyện gì nghiêm trọng cả,bác chỉ đang nghĩ thấy gia đình có lỗi với con quá.Thằng bé Minh Vũ nó ngang bướng, cố chấp,làm con thiệt thòi rồi”

“Con không vội bác ạ,tâm trạng anh ấy bây giờ vẫn còn nghĩ về Hạ Tiểu Nguyên, hãy để anh ấy từ từ quên đi bác ạ.Dù sao bọn con cũng không về Việt Nam nữa, con tin anh Minh Vũ sẽ không làm mình thất vọng”

Diệp Mẫn nhớ lại lúc bà cầm kết quả xét nghiệm DAN trên tay,cả thế giới như sụp đổ trên đầu.Sự thật chứng minh Hạ Tiểu Nguyên chính là cái thai năm đó,bà đã khóc rất mức nỏ, khóc không phải vì chồng bà có con riêng, mà bà khóc vì thương cho con trai,nó đang yêu chính đứa em gái của mình. Bọn nó thậm chí còn loạn luân ăn ngủ với nhau,nghiệt ngã làm sao.

Đường đi lên bản Mạ phải vượt qua rất nhiều cản trở, giao thông thì không thuận lợi,đường xá chưa được tu sửa nên rất sóc.Hạ Tiểu Nguyên lác người bên nọ sang bên kia mà muốn ngắt đi,ánh nắng tháng sáu ngày càng gay gắt. Vì tiết kiệm xăng dầu mà không thể bật điều hòa, khiến cái oi bức càng trở nên khó chịu,ngột ngạt hơn.Mồ hôi chảy dòng xuống trên khuôn mặt hồng hào,mái tóc dài được cô cuộn lên cao cũng không đủ bớt nóng.Hai bên đường là vực sâu thẳm, nhìn xuống mà thót tim sợ hãi,Hạ Tiểu Nguyên lên tiếng hỏi Mục Thần.

“Anh đã đi tình nguyện ở những nơi nào rồi, cuộc sống ở đây vất vả như thế, bọn anh có gần gũi với họ không”

Mục Thần mỉm cười trước câu hỏi mơ hồ của cô “Anh cũng có đi vài lần rồi, mới đầu thì cảm thấy cực khổ lắm. Khi đó mới ra trường phải lên những chỗ như thế này,wifi không có,mạng cũng không,cuộc sống thiếu thốn nhiều khi đánh gục ý chí của anh.Nhưng rồi nhìn những đứa trẻ neho nhọc trong bệnh tật, không có thuốc chữa, tình thương trong tim nổi dậy,anh chẳng màng đến khổ sở nữa, chỉ mong đất nước phát triển, điện nước và y tế đến được với những bản làng nghèo.Để cho họ có một cuộc sống không khó khăn như bây giờ”

“VẬY NHỮNG TẬP ĐOÀN LỚN NHƯ DIỆP THI VÀ AT THÌ SAO,HỌ KHÔNG QUYÊN GÓP CHO NHỮNG VÙNG QUÊ NGHÈO NÀN NÀY SAO”

“Đây chỉ là một bản nghèo trong vô số những người nghèo khác trên thế giới. Nếu để cải thiện tất cả thì họ lấy đâu ra tiền hả em..Em không biết chứ,công ty Diệp Khanh mỗi năm đều quyên góp cho bệnh viện 20 tỷ tiền hỗ trợ, chưa kể bọn họ còn hảo tâm ở những nước khác”

Hoàng Chấn Khang từ công ty trở về vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy con trai đang dùng bữa với vợ mình, rất nhanh ông đi về phía đó ngồi xuống. Công việc gác lại mấy ngày đều chồng chất đến ngập mặt, những dự án lớn nhỏ,những công trình kiến trúc thì công đang dở cần thêm nguồn vốn rót vào khiến ông vô cùng mệt mỏi.

“Ba,công ty bận rộn vậy sao ba”,Hoàng Minh Vũ khuôn mặt không cảm xúc hỏi.

“Ừ,công việc rất nhiều, nên con cũng nên đến công ty thôi,ở nhà nhiều sẽ không thấy thoải mái”

“Con biết rồi, ba này,công việc quản lý chi nhánh ở Việt nam, ba điều người về đó làm đi.Con ăn no rồi, con nên trước đây”,bỏ lại phía sau ánh mắt buồn bã của Lại Minh Nguyệt, anh đi về phía cầu thang dẫn lên phòng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Người nhà họ Cung đến nơi cũng là gặp giáp mặt ba mẹ Hạ,họ nhìn nhau gật đầu rồi không ai nói gì,tất cả mọi sự chú ý đều đặt lên người đang nằm trong căn phòng đặc biệt kia.Mẹ Cung chạy lại phía con trai,nước mắt bà đã rơi đầy trên khuôn mặt xinh đẹp ấy,Cung Lâm chỉ có thể ôm mẹ mà an ủi.Bản thân anh cũng vô cùng sợ hãi,sợ ông trời bất công mang đi đứa em gái chưa kịp nhận lại của anh.

Mẹ Hạ cúi đầu ngồi một góc không dám lên tiếng, cũng chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn một nhà bốn người họ.Là bà có lỗi nên mới nên cơ sự ngày hôm nay,nếu không,con bé Nguyên cũng sẽ không bất hạnh như lúc này.

Cung Lâm nhìn qua ba Hạ,rồi lại nhìn sang gia đình mình, ý muốn nói ra sự thật lại thôi.Anh nhớ đến ánh mắt tràn ngập yêu thương của Hạ Tiểu Nguyên khi nhắc về bọn họ,có lẽ,như vậy thì tốt hơn.Bị ra một lý do khiến cho hai gia đình gần gũi, con bé sẽ không khó xử mà nhận lại họ.

“Ba,mẹ,ông nội,đây là người đã cứu Cung Lam và nuôi lớn con bé suốt hai mươi sáu năm nay,bọn họ đều ở Việt Nam”,Cung Lâm ôm vai mẹ Cung lại gần ông bà Hạ.

Mẹ Hạ giật mình khó hiểu nhìn Cung Lâm,tại sao cậu ấy lại nói giúp cho bà,chẳng phải lúc này đã thực tức giận lắm sao.Bà định lên tiếng bác bỏ thì cái nắm tay của mẹ Cung khiến bà lưỡng lự.

“Gia đình tôi đã tìm con bé rất lâu,cứ ngỡ nó mệnh khổ không còn trên đời này nữa. Thật may đã gặp được anh chị,gia đình tôi không biết phải cảm ơn như thế nào nữa “

“Đây là chiếc lắc của con bé đeo khi ấy,bà xem có đúng là của gia đình các người không.Vợ chồng chúng tôi không có con,Hạ Tiểu Nguyên chính là vô cùng quan trọng.Bây giờ con bé xảy ra cơ sự này,trước mắt chúng ta đừng nói đến chuyện con bé sẽ ở với ai”,lấy ra từ trong túi xách một chiếc hộp nhỏ bằng nhung gấm,mẹ Hạ đưa cho Cung phu nhân.

Hạ Vân gật đầu chào hỏi hai người đàn ông quyền lực đang đứng đó,ông cũng không bước đến bắt chuyện hay đứng gần.Quanh năm chăm mắt với quê nghèo,bỗng chống lại được gia đình giàu có mang ơn,ông cảm giác không thích ứng nổi.

“Vợ chồng tôi không biết phải cảm ơn gia đình như thế nào nữa,Cung gia mang ơn các người suốt đời này”,ba Cung tiến lại vỗ vai người đàn ông có mái tóc đã điểm hoa râm,khuôn mặt ngăm đen vì phơi nắng.

“Không, con bé Nguyên cũng là con gái của chúng tôi,cả đời này vợ chồng chúng tôi chỉ cần nó”,ba Hạ thở dài trả lời.

Trong phòng bệnh bỗng vang lên một tiếng chuông liên hồi,các bác sĩ tất tả chạy lại đưa cô quay trở về phòng cấp cứu đặc biệt, mẹ Hạ cùng mẹ Cung run rẩy không đứng vững,con bé lại phải trải qua những gì nữa đây.

Một bác sĩ tốt tá chạy ra,anh ta gấp gấp nói trong hơi thở hỗn loạn “Bệnh nhân đang có biểu hiện tình trạng kháng thuốc, chúng tôi nghi lúc trước cô ấy đã bị tiêm vào người một loại thuốc gây ra sự chống lại với tất cả những kháng sinh truyền vào cơ thể. Tình hình bây giờ rất nguy kịch,có thể sẽ không cứu được “.

Cung Lâm kích động túm chặt cổ người đàn ông mặc áo blu trắng, ánh mắt giết người mang hơi thở của chết chóc “Mày nói cái gì,thế bọn bác sĩ chúng mày mặc trên người chiếc áo này để làm gì hả.Còn không mau tìm cách để giữ mạng sống cho con bé”

“Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức, trên thế giới chưa có ai nghiên cứu ra loại thuốc cải thiện được sự hấp thụ về trạng thái ban đầu”,mặc dù rất sợ người đàn ông đang túm chặt cổ áo mình,nhưng là một bác sĩ,hắn phải nói ra sự thật.

“Javel bao lâu thì về đến đây”,ông cụ Cung thân thể run run,nhưng phong thái của một người đứng đầu tổ chức mafia mấy chục năm,ông bình tĩnh quay sang con trai.

“Hai tiếng nữa, thưa ba”,ba Cung nhìn ông cụ trả lời, ngay lúc này tâm trạng ai cũng chỉ có hai tiếng “sợ hãi”.

“Hai tiếng, chúng tôi cần các người cố gắng duy trì sự sống trong vòng hai tiếng cho con bé,các cậu làm được không “,quét ánh mắt sắc lạnh,ông cụ Cung gia ra lệnh.

Hoàng Minh Vũ chạy vào đến nơi thì bất ngờ trước sự có mặt của đại gia đình họ Cung,anh đảo mắt nhìn Cung Lâm rồi chạy về phía phòng cô,nhưng trong đó trống không, anh khó hiểu quay ra nhìn thì mẹ Hạ lên tiếng.

“Con bé xảy ra tình trạng kháng thuốc,bác sĩ nói trước kia con bé đã bị tiêm vào người một loại virus kháng thể hấp thụ tất cả kháng sinh vào người. Bây giờ sự sống của con bé chỉ còn hai tiếng đồng hồ,nếu bác sĩ nhà họ Cung không về kịp,con bé sẽ chết”.

Hoàng Minh Vũ không tin vào những gì mẹ Hạ nói,anh cố gắng lấy lại bình tĩnh trấn an bản thân,những khớp xương nổi lên do nắm đấm quá chặt,anh ngồi phịch xuống cửa phòng ôm đầu rơi nước mắt.Một người đàn ông cao cao tại thượng,một người mưu mô xảo quyệt trên thương trường,bây giờ nhìn vào không khác gì một đứa trẻ cần được che chở.Bà vai run run từng hồi,Cung Lâm mặc dù vô cùng tức giận cho những gì Hạ Tiểu Nguyên phải trải qua,nhưng người này lại là người con bé cần nhất lúc này.

“Đứng lên,cậu là người có sức ảnh hưởng đến con bé nhiều nhất,tôi không cho phép cậu xảy ra mệnh hệ gì “

“Là lỗi của tôi,nếu không phải vì tôi,Lại Minh Nguyệt cũng sẽ không tiêm vào người cô ấy loại virus đó.Tôi là một thằng khốn nạn không đáng được sống trên đời này”

Cung Lâm bất ngờ trước những thông tin nghe được từ Hoàng Minh Vũ,anh túm cổ lôi cậu ta đứng dậy đối mặt với mình,gọng nói phẫn nộ đầy tức giận.

“Cậu nói cái gì,cậu nói lại cho tôi xem.Là ai tiêm cái thuốc ấy vào người con bé hả”

“Là con gái Lại Cung Nam,tập đoàn Star”,Hoàng Minh Vũ giọng khản đặc trả lời.

“Mẹ kiếp”,nắm chặt tay đấm vào vách tường đối diện khiến một mảng bị nứt rạn,Cung Lâm anh mắt đỏ ngầu như vampire,anh lôi điện thoại ra gọi cho Key,một trong bốn người nắm giữ vị trí quan trọng của Cung Âu.

“Tập đoàn Star,tôi không muốn nhìn thấy nó tồn tại.Còn nữa, bắt sống gia đình nhà họ Lại cho tôi,đặc biệt là Lại Minh Nguyệt,cô ta nhất định phải sống sót”.

Lăng Phong cùng Hà Tiểu Tinh đứng từ xa nhìn vào,anh mắt anh buồn bã không thấy đáy.Anh biết rồi cũng sẽ có một ngày người con gái ấy nhận ra tình cảm của mình, chỉ là không nghĩ đến ông trời chó treo lại thử thách cô tàn nhẫn đến như thế.Anh nắm chặt tay rồi lại buông,có lẽ anh nên buông bỏ cái tình cảm mù quáng này,để cho cô không còn khổ sở vì dẫn vệt nữa.

“Phong, chúng ta vào đi, anh đừng để bản thân kiệt sức, Hạ Tiểu Nguyên không muốn như vậy đâu. Cô ấy là một cô gái mạnh mẽ lắm, chắc chắn sẽ vượt qua được”, Hà Tiểu Tịnh đau đớn nhìn anh.

Hai tiếng trôi qua là hai tiếng đáng sợ nhất trong những người ngồi ở đây, cái lúc mà họ cho là tuyệt vọng nhất thì ở phía hành lang, bóng Javel hót hải chạy lại, hơi thở có chút mệt nhọc. Javel là một bác sĩ của gia tộc Cung gia, anh lớn lên cùng Cung Lâm từ nhỏ. Vì có năng khiếu nên từ năm mười tuổi đã được ông cụ Cung gửi vào huấn luyện đặc biệt và học về Y thuật. Mọi loại thuốc làm tăng thể lực, cầm máu, anh đều phải tự nghiên cứu ra. Thân là một phần của Mafia, đây là điều bắt buộc anh phải làm được.

“Lão đại”, Javel cúi đầu trước Cung Lâm.

“Vào đi, con bé tất cả đều nhờ vào cậu, đừng làm chúng tôi thất vọng”, Cung Lâm vỗ vai Javel, anh thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng xuống. Anh tin Javel sẽ cứu được Hạ Tiểu Nguyên.

Ba tiếng đồng hồ nữa trôi qua, cánh cửa cuối cùng cũng bật mở, Javel tháo khẩu trang xuống, đôi mắt anh đỏ sọng vì quá mệt mỏi.

“Bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm, thuốc đã có dấu hiệu tiếp nhận, mọi người có thể yên tâm rồi. Khoảng bảy ngày nữa cô ấy sẽ tỉnh, nhưng vì vết thương quá nhiều nên sẽ vô cùng đau đớn, tôi cần trở về điều chế loại giảm đau phù hợp với tình trạng hiện nay của bệnh nhân”

Hơi thở kìm nén cuối cùng cũng được xuôi xuống, Hà Tiểu Tịnh cầm chặt tay Lăng Phong mà khóc trong sung sướng, cuối cùng ông trời cũng có mắt, không nhẫn tâm cướp cô ấy khỏi bọn họ.

Mẹ Cung và mẹ Hạ nhìn nhau, tâm trạng của người làm mẹ cả hai đều thấu hiểu, con bé mạng lớn thoát khỏi lưỡi hái của tử thần, thật tốt quá rồi.

“Đừng lo lắng nữa chị, Javel là bác sĩ vô cùng giỏi của Cung gia, tin tưởng thằng bé, nó sẽ khiến con bé hồi phục lại nhanh thôi”, vỗ lên mu bàn tay ngăm đen mà đầy vết chai sạn của người bên cạnh, mẹ Cung an ủi.

Bang Canifolia, Mỹ

Lại Cung Nam ngồi trên một chiếc ghế da màu đen được làm từ da rắn, bàn tay phải nọ đập lên chiếc bàn bên cạnh. Đường đường là một người đứng trên đỉnh cao muôn người kính nể, bỗng chốc không còn gì cả, lại phải trốn lui trốn lui khiến ông vô cùng căm hận. May mắn là vẫn còn một bang phái nhỏ ở Mỹ vẫn luôn trung thành với ông, những tên tù nhân man rợ được ông cứu ra khỏi sự truy nã của cảnh sát quốc tế.

Lại Minh Nguyệt như người điên, thân thể run lên từng hồi trong sợ hãi, cô lúc này chẳng còn là tiểu thư cao quý nữa. Miệng lắp bắp không ngừng khiến cho vợ chồng Lại Cung Nam đau lòng, ông rít lên trong căm hận.

“Hoàng Chấn Khang, Hoàng Minh Vũ, Hạ Tiểu Nguyên, các người chờ xem, xem ta đem đến món quà gì cho chúng mày, hahahaha”

Trong đầu hiện lên một kế hoạch độc ác, Lại Cung Nam ôm con gái vào lòng mà dỗ dành không thôi, đây là đứa con gái duy nhất của ông, làm sao ông không yêu thương cho được.

“Ngao, ba sẽ trả thù cho con, sẽ giết chết hết những kẻ làm con đau lòng”

Hai mươi tư giờ sau, mọi người lần lượt được vào thăm Hạ Tiểu Nguyên, khuôn mặt cô cũng đã không còn thiếu sức sống nữa, mỗi ngày đều được Javel tiêm cho một ống màu đỏ vào trong người, nhịp tim và huyết áp cô đã ổn định. Hôm nay là ngày thứ bảy, Hoàng Minh Vũ mặc quần áo bảo hộ, đôi tay đan vào tay cô, anh nói.

“Nguyên, em biết không, em thật tàn nhẫn khi luôn làm mọi người sợ hãi hết lần này đến lần khác. Anh biết là anh sai, anh không có tư cách yêu cầu em phải tha thứ, chỉ mong em tỉnh lại nhìn anh thôi”

“Nguyên, em còn nhớ lời hứa của chúng ta ở bờ biển Tam Á không, anh đã nói sẽ yêu em hết đời này, anh vẫn đang thực hiện lời hứa đó với em đây”

“Nguyên, dì An Nhã và chú Hạ Vân rất đau lòng, nhìn chú dì như già đi thêm chục tuổi, họ không chịu ăn uống cũng không chịu nghỉ ngơi mặc cho mọi người khuyên bảo, em mau tỉnh lại đi”

“Nguyên, ba cô bạn của em đã khóc ròng hết nước mắt rồi, nhất là cái cô Hà Tiểu Tịnh ấy, cô ta thật phiền. À, mà em đừng buồn hay dằn vặt vì Lăng Phong nữa, cậu ấy đã chịu nói chuyện với anh rồi. Cậu ấy nói sẽ chúc phúc cho hai người chúng ta, em à”

Hạ Tiểu Nguyên mơ một giấc mơ suốt bảy ngày qua, trong mơ cô nhìn thấy mình trở lại cái tuổi mười chín, bên cạnh là một chàng trai mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng nụ cười rạng rỡ. Anh nắm tay cô, bọn họ rất hạnh phúc, ai nhìn cũng ngưỡng mộ. Cô nghe thấy người ấy nói với cô rằng “Anh sẽ đưa em đi khắp thế gian, em thích đi đâu, bảo anh, anh dẫn em đi”. Cô nhìn thấy hai thân ảnh ôm nhau trên bờ biển rộng lớn, người con trai đó chính là người cô yêu - Hoàng Minh Vũ.

Cô nghe thấy tiếng anh khóc, cô rất muốn tỉnh dậy nhưng lại không thể nhúc nhích, cô rất đau. Cô muốn nói với anh là cô không hận anh nữa, mọi chuyện đã qua rồi, dù sao thì đó cũng không phải lỗi của anh. Hạ Tiểu Nguyên lại nhìn thấy một đứa bé trai kháu khỉnh, nó đứng bên kia cây cầu bắc qua thiên đường, đôi môi chum chim đỏ hồng, nói vọng lại.

“Mẹ, con là con trai của mẹ đây, mẹ có nhớ con không. Con sống ở đây rất tốt, mẹ đừng lưu luyến mà tự trách mình, ba và ông bà đang chờ mẹ tỉnh lại. Mẹ ngủ lâu rồi, nên dậy thôi, con sẽ phù hộ cho hai người mau đón em trai, em gái mới”

Mí mắt nặng trĩu từ từ mở ra, Hạ Tiểu Nguyên cố gắng thích nghi với ánh sáng chói lòa trong căn phòng xa hoa đầy đủ tiện nghi này, cô nhìn xuống bàn tay bị nắm chặt bởi một người. Anh gục đầu bên cạnh giường, khuôn mặt mệt mỏi vô cùng, đôi lông mày vẫn luôn nhíu chặt lại như đang sợ hãi. Cô nâng bàn tay còn lại lên chạm vào nó khiến người đang ngủ giật mình tỉnh giấc.

Hoàng Minh Vũ đôi mắt đỏ hoe nhìn cô gái đang nằm trên giường bệnh, em hơi mỉm cười, đôi tay mảnh khảnh đưa lên sờ vào khuôn mặt anh, giọng khàn đặc.

“Minh... Vũ”

Anh vội vàng bấm nút chuông kêu reng reng, cầm chặt tay người con gái ấy, nước mắt rơi xuống tràn vào khoe môi mặn chát.

“Em tỉnh rồi, cảm tạ trời đất, cuối cùng em cũng tỉnh”.

Javel đang ngồi cùng Cung Lâm trong phòng bác sĩ thì nghe thấy tiếng chuông, anh đứng bật dậy chạy lao ra ngoài không quên nói với chủ nhân của mình.

“Bệnh nhân đã tỉnh lại, đi thôi”.

Kiểm tra tổng thể cho Hạ Tiểu Nguyên, Javel gật đầu khẳng định cô đã hoàn toàn thoát khỏi con nguy hiểm, tỉnh lại đã là một kì tích. Bây giờ chỉ cần cô phục hồi sức khỏe là có thể ra viện được, tuy nhiên cũng không được kích động.

Mẹ Hạ vui mừng rơi nước mắt, bà ngồi xuống cạnh con gái, trách móc không thôi.

“Cái con hư đốn này, sao không chịu nghe lời mẹ thế hả, con có biết con làm cho mọi người lo lắng lắm không hả, cứ nằm im một chỗ đến giờ mới chịu tỉnh lại”

“Mẹ....” Hạ Tiểu Nguyên khó nhọc gọi tên bà thì bị bà ngăn lại

“Con vừa mới tỉnh dậy không được nói chuyện quá nhiều, đây, mẹ có nấu canh gà cho con bồi bổ thân thể để lấy lại sức, mẹ dứt cho con nhé”, mẹ Hạ cầm chiếc cặp lồng mức từng thìa ra bát.

Hạ Tiểu Nguyên đảo mắt quanh những người có mặt trong phòng, khi nhìn thấy hình ảnh người phụ nữ đứng sâu phía góc tường, bàn tay cô hơi siết chặt lại, cô biết người đó là ai. Thời gian hôn mê cô vẫn ý thức được hành vi và nghe được những lời tâm sự của người bên cạnh, cô nghe thấy mẹ Hạ nói rằng cô không phải con ruột của người. Mẹ nói gia đình cô là một gia đình vô cùng có thể lực, mẹ nói cô thật ra là bảo bối bị mất tích của nhà họ Cung, cô tên Cung Lam.

Người phụ nữ ấy có một đôi mắt rất giống cô, không, là cô giống bà mới đúng. Cô nhớ lại khuôn mặt hốt hoảng của bà trong căn phòng ấy, nhớ lại những cảm giác thân thuộc không lời giải thích khi ở cạnh Cung Lâm. Thì ra bọn họ là ruột thịt của cô, là ba mẹ ruột của cô sao...

“Mẹ..”, cô nhìn thân hình yếu đuối của bà, giọng nghẹn ngào gọi tên. Cô không hận bọn họ, bởi vì bọn họ không bỏ rơi cô, thậm chí còn đi tìm cô suốt gần ba mươi năm. Tìm một người không biết còn sống hay đã chết, họ mặc kệ vẫn cứ làm, vậy cô lấy lý do gì mà hận, mà xa cách đây. Cô bây giờ có hai người mẹ, người ba, có ông nội, có anh trai, cô cảm ơn ông trời còn không kịp nữa.

Mẹ Cung giật mình ngẩng đầu lên, con gái bà đang gọi bà là mẹ, có phải là bà không nghe nhầm không.

“Ba, mẹ, ông nội, anh trai, con xin lỗi vì đã làm mọi người lo lắng”, cô gọi tên họ trong tiếng nấc nghẹn ngào.

Mẹ Cung lắc đầu chạy lại phía cô, bàn tay cầm chặt, bà ôm cô vào lòng, cái ôm suốt gần ba mươi năm mới thực hiện được. Bà đã ao ước vô số lần trong đời tiếng gọi mẹ ấy, cuối cùng cũng được chính tai nghe thấy, hạnh phúc lan tỏa không thôi. Ba Cung ôm chặt hai mẹ con vào lòng, một người đàn ông đứng trên vạn người, một ông trùm mafia cũng có ngày rơi nước mắt vì xúc động. Ông vỗ vai vợ an ủi hai mẹ con.

“Được rồi, đừng khóc nữa, bà khóc sẽ khiến con gái khóc theo rồi. Con bé vừa mới tỉnh lại”.

Ăn xong bát canh gà của mẹ Hạ, Hạ Tiểu Nguyên chìm vào giấc ngủ, có lẽ vì chưa phục hồi lại hoàn toàn nên cô cảm thấy mệt. Javel gọi riêng Cung Lâm lại một góc, anh hạ thấp giọng.

“Lão đại, loại thuốc được tiêm vào người tiểu thư em đã tra ra được, là “đứa con” của Sawdust. Em đã cho người điều tra thì chỉ biết hắn đã được một tổ chức khác cứu ra khỏi nhà tù Calibe, hiện giờ hành tung không rõ”

“Vậy có ảnh hưởng gì đến con bé không”

“Loại virus này được gọi với cái tên là HM02, nó khiến cho cơ thể kháng lại tất cả các thành phần thuốc khác, và giết chết sự phát triển của trứng gây vô sinh. Theo như em suy đoán, là có người đã ra lệnh cho Sawdust làm việc này, bởi vì trước đó chưa bao giờ nghiên cứu loại thuốc liên quan đến sinh nở”.

Cung Lâm hai tay đút túi quần, mắt nhìn xa xăm qua khung cửa sổ, anh len lỏi trong suy nghĩ của mình. Rốt cuộc tổ chức nào đã cứu Sawdust - kẻ sát nhân

biến thái ấy ra khỏi nhà tù Calibe.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi* ? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Hạ Tiểu Nguyên cùng Mục Thần sau hai tiếng đồng hồ cũng tới nơi, cô đảo mắt nhìn khung cảnh nghèo nàn nơi đây mà xót xa. Những đứa trẻ đen nhẻm gầy guộc, trên người mặc những bộ quần áo không biết có bao nhiêu miếng vá. Cuộc sống nơi này vẫn còn chật vật, thiếu thốn đến vô cùng.

Hai tháng ở bản Mạc, Hạ Tiểu Nguyên cùng Mục Thần làm công tác tình nguyện cho dân làng, cô lên lớp dạy cho các em nhỏ trong bản đọc chữ, đánh vần. Thi thoảng nhớ gia đình, Mục Thần trở cô ra chợ, nơi duy nhất bắt được sóng điện thoại. Gọi điện về cho mẹ Hạ, cô lưỡng lự muốn hỏi nhưng lại thôi. Nhìn người con trai đang chờ cô trên chiếc xe máy Dream cũ kỹ mượn được của trưởng bản, cô thờ dãi bỏ đi ý định gọi điện cho ai đó bên nước Anh xa xôi.

“Minh về thôi anh, chắc mấy đứa trẻ hóng em lắm ấy”

“Nhanh thật, cũng sắp hết hai tháng ở nơi này rồi, em có thấy lưu luyến họ không”

“Có chứ, bọn trẻ rất đáng yêu anh ạ, nơi này còn nghèo quá. Em mong sao nhà nước sẽ chú ý hơn đến những vùng sâu vùng xa này”.

Trở về nhà trưởng bản, Hạ Tiểu Nguyên nhìn thấy mấy đứa trẻ khuôn mặt lem luốc, đứng đó từ lúc nào. Trên tay cầm bó hoa dại đủ màu sắc, chúng chạy vòng quanh cô mà hát “Happy birthday”. Khuôn mặt nghẹn ngào không kìm được cảm xúc, tuổi hai mươi, cô đón sinh nhật trên một vùng núi cao vắng vẻ, chẳng có anh bên cạnh. Ngày hôm nay, anh cùng người con gái ấy bước vào lễ đường.

***** **†***** *****

Hôm nay là sinh nhật người con gái ấy, cũng là ngày anh phải khoác lên mình cái mác con rể nhà họ Lại. Hoàng Minh Vũ ngồi trong căn phòng tối om không một chút ánh sáng, chiếc áo vest cài hoa đắt tiền vẫn được đặt trên giường, ánh mắt anh đau lòng nhìn những tấm hình được gửi tới. Cô vẫn thế sau hai tháng không gặp, nụ cười tỏa nắng không vương bận ưu phiền, bên cạnh cô là một người đàn ông mặc áo blu trắng. Bọn họ cùng nhau nô đùa giữa bọn trẻ, cùng nhau giúp đỡ một bà cụ qua suối, cùng nhau nấu cơm trong ngôi bếp khói rạ.

Hoàng Minh Vũ đưa tay lên sờ vào nụ cười ấy, cô gái của anh, người anh yêu lại là con của kẻ thứ ba phá vỡ hạnh phúc gia đình anh. Anh làm sao có thể đối mặt được với sự thật này, anh nhớ cô phát điên lên rồi. Nhiều lúc yếu đuối chỉ muốn chạy ngay về Việt Nam thăm người con gái đó, nhưng lại chần chừ, chẳng phải cô đang rất hạnh phúc sao, chẳng phải cô đang cùng người mới vui vẻ sao.

“Vũ, đến giờ rồi con. Xuống dưới đi, khách khứa họ đến hết cả rồi”, mẹ Hoàng vỗ vai anh dặn dò. Bà sợ không dám nhìn thẳng vào mắt cô gái trong ảnh, nó như bóc trần sự độc ác của bà.

Hôm nay là lễ đính hôn của hai nhà Hoàng-Lại, khách khứa được mời tới đều là những nhân vật có máu mặt trong giới kinh doanh. Hoàng Minh Vũ khoác lên người bộ quần áo được đặt may sẵn, khuôn mặt anh lạnh lùng, không còn ấm áp như xưa. Bước ra khỏi cửa đã nhìn thấy Lại Minh Nguyệt, anh không nhìn thẳng vào cô nhưng vẫn đưa tay ra nắm lấy bàn tay của người đấy. Một lễ đính hôn không tình yêu, anh tự chế giễu cuộc đời mình sao mờ mịt và nhạt nhẽo đến vậy.

“Anh Minh Vũ, anh làm em đau quá”, Lại Minh Nguyệt bị cái bóp chặt của Hoàng Minh Vũ mà kêu la.

“Anh xin lỗi, mình xuống dưới thôi”

Mạnh Cường cùng Loan cũng được mời đến trong buổi lễ đính hôn, mặc cho người yêu mình niề m nở thì cô lại khác, cô căm ghét cái tên Hoàng Minh Vũ kia. Hạ Tiểu Nguyên là đứa em gái cô vô cùng thích, con bé giản dị lại đáng yêu, nhưng năm lần bảy lượt đều bị tên khốn này xoay vòng. Cô nhớ lại cái cuộc gọi cách đây hơn hai tháng trước, chắc con bé buồn và đau đớn lắm. Tạp chí rầm rộ đưa tin, cô đã từng lo lắng gọi điện thoại cho Hạ Tiểu Nguyên rất nhiều lần nhưng đều không thể liên lạc được.

“Chúc mừng em nhé, hôm nay trông em thật đẹp”, Mạnh Cường đưa ly rượu lên cùng với Lại Minh Nguyệt.

“Cảm ơn anh, vợ sắp cưới của anh cũng thế, em thật hâm mộ hai người”

“Đúng rồi, chỉ những người yêu thương nhau thật lòng thì mới được hạnh phúc đến cuối đời thôi. Còn cái kiểu mà đi cướp của người khác thì không bao giờ có đầu, em gái ạ”, Loan mỉm cười đá xéo.

“Loan, ăn nói lung tung gì thế”, Mạnh Cường gắt nhẹ người yêu, anh cười giả là xin lỗi Lại Minh Nguyệt.

Hoàng Minh Vũ siết chặt ly rượu vang đỏ trên tay, khuôn mặt cứng đờ vô vàn cảm xúc, ánh mắt buồn bã rất nhanh trở lại như thường, anh cầm tay vị hôn

thê mỉm cười.

“Cảm ơn ý tốt của chị, chúng tôi nhất định sẽ hạnh phúc như chị và Mạnh Cường “

Buổi lễ đính hôn cứ như vậy diễn ra, hình ảnh cô dâu chú rể hiện đầy trên các trang tạp chí kinh tế, báo mạng, facebook. Diệp Khanh đứng ở một góc tối trong phòng, ánh mắt hiện lên vẻ tức giận. Anh đã buông tay để cho cô vui vẻ với lựa chọn của mình, nhưng trước mắt anh đây là cái gì. Người đàn ông cô yêu đang tay trong tay với vị hôn thê, trao nhau lời thề trước chúa, vậy còn cô, cô ở đâu.

Anh đã về Việt Nam tìm cô khắp nơi thậm chí về cả quê Lạng Sơn cô ở, nhưng cô không có ở đó. Gặp ba mẹ cô họ chỉ nói với anh rằng cô đã hai tháng nay không về nhà, không biết con bé đi đâu. Mặc dù hoài nghi nhưng anh vẫn phải tin khi một tuần liên tiếp sau đó cô đều biệt tăm. Đi thẳng về phía đôi trai gái đang vui vẻ tươi cười, Diệp Khanh chúc mừng.

“Chúc cháu cuối cùng cũng tìm được người thích hợp với mình, ráng sống hạnh phúc cùng nhau nhé”

Hoàng Minh Vũ sững người lại, nhưng rất nhanh anh mỉm cười đối thoại lại với cậu của mình.

“Cậu, cậu cũng nên tìm mợ cho cháu đi thôi. Biết đâu chúng ta sẽ tổ chức cùng một ngày”

“Thật tiếc, cô ấy trốn kỹ quá, cậu chưa tìm được, nếu tìm thấy nhất định sẽ không buông tay”.

Hai ánh mắt nhìn nhau rực lửa, Diệp Khanh cười khẩy rồi quay người đi về phía sảnh, anh thật chán ghét cái không khí này, người thì đang vui vẻ, người thì cô đơn không biết đang ở nơi nào.

**** * * * * *

Hạ Tiểu Nguyên ngồi chết lặng trước màn hình tivi 24inch của gia đình trường bản, cô cố gắng không để cho nước mắt giàn ra. Hình ảnh một đôi nam nữ khoác tay nhau mỉm cười chúc rượu quan khách khiến trái tim cô vỡ vụn. Đã rất nhiều đêm cô giật mình tỉnh giấc vì nhớ anh đến cồn cào, cô tự an ủi bản thân chắc là có hiểu lầm gì đó. Anh trên tivi trông rất bảnh, hào quang phát ra khiến người xung quanh ngưỡng mộ, tay cầm lấy tay vị hôn thê xinh đẹp. Anh đập tan những giấc mộng họ đã mơ, những lời hứa hẹn đã có.

Mục Thần ôm vai cô dẫn ra ngoài, bầu trời hôm nay nhiều sao quá, cô cứ ngẩng mà đếm hết một trăm rồi lại hai trăm. Hai hàng nước mắt nhòe đi khiến cô không thể tiếp tục, giữa những núi cao trùng trùng điệp điệp, tiếng người con gái khóc thê lương vang vọng trong tiếng gió. Mục Thần ngả cô vào vai mình, đôi tay rắn chắc lau đi những dòng lệ kia, tìm anh thất lại. Có ai hiểu được nỗi lòng của một người đàn ông đơn phương như anh.

“Nguyên, chuyện gì bề tắc rồi cũng sẽ tìm ra lối, em hãy khóc đi, khóc cho vơi hết những đau buồn mà em phải chịu đựng. Ngày mai mặt trời lên, em hãy là một cô gái hoàn toàn khác, em lụy tình như vậy, ba mẹ em sẽ rất đau lòng”, Mục Thần vỗ vai người con gái ấy, anh an ủi cô cũng như anh tự an ủi mình.

“Tại sao.. Tại sao anh ấy lại lừa dối em. Tại sao lại lấy cô gái đó.. Đã hứa cùng nhau vượt qua tất cả.. tại sao chứ...”, cô nức nghẹn trong tiếng khóc của mình.

Ngày hôm nay là sinh nhật cô, cũng là ngày anh đến bên người con gái khác, bọn họ cứ thế đánh mất nhau trong những sai lầm của người lớn.

Anh Nhã cùng chồng là Hạ Vân đang ngồi ăn cơm cùng nhau thì tivi chuyển sang kênh khác, giọng nói của biên tập viên lọt vào tai khiến đôi đũa đang gấp thức ăn khựng lại “Lễ đính hôn của hai người thừa kế tập đoàn xuyên quốc gia AT và Star, Lại Minh Nguyệt và Hoàng Minh Vũ gây chấn động nền kinh tế thế giới “Hạ Vân nhìn sang vợ, ông ngáp ngừng.

“Con bé Nguyên, không biết có nó biết tin này không nữa “

“Biết thì càng tốt chứ sao, thà để chúng nó khổ sở một lần còn hơn biết được cái điều không nên biết ấy”, mẹ Hạ vừa xới cơm vừa quay ra nói với chồng bằng giọng nghiêm túc “Rồi con bé sẽ quên được thôi, ông đừng lo lắng quá”

Hai tháng tình nguyện trôi đi, hôm nay Hạ Tiểu Nguyên cùng Mục Thần và đoàn tình nguyện cùng nhau ra về. Cô quay lại nhìn nơi đây khi chiếc xe càng xa dần, hi vọng một ngày nào đó cô quay lại, nơi này sẽ không còn nghèo khó như bây giờ nữa. Các em nhỏ sẽ được đến trường, bản làng sẽ không còn những chiếc nhà lợp rơm.

“Nguyên, về đến nhà rồi em”

“Nhanh vậy sao anh, anh vào nhà chơi chút rồi dùng bữa luôn. Trời cũng đã gần tối rồi “

Hạ Tiểu Nguyên cùng Mục Thần sóng vai đi trên con đường làng rải rác những cọng rơm phơi của những hộ gia đình gần đó. Ở một góc khuất không xa, hình bóng thê lương của một chàng trai in dài dưới bóng hoàng hôn chiều.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Ngày nào cũng phải chịu đựng sự chăm sóc tận tình của hai ba mẹ mà Hạ Tiểu Nguyên thấy mình sắp tròn như hòn bi rồi, những lúc đấy cô đều nhắm mắt khổ sở nhìn Hoàng Minh Vũ thì đều nhận được cái mỉm cười an ủi.

“Ráng ăn đi em, trông em gầy lắm đấy, biết không hả. Phải ăn thật nhiều thì mới có sức, khỏe lại anh đưa em đi chơi nhé”

“Em muốn đi Tam Á lần nữa được không anh, cũng đã sáu năm rồi không quay lại, nơi đó giờ chắc thay đổi nhiều lắm”, Hạ Tiểu Nguyên nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn, từng bông tuyết bay trong gió lạnh trắng xóa cả một vùng trời.

“Được, đợi em hồi phục chúng ta sẽ lại về đó, Em còn nhớ lời hứa của chúng ta ngày đó không? Nguyên, anh xin lỗi vì tất cả những gì đã xảy ra trong thời gian qua, là do anh cố chấp mù quáng không tin tưởng nên mới hiểu lầm em như vậy. Anh đúng là một thằng tồi, đúng không”, Hoàng Minh Vũ cầm lấy đôi bàn tay trắng muốt mà bóp chặt, ánh mắt đỏ hoe nhìn cô yêu thương.

Lăng Phong tay cầm giỏ hoa quả đứng ở ngoài cửa từ rất lâu, đủ để nhìn thấy những ân cần mà họ trao nhau lúc này. Đôi tay siết chặt, móng tay bấm vào da thịt gần như tứa máu, anh gồng mình lên trong cơn đau. Anh yêu cô ngàn ấy năm, anh chấp nhận vì cô làm tất cả những gì khiến cô vui vẻ, nhưng bây giờ anh biết rồi. Cô chỉ vui vẻ khi ở bên Hoàng Minh Vũ, ở bên cậu ấy, cô chẳng còn buồn đau hay sầu muộn.

Hạ Tiểu Tĩnh khẽ đưa tay chạm vào vai Lăng Phong, không vỗ cũng chẳng lên tiếng cho sự im lặng quý giá này. Cô biết anh đau lòng khi nhìn thấy cảnh tượng trong căn phòng đó, còn cô, cô đau khi người mình yêu luôn không bao giờ quay lại nhìn mình dù chỉ là một ánh mắt thương hại.

“Giám đốc, chúng ta vào thôi”, Hạ Tiểu Tĩnh nhỏ giọng nói.

Hạ Tiểu Nguyên nhìn thấy Lăng Phong thì đôi đồng tử chợt sững lại, nhưng rất nhanh cô lấy lại sự hoạt bát thường ngày. Cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt phảng phất nỗi buồn của người đàn ông đó, điều ấy khiến cô vô cùng cảm thấy có lỗi.

“Nguyên, anh cùng Tiểu Tĩnh có mua chút hoa quả, để anh gọt cho em ăn nhé”, Lăng Phong nhanh nhẹn đặt chiếc giỏ xuống bàn.

“Không vội, em ấy vừa uống một chút sữa, nên để lúc nữa ăn cũng được. Tôi sẽ gọt cho em ấy, cậu không cần phải bận rộn đâu”, Hoàng Minh Vũ lên tiếng ngăn cản hành động của Lăng Phong. Dù sao thì trong lòng anh cũng có một chút độ kị vì sự chăm sóc quá đặc biệt này của cậu ấy với Hạ Tiểu Nguyên.

Trước kia khi bọn họ vẫn còn cãi nhau, Hạ Tiểu Nguyên luôn nhất nhất đuổi anh cách xa mình, lúc đấy anh chỉ bất lực nhìn họ mà khó chịu. Anh sợ cô thật sự yêu thích Lăng Phong, bởi vì sự chu đáo nhiệt tình gần như suốt 24/24 cậu ấy dành cho cô khiến anh bất lực.

“Phong, anh ngồi xuống đi, hoa quả đừng gọt vội. Em cũng không có ăn nổi nữa rồi, anh nhìn xem, em tròn như cục thịt chưa, mặt cũng không còn V-line nữa rồi”, Hạ Tiểu Nguyên lên tiếng đánh vỡ không khí ngột ngạt trong phòng.

“Con ngọc này, như bây giờ là rất đẹp, mặt nhìn bầu bĩnh đến đáng yêu. Mau khỏi rồi về làm việc tiếp với mình chứ, bọn cái Ngọc và Linh nhớ cậu lắm đấy, chúng nó mai mới có thể vào thăm cậu được”, Hạ Tiểu Tĩnh ngồi trên giường, tay cầm gói chuối sấy nhai tộp tộp.

“Ê, mà bà biết không, kết quả khám nghiệm hiện trường cho thấy, từ thiết kế của chúng ta đều không sao cả, tất cả đều do con bé Lâm Tĩnh kia. Nó lấy chất lượng xi măng thép không đạt tiêu chuẩn nên mới dẫn đến sự cố, phía công an đang điều tra để khởi tố đấy.”

“Tại sao cô ta phải làm như vậy chứ”, Hạ Tiểu Nguyên thắc mắc hỏi lại, trong tim giật thót lên khi nghe những điều này.

“Còn không phải là muốn đổ lỗi cho bản thiết kế của cậu sao, mà nghĩ lại thấy thật tức, nếu không phải cậu đang hôn mê, mình đã tẩn cho con nhỏ đó một trận nữa rồi”

Hạ Tiểu Nguyên bật cười, đảo mắt qua nhìn Lăng Phong rồi lại nhìn Hạ Tiểu Tĩnh háng giọng.

“Tĩnh, cậu cứ bạo lực như vậy thì ai đó sẽ không chịu nổi được đâu”

Lăng Phong đứng hình, anh cố gắng nở ra một nụ cười khổ, trong tim lúc này muôn vàn những vết thương chồng chất. Thế mới nói yêu luôn khiến con người mù, không còn là chính mình nữa, và anh, chính là như vậy.

Tại biệt thự nhà họ Cung là một không khí bao trùm trong vui vẻ, sự nhiệt tình của vợ chồng Cung Dật khiến cho ba mẹ Hạ cảm thấy không được tự nhiên, đặc biệt là An Nhã. Đôi mắt đỏ sọng lên khi nghĩ đến việc Hạ Tiểu Nguyên sẽ không còn ở với mình nữa, bà ngồi đó bật khóc nức nở. Con bé do bà trộm đi, cũng một tay bà nuôi lớn nó, tuy không phải con ruột nhưng lại đầy tình thương. Bà làm sao nở xa nó được đây.

Biệt thự nhà Hoàng lúc này vô cùng hỗn loạn, Hoàng Chấn Khang ánh mắt tức giận nhìn người là vợ mình suốt ba mươi năm qua mà tức giận. Nếu không phải hôm nay Hoàng Minh Vũ nói ra, thì cái sự thật tàn khốc ấy sẽ mãi được chôn vùi không ai biết.

“Bà còn gì để giải thích sao, bà có biết bà đã gây cho thằng bé bao nhiêu tổn thương không hả”

“Không,tôi không biết thật mà.Chấn Khang,ông hãy tin tôi đi,tôi thật sự không có làm cái chuyện đó. Tôi không hề biết Hạ Tiểu Nguyên có thai,nếu tôi biết tôi sẽ không bao giờ làm như vậy”.

“Chẳng phải bà vẫn luôn khẳng định nó chính là con gái của tôi sao.Sau bao nhiêu năm, tôi thật không ngờ bà vẫn luôn độc ác như vậy. Năm xưa bà cho người truy sát cô ấy,hai mươi năm sau bà lại thông đồng cùng người ngoài giết chết cháu nội của mình. Tôi thật sự không thể nhìn ra đâu là con người thật của bà”,Hoàng Chấn Khang lạnh lùng,tay cầm tệp hồ sơ đưa trước mặt Diệp Mẫn.

“Ông,đây là sao,ông định ly hôn với tôi”,Diệp Mẫn đôi tay run run cầm tệp hồ sơ lên,đập vào mắt bà là ba chữ “Đơn ly dị” khiến bà không đứng vững được.

Bà yêu ông suốt từng ấy năm,âm thầm lặng lẽ đi bên người đàn ông thành đạt này,sinh con cho gia tộc họ Hoàng.Dẫu biết trong trái tim ông chỉ có mình An Nhã,nhưng bà vẫn cố chấp không muốn buông tay,bà tự an ủi lòng một ngày nào đó,người ấy sẽ rung động.Nhưng không phải,trái tim Hoàng Chấn Khang ông là sắt đá,cho dù bà có dùng cách nào đi nữa cũng chẳng thể lay chuyển.

“Chấn Khang,ba mươi năm qua,đã lần nào ông thật sự nghĩ rằng mình sẽ yêu tôi không”

Hoàng Chấn Khang quay người bước đi ra phía cửa chính,ông ngược nhìn lên bầu trời trong xanh kia,những chú chim tự to bay lượn,một nhà ba người hạnh phúc.Từ lúc biết nhận thức ông đã phải gánh trên vai trách nhiệm nặng nề của gia tộc,chấp nhận lấy người mình không yêu để lấy được dự án lớn cho tập đoàn.Ông hận mình sao hèn nhát không dám đứng lên,thì có phải bây giờ, An Nhã và ông đã vô cùng hạnh phúc.

“Diệp Mẫn,nể tình vợ chồng bao nhiêu năm qua,tôi sẽ không truy cứu những việc bà làm sau lưng gây ảnh hưởng đến tất cả. Còn về việc bà làm tổn thương Hoàng Minh Vũ,hãy để thằng bé tự giải quyết “.

Căn biệt thự nhà họ Hoàng hôm đó,chỉ toàn nước mắt và sự cô đơn,hình ảnh Hoàng phu nhân thể lương giữa căn phòng rộng lớn khiến ai nhìn vào cũng đau lòng.

An Nhã đi dạo qua phố Swett thì bất chợt dừng lại trước quán cafe “Pradise”,ánh mắt mông lung nhìn vào bên trong, bà thấy mình của mấy chục năm về phía.Người con gái với mái tóc đen nhánh buộc lỏng,bên cạnh là một chàng trai vô cùng tuấn tú,họ nhìn nhau ánh mắt đầy yêu thương.Chiếc bông hoa bằng lăng tím được cài lên tóc,người con gái e thẹn như hạt sương mai,xinh đẹp động lòng người.

“Bà đang thắc mắc vì sao đã qua mấy chục năm rồi nơi này vẫn thế đúng không. Đây là nơi chôn cất bao kỉ niệm của tôi,tôi không nỡ nên đã mua lại nó.Tôi chỉ có thể ngày ngày ngồi trong này nghĩ về quá khứ để có thể sống tốt hơn”

Giật mình quay lại,An Nhã thấy Hoàng Chấn Khang đứng cạnh bà từ bao giờ,khuôn mặt ông đầy vẻ đau thương. Ba mươi năm trước, đứng ở đây là một đôi trai xinh gái đẹp,nhưng ba mươi năm sau,họ gặp lại nhau trong tình cảnh người đứng trên cao của tiền bạc,người nghèo nàn không đủ sống, bà cười tự giễu cợt chính bản thân mình lúc này.

“Thời gian vẫn cứ trôi đi,cho dù ông không muốn thì quy luật vẫn thế,chúng ta bây giờ đều có gia đình riêng của mình, không nên nhắc lại chuyện cũ cho khó xử”

Hoàng Chấn Khang nhìn người phụ nữ gần ba mươi năm không gặp,bà thay đổi nhiều quá.Làn da ngăm đen do dài nắng dầm mưa lâu ngày,đôi bàn tay năm ấy thanh mảnh lướt nhanh trên những phím đàn piano đã đầy những vết chai sạn.Mái tóc khô xơ điểm những sợi tóc bạc,ông nhìn mà đau lòng biết mấy.Một người con gái đã cướp đi bao trái tim của những người khác giới, giờ đây trông vô cùng chật vật.

“Ông ấy không chăm sóc tốt cho bà sao,sao lại để bà trông ốm như vậy “

An Nhã cười khẩy, bà nên nói gì ngay lúc này,nỗi hận mù quáng đó đã khiến bà hại Hạ Tiểu Nguyên sống trong đau khổ,bà quyết định buông bỏ.Hận ông thì được cái gì chứ,suy cho cùng cũng đã là quá khứ, là tuổi trẻ...

“Không,Hạ Vân rất tốt,ông ấy rất yêu thương tôi.Tuy không có được cuộc sống đầy đủ như các người, nhưng chúng tôi rất hạnh phúc,không phải lo nghĩ ai sẽ đuổi giết mình từng đêm,không phải chịu đựng sự phản đối của gia tộc.Chúng tôi,hai kẻ bình thường của xã hội đến với nhau là hợp lý nhất”

“An Nhã,tôi đã ly hôn với Diệp Mẫn,bà cho tôi cơ hội bù đắp lại khoảng thời gian tôi gây ra cho ba người uất ức, được không “

“Hoàng Chấn Khang,chuyện gì qua rồi cứ để nó qua đi,không nên nhắc lại.Trái tim tôi đã dành cho Hạ Vân,ông ấy vì tôi mà khổ sở cả một đời, tôi không thể phụ lòng được.Tôi không muốn vì chuyện quá khứ của hai chúng ta mà Hoàng Minh Vũ và Hạ Tiểu Nguyên sẽ khó xử”.

An Nhã dứt khoát quay lưng đi không nhìn lại phía sau,tâm trạng cuối cùng cũng được thả lỏng.Ngần ấy năm,cuối cùng cũng có ngày trùng phùng,bà đã vô số lần tưởng tượng mình sẽ làm gì,sẽ gào thét đánh đấm ư.Tâm trạng bình thản,bà cầm lấy điện thoại gọi cho người chồng của mình, Hạ Vân.

Cung Lãm bước vào trong siêu thị mua đồ thì vô tình đụng trúng một cô gái,đánh giá người ta bằng cái nhìn chăm chăm không chớp mắt,anh kết luận cô ta chẳng đẹp bằng em gái mình.Lách người bước tiếp đi bỏ lại đống ngổn ngang cùng tiếng la hét chói tai,anh đi thẳng về phía kệ sữa.Tâm trạng được làm anh trai vô cùng kích động,anh chăm sóc cô tỉ mỉ đến nỗi mà Hoàng Minh Vũ tức mà không làm sao được. Người biết rồi thì không sao,nhưng người không biết nhìn vào sẽ tưởng anh mới chính là chồng của Hạ Tiểu Nguyên mất.

“Này anh,chúng ta nói chuyện chút coi,tôi cần nói chuyện với anh”,một cánh tay trắng ngần đưa chần trước mắt Cung Lãm,anh nhử mảy nhìn người đang

tức giận cả gan dám chặn đường mình.

“Cô gái,tôi không có nhiều thời gian với cô,nói xem,cô cần bao nhiêu tiền cho cái đồng hồ nát kia”

“Tên công tử bột nhà anh,anh nghĩ tiền nhà anh quý lắm sao,đừng người thì phải biết đường xin lỗi, điều cơ bản tối thiểu nhất mà anh cũng không biết “,người con gái mặt khinh khỉnh phần nộ mĩa mọt.

Cung Lâm nhìn đồng hồ mà sốt ruột không thôi,đã mười một giờ rồi, anh cần phải chạy nhanh qua chỗ Hạ Tiểu Nguyên đưa sữa cho con bé,nếu không muộn mất.Bản tính trước giờ không muốn lằng nhằng với phụ nữ,anh chỉ rút đại ra một chiếc thẻ nhét vào tay người nọ,rồi chạy ù đi,mà chẳng hay biết có người bám theo sau mình.

Hạ Băng từ trước đến giờ chưa từng bị ai coi thường rẻ mạt đến như vậy,tuy gia đình cô không giàu có nhưng trong lòng ba mẹ cô chính là tiểu bảo bối đấy,nâng như nâng trứng,hứng như hứng hoa,vậy mà lại bị tên thần mặt đen kia coi thường.

Đứng trước phòng bệnh Vip1,bệnh viện King,Hạ Băng ha hốc mồm ngạc nhiên khi nhìn thấy Cung Lâm dịu dàng với một người con gái trên giường bệnh,cô gái đó đẹp quá.Cô bỗng thấy ghen tị và khó thở trong lồng,lắc đầu cho tỉnh táo,quay người bước đi thì vô tình va phải người đi ngược chiều,tiếng đồ vỡ loảng xoảng trên nền gạch.

“Xin lỗi dì,cháu xin lỗi, là do cháu bất cẩn,dì có sao không dì.Có bị bong không,cháu đưa dì đi khám bác sĩ nhé”

Mẹ Hạ lắc đầu tỏ ý không sao,bà khựng lại khi nhìn vào đôi mắt của cô gái trước mắt, giống quá,tại sao lại giống Hoàng Chấn Khang đến như vậy.Đôi tay đã bị dờ bung do canh nóng đổ vào,Cung Lâm vội vàng kêu Javel đến sơ cứu.

“Dì An Nhã,để Javel bôi thuốc giúp gì,nếu không sẽ rất đau đấy,dì như vậy Nguyên sẽ rất buồn “

“Cung thiếu gia,tôi xin lỗi “,mẹ Hạ cúi đầu không ngẩng lên,bà rất dằn vặt bản thân trong những ngày qua khi gia đình bọn họ đối xử với bà vô cùng tốt.

“Không có gì, chuyện đã qua đi cũng không nên nghĩ lại,thật ra tôi cũng rất muốn cảm ơn dì đã yêu thương con bé,cho con bé những điều tốt đẹp nhất “

Hạ Băng nóng ruột đi qua đi lại trước cửa phòng thủ thuật,cô mím chặt môi trong lo lắng. Tự gõ vào đầu trách bản thân bất cẩn,cô vội nắm lấy khuỷu tay Cung Lâm khi thấy anh mở cửa phòng đi ra ngoài mà hỏi dồn dập.

“Dì ấy không sao chứ,có bị nặng lắm không “

“Cô vẫn còn đứng ở đây làm gì,thật chướng mắt “,Cung Lâm hất cánh tay của mình khiến Hạ Băng loạng chờ suýt nữa thì ngã xuống đất,đứng lúc Hạ Tiểu Nguyên nhìn thấy,cô gắt nhẹ.

“Anh,sao lại cư xử thô lỗ với phụ nữ như vậy,thật không khiêm tốn chút nào”

Hạ Tiểu Nguyên chậm chậm đi lại gần hai người, mắt đảo quanh cô gái đang gây gổ với Cung Lâm,cô vô thức thốt lên với Hoàng Minh Vũ bên cạnh.

“Vũ,anh nhìn xem,cô ấy giống anh quá,nhất là đôi mắt,thật giống “.

Câu nói vô tình của Hạ Tiểu Nguyên khiến hai con người khựng lại là mẹ Hạ và Hoàng Minh Vũ. Anh nhú mày đánh giá cô gái đó,xong không nói gì quay sang gõ trán Hạ Tiểu Nguyên.

“Đồ ngọc này, trên thế giới có bảy tí người, giống nhau là chuyện bình thường, em đừng suy nghĩ linh tinh nữa “.

Mẹ Hạ ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng,suy nghĩ từng chuyện xảy ra ngày hôm nay.Bà nhớ lại cái đêm bà sinh,lúc đó chỉ thấy bác sĩ kêu đứa bé không còn,nó cũng không khóc hay gì cả,người thì tím ngắt không sức sống.Đứa bé được bác sĩ mang đi,bà cũng không biết họ đã chôn cất con bé như thế nào,sau đó mới xảy ra việc trộm đứa nhỏ của Cung gia.

Cô gái đựng bà sáng nay cho bà cảm giác thân thuộc không diễn tả nổi, như có một lực thôi thúc bà nên tìm ra sự thật mặc dù nó thật buồn cười làm sao.Đứa bé đã chết,làm sao có chuyện sống sót trở lại cơ chứ.Điện thoại reo lên,là một số máy lạ,mẹ Hạ do dự cuối cùng cũng ấn phím nghe.Bên đầu dây kia là một sự im lặng đến khó thở,khi bà định cúp máy cuối cùng cũng có người lên tiếng,là Diệp Mẫn.

“An Nhã,chúng ta gặp nhau chút được không”,Diệp Mẫn giọng mệt mỏi đưa ra đề nghị.

Mẹ Hạ sững sờ trước cuộc gọi không hẹn mà tới này,không biết người phụ nữ ấy còn muốn làm gì nữa,thời gian qua vẫn chưa đủ hay sao.

“Hoàng phu nhân,tôi nghĩ giữa chúng ta chẳng còn chuyện gì để nói cả,vậy nhé,tôi cúp máy trước “.

Mẹ Hạ nhớ lại khoảng thời gian đó,khi bà và Hoàng Chấn Khang đang đắm chìm trong hạnh phúc thì ngày hôm sau,một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp đã đến tìm bà và nói mình là vợ.Lúc đó bà cảm thấy bầu trời mơ mộng đang sụp đổ trước mắt mình,bà chính là kẻ thứ ba.Nhưng cái tình yêu mù quáng không lối thoát ấy,bà vẫn cùng Hoàng Chấn Khang nhập nhằng dây dưa cho đến ngày biết mình mang thai,cũng lúc bà phải trốn chạy trước sự đuổi giết của người khác.

“An Nhã,tôi với Chấn Khang đã không còn là vợ chồng nữa rồi, tôi muốn gặp bà nói chuyện một chút thôi”.

Mẹ Hạ yên lặng một lúc rồi cuối cùng cũng lên tiếng. “Được, quán cafe cạnh bệnh viện, tôi cũng phải đi thăm con bé Nguyên”

Diệp Mẫn đã dọn về Diệp gia, bà trông tiều tụy và gầy gộc đi hẳn, chồng thì bỏ mặc, con trai thì hận không muốn thấy mặt, bà chỉ biết ôm mặt khóc cho những ngày tháng sai lầm đại dốt. Bước lên phòng thay quần áo, bà đi ngang qua thư phòng của ba, tính định gõ cửa vào thì bất chợt giật mình khi nghe thấy cuộc điện thoại không đầu không đuôi đó.

“Chuyện đứa bé năm đó tôi nhờ cậu mang đi, cậu giải quyết như thế nào rồi, không ai phát hiện ra điều gì khả nghi chứ”, ông cụ Diệp giọng sắc lạnh.

“Tôi đã làm theo như ý của ông, đứa bé đã được mang đi chôn cất”, bên đầu dây, khuôn mặt của người bác sĩ lâm tím mờ hồi, lòng bàn tay ướt đẫm nước trở trên nhớp nháp.

“Trần Lâm, cậu nên im miệng lưỡi của mình lại, không được tiết lộ cho bất kì ai, dù sao đứa bé đó là con riêng của Hoàng Chấn Khang, nó không xứng đáng được tồn tại trên cuộc đời này. Cậu cũng không còn làm ở bệnh viện đó nữa đúng không”.

“Dạ, tôi đã xin nghỉ sau một thời gian xảy ra sự việc đó”

“Được, cứ như vậy, chức vụ viện trưởng khiến cậu hài lòng rồi chứ, tôi đã nói là sẽ không bạc đãi cậu, vậy đi”.

Diệp Mẫn không thể tin vào những gì mình nghe thấy, con riêng của Hoàng Chấn Khang, ngoài An Nhã ra, chồng bà không hề có người phụ nữ khác. Hạ Tiểu Nguyên không phải con của ông ấy, vậy đứa bé ba nhắc đến chính là cái thai của An Nhã ư. Ba Diệp đã làm gì với đứa trẻ đó, tại sao ông lại dận dò người kia không được để lộ thông tin, rốt cuộc ba còn biết những gì nữa.

Diệp Mẫn đến quán cafe thì đã thấy mẹ Hạ ngồi trong một góc bên cửa sổ nhìn ra ngoài, người phụ nữ không còn trẻ đẹp như bà, nhưng ánh mắt vẫn toát lên vị khó tả. Ngồi xuống kêu một cốc Capuchino nóng, Diệp Mẫn khó mở miệng, thật không biết nên nói gì lúc này.

“Hoàng phu nhân, bà muốn nói gì với tôi sao”, mẹ Hạ cuối cùng cũng lên tiếng phá đi không gian ngột ngạt giữa hai người. Đây chính là cái ngòi thẳng thần lần tiên từ khi họ biết nhau.

“An Nhã, tại sao năm đó bà lại nhờ người làm giả DAN của Hạ Tiểu Nguyên và Hoàng Chấn Khang, bà đã biết con bé không phải con gái của ông ấy, đúng không”

“Bởi vì năm đó tôi vẫn còn ôm mối hận trong lòng, tôi không thể để cho hai đứa yêu nhau, con trai bà luôn làm con gái tôi đau khổ, hà cớ gì tôi lại phải động viên chuyện tình cảm đó”, mẹ Hạ nhìn chằm chằm xuống cốc nước cam vàng sọng, đôi tay ngoáy chiếc thìa va vào cốc kêu leng keng.

“Nhưng bà làm chúng nó xa cách nhau mấy năm trời, bà đã bao giờ nghĩ đến và ân hận không. Nếu tôi biết con bé không phải con gái của Chấn Khang, tôi sẽ không bao giờ chia rẽ chúng cả, cho dù tôi có hận có căm ghét bà đi chăng nữa. Bởi vì con trai, tôi đã chịu quá nhiều đau khổ rồi. Ba mươi năm cùng nhau làm vợ chồng, ông ấy không một lần động vào người vợ danh chính ngôn thuận là tôi đây, thậm chí còn ngủ riêng phòng. Bà biết không, căn phòng đó không ai được bước vào, nó chính là không gian riêng của ông ấy, trong đó ngập tràn hình ảnh của hai người lúc còn bên nhau”

Diệp Mẫn nhìn thẳng cái nhìn trần trụi vào mẹ Hạ như muốn bóc trần sự dối trá không quan tâm ấy, nhưng đều không có kết quả. Mẹ Hạ chỉ sững người trước những gì mình nghe được, xong lại tiếp tục vào công việc khuấy nước, bà đã vất bỏ tất cả quá khứ đi để cùng Hạ Vân trở về miền quê yên bình ấy, thì cũng không muốn nghĩ lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Hạ Tiểu Nguyên thấy trong người mấy hôm nay vô cùng khó chịu, trước giờ cô chưa từng kén ăn nhưng bây giờ lại khác. Nhìn thấy đồ chua thì vô cùng thèm, nhưng những thứ như thịt cá thì lại khó chịu không nổi, cô ỏi khiến người là đi mệt nhọc. Điện thoại bật nguồn lên trong hai tháng im lặng, vô số cuộc gọi của Diệp Khanh và Huyền, cô biết họ lo lắng cho mình nên mới cố liên lạc. Bấm máy gọi cho cô bạn thân, bên kia là một giọng nói oanh vàng khiến cô gần như thủng màng nhĩ.

“Ê, bà mất tích đi đâu mấy tháng nay vậy hả, gọi điện thì không liên lạc được là sao”

“Mình đi lên bản Mạc ở giáp biên giới tỉnh ngụyện, không có mạng điện thoại theo, với cả...”

Huyền nhỏ giọng, cô cẩn thận miêng lưỡi hỏi Hạ Tiểu Nguyên. Cô biết là hiện tại con bé bây giờ rất buồn, nó không muốn ai làm phiền cả, nhưng một người coi trọng bạn bè như cô thì cô mặc kệ, phải hỏi cho ra nhẽ.

“Nguyên, bà đừng suy nghĩ gì đại dốt nhé, cái chuyện nó xảy ra rồi thì kệ đi, tên đầu gổ đó không biết trân trọng rồi cũng có ngày sẽ hối hận thôi”.

“Ừ,tôi không sao bà ạ,thật ra ngay từ khi tôi biết chuyện đã nghĩ đến kết quả như thế rồi, chỉ là lòng trước mà vẫn cảm thấy tim đau không thờ được
“,Hạ Tiểu Nguyên lấy tay sờ lên tấm ảnh của người con trên đặt trên bàn,một giọt nước mắt rơi xuống.

“Bao giờ bà lên trường thế,dạo trước thầy Diệp có trở về tìm bà,trông thầy ấy vội vàng lắm, có thể là sợ bà nghĩ đại đột nên...”,

“Ngày mai tôi lên trường, đến lúc đó chúng ta gặp nhau nói chuyện sau nhé,tôi có việc bận rồi “.

Bữa cơm hôm nay toàn những món cô thích,cá nấu chua,thịt quay,nhìn mà Hạ Tiểu Nguyên phát thèm

nuốt nước bọt liên hồi.Nhưng khi đưa miếng thịt vào miệng,một cổ buồn nôn ập đến,cô ôm mặt chạy ra ngoài mà nôn thốc nôn tháo,làm mẹ Hạ lo lắng không thôi.Bà Hạ thương con gái hai tháng không được ăn uống đủ chất thì sốt ruột không,sợ bệnh dạ dày con bé tái phát,định đưa cô đi bệnh viện thì bị vợ ngăn lại,nói để bà lo.

Đến tối đợi chồng đi ngủ rồi,mẹ Hạ gõ cửa phòng Hạ Tiểu Nguyên, con bé đang sắp xếp hành lý để mai trở lại trường học.Bà ngồi xuống chiếc giường màu hồng phấn,ánh mắt đau đáu nhìn con gái xem con bé có dấu bà điều gì không, nhưng nó không hề chột dạ.

“Nguyên,kì kinh nguyệt của con đã bao lâu không tới rồi “

Đôi tay đang gấp quần áo của cô cứng đờ,Hạ Tiểu Nguyên giật mình nhớ lại khoảng thời gian 2 tháng ở trên bản Mạc,cô không có dùng đến băng vệ sinh đem theo.Tính ra cũng đã hai tháng cô bị mất kinh nguyệt, không lẽ...Khôn mặt trắng bệch như tờ giấy khi nghĩ đến điều kia,Hạ Tiểu Nguyên môi mấp máy.

“Mẹ,con...Đã hai tháng rồi mẹ ạ,con không thấy”

Mẹ Hạ đau lòng nhìn con gái,bàn tay đưa lên muốn tát nhưng lại không nỡ,nếu vậy thì đúng như bà dự đoán,con bé khả năng đã mang thai rồi,và cái thai ấy không của ai khác ngoài Hoàng Minh Vũ.

“Con định tính sao hả,ngày mai mẹ đưa con đi khám rồi đi lên trường luôn.Nếu nó còn nhỏ thì bỏ nó đi,con còn tương lai,không thể trì trệ được “

Hạ Tiểu Nguyên ôm bụng lắc đầu,cô không muốn bỏ đi đứa bé này,nếu nó đã đến với cô,thì cô sẽ nuôi dạy nó đến khi nó lớn,cô không ân hận vì quyết định của mình. Cô quỳ xuống ôm lấy chân mẹ mà khóc nức nở cầu xin.

“Mẹ,làm ơn,hãy để con sinh đứa bé này ra,cho dù mẹ có không muốn nhận lại người con gái hư hỏng như con cũng được, chỉ mong mẹ đừng bắt con độc ác mà giết hại nó.Nó cũng giống như con,là máu mủ của mẹ,con không làm được, mẹ ơi”

“Nguyên,tại sao lại đại đột như thế hả con,sao không nghe lời ba mẹ chứ.Bây giờ thằng Vũ đã là người có vợ,con như thế này chẳng khác gì người thứ ba con ơi”,mẹ Hạ ôm đầu con gái dựa vào ngực mình,bà nghĩ lại số phận hẩm hiu lúc còn trẻ,bà cũng đã yêu mù quáng như vậy.

Cả đêm hôm đó cô nằm trong vòng tay mẹ mà cảm thấy bình yên,ông trời nhả tâm bắt cô và Hoàng Minh Vũ xa nhau,nhưng lại ưu ái để cho cô một nguồn sống bé nhỏ,cô sẽ yêu thương nó với hết tình thương của mình.

Chín giờ sáng tại một phòng khám siêu âm tư nhân ở trên tỉnh,Hạ Tiểu Nguyên nằm trên bàn nhìn chăm chăm vào màn hình trên tường, kia là con của cô sao.Đứa bé đã được mười tuần tuổi,tim đã biết đập kêu bịch bịch.

“Thai phát triển rất tốt, nhưng cơ thể người mẹ suy nhược quá,nên cố gắng ăn đầy đủ chất và uống sữa bầu vào.Bây giờ trong người cháu còn có một sinh mệnh đang lớn dần,không thể yếu ớt được “;vị bác sĩ trung niên lên tiếng dặn dò cô.

Mẹ Hạ dẫn cô đi vào một cửa hàng sữa gần đó,mua cho cô một hộp to,cộng với những thứ cần thiết xong tiễn con gái ra bến xe lên Hà Nội,dặn dò cô đủ thứ.Lần này Hạ Tiểu Nguyên lên trường học chủ yếu để xin báo lưu lại kết quả học tập, đợi sinh con xong rồi sẽ tiếp tục đi tiếp.

“Bà lên mà không gọi điện tôi ra đón,một không,ngồi đi này,tôi lấy quạt cho,Hà Nội nóng thật ấy”,Huyền réo rất khi nhìn thấy Hạ Tiểu Nguyên.

“Nguyên này,sao bà gầy vậy,không ăn uống đủ chất sao,nhìn khuôn mặt hốc hác đến đáng thương “.

“Tôi dạo này chuyển sang chế độ ăn kiêng để lấy eo đó,thôi,tôi ngủ chút nhé,có gì gọi tôi dậy ha,đi đường mệt lắm”

Ngày hôm sau là ngày đầu tiên của năm học thứ hai,Hạ Tiểu Nguyên cùng Huyền cười đùa đi dưới con đường đầy lá rụng trong sân trường mà khúc khích,mọi ưu phiền cô đều cố gắng dấu hết đi.Đôi chân bỗng dừng lại như bị chôn chặt xuống nền xi măng,trước mắt cô là hình ảnh của một đôi trai gái,cùng nhau đến trường sau một buổi đính hôn hoành tráng. Cô gái ấy trông hạnh phúc làm sao,nụ cười phảng phất sự thỏa mãn,Hạ Tiểu Nguyên tự giễu cợt chính bản thân mình, tay cô đặt lên chiếc bụng phẳng lì mà muốn khóc.Bà của con cô,đang tìm kiếm niềm vui mới bên cạnh vị hôn thê của mình, ánh mắt kia,nhìn cô lạnh lùng không cảm xúc.

“Nguyên,đi thôi bà,còn đứng đó làm gì nữa “,Huyền giật nhẹ vạt áo cô bạn mình,kéo cô đi thẳng về phía phòng học.

“Được rồi, được rồi,muốn khóc thì cứ khóc cho thỏa nỗi đau đi,kim nén làm gì chứ”

“Không,ai bảo cậu là mình muốn khóc,Chỉ là mắt hơi cay khi bị gió thổi vào thôi”,muốn khóc lắm chứ,nhưng khóc cũng chẳng đem những ngày tháng hạnh phúc ấy quay trở lại,cô bây giờ lại không chỉ có một mình. Bác sĩ đã nói rồi, tâm trạng ảnh hưởng vô cùng lớn đến cái thai trong bụng,cho dù buồn

cô cũng phải tỏ cố ra vui vẻ để con không bị chậm phát triển.

Ngày tháng cứ thế trôi đi, một tuần sau, cô chính thức đựng mặt phải Lại Minh Nguyệt, khuôn mặt hã hê nhìn kẻ bị ruồng bỏ là cô mà cười khẩy.

“Hạ Tiểu Nguyên, cô có nhìn thấy cái gì đây không, rất đẹp đúng không nào. Đây là chiếc nhẫn mà Vũ tự tay thiết kế, anh ấy nói, nó rất hợp với một vị tiểu thư cao quý như tôi. Thật tiếc, lúc bọn tôi đính hôn có gửi thiệp mời cho cô, cô không nhận được hay sao?”

“Lại Minh Nguyệt, nếu cô đang ở đây khoe khoang hạnh phúc của mình với tôi thì tôi nghĩ đó là một điều vô cùng thừa thãi đấy, cô biết không. Tôi thật sự không ngờ một tiểu thư hiểu biết như cô sao lại ấu trĩ đến như vậy, đi khiêu khích người khác và khoe chiến lợi phẩm của mình, cô nghĩ tôi quan tâm sao”, Hạ Tiểu Nguyên dùng đôi mắt sắc lạnh chiếu vào người đối diện, cô bước đi qua thì bị kéo lại.

Lực kéo mạnh khiến cho cô bước hụt ngã xuống đất, tuy không mạnh nhưng lại khiến bụng cô lâm râm đau đến lạ, không thể đứng dậy nổi. Huyền vừa đi có một lúc mà đã thấy bạn thân bị ăn hiếp, đã vậy còn bị ngã, cô hùng hổ lao vào đánh Lại Minh Nguyệt một trận không biết trời đất là gì. Mọi uất ức mà Hạ Tiểu Nguyên phải chịu cô đều bê ra xả hết giúp bạn, chỉ đến khi nghe thấy giọng nói gấp gáp đằng sau.

“Huyền, máu, đưa mình đến bệnh viện, đưa mình đi, làm ơn”

Huyền trắng bệch khuôn mặt trong sợ hãi, cố gắng đỡ Hạ Tiểu Nguyên xuống sân trường. cô vừa đi vừa bấm điện thoại gọi taxi đến ngay bệnh viện Trung Ương. Bác sĩ kết luận Hạ Tiểu Nguyên bị dọa sảy do va chạm mạnh, yêu cầu phải được nhập viện. Huyền kinh ngạc nhìn sang con bạn mình đang yếu ớt trên giường bệnh, cô thắc mắc không thôi.

“Nguyên, chuyện cái thai, là sao vậy bà”

“Tôi, tôi cũng mới biết cách đây một tuần thôi”

“Rồi bà định giữ lại sao, vậy còn việc học bà định tính như thế nào”

“Tôi định xin bảo lưu bà ạ, đứa bé đã âm thầm lớn lên trong bụng, tôi đâu có độc ác mà không giữ lại được. Huyền này, bà đừng nói cho ai biết chuyện này nhé, được không, hãy giúp tôi”

Mẹ Hạ nghe tin con gái nhập viện thì đi ngay trong đêm, bà lo lắng thấp thỏm đứng ngồi không yên cho đến khi nhìn thấy con gái cùng đứa bé vẫn bình an vô sự. Mục Thần bất ngờ khi gặp được mẹ Hạ ở hành lang bệnh viện, anh đi tới chào hỏi một cách nhiệt tình.

“Di Hạ, đi đi đâu mà lên bệnh viện thế, sức khỏe của di không tốt sao”

“Không phải, là con bé Nguyên nó nhập viện, đi bây giờ mới lên tới nơi”

Mục Thần cùng mẹ Hạ đi đến phòng Hạ Tiểu Nguyên, con bé trông mệt mỏi vô cùng, khuôn mặt nhợt nhạt không sức sống. Anh từ lúc bước chân vào khoa sản là trái tim đã bị bóp chẹt đến đau đớn, thân là một bác sĩ, anh hiểu được vì sao cô phải nằm ở trong này, chỉ là không ngờ được. Bọn họ mới trở về được gần nửa tháng sau chuyến công tác tình nguyện, lúc đó cô vẫn là một người vô tư hoạt bát, sao có thể...

“Nguyên, con thấy trong người sao rồi, có còn đau nữa không hả”

“Không, con không sao mẹ ạ, bác sĩ nói chỉ cần nằm an dưỡng là sẽ khỏe lại thôi” “Khô thân con gái tôi, sao số phận lại ác độc đến vậy cơ chứ, bắt con trải qua quá nhiều đau khổ rồi”, mẹ Hạ nước mắt rưng rưng.

Mười ngày trong bệnh viện là mười ngày Hạ Tiểu Nguyên đều được mẹ Hạ và Mục Thần thay nhau chăm sóc, anh tận tình với cô cứ như thể đứa bé là con anh vậy. Từ những việc nhỏ nhặt nên chọn kem đánh răng gì không có nhiều chất hại, đến quần áo mặc phải rộng rãi, không được gần điện thoại quá lâu. Hôm nay là ngày cô được xuất viện, Mục Thần đề nghị mẹ Hạ và cô chuyển đến nhà anh ở với thân phận là một bác sĩ, dù sao sức khỏe Hạ Tiểu Nguyên cũng chưa được hồi phục hẳn, không thể chủ quan lơ là.

Vậy là chính thức ở nhà anh, mẹ Hạ ngoài thời gian chăm sóc Hạ Tiểu Nguyên thì còn giúp anh dọn dẹp và chuẩn bị bữa ăn hàng ngày. Như thường lệ, hôm nay bà đi chợ mua đồ ăn thì gặp Hoàng Minh Vũ, ánh mắt cậu ta nhìn bà rất lạ, có đau khổ, có hận.

“Di An Nhã, Nguyên sao mấy hôm nay không đến trường vậy ạ”

“Con bé sẽ không đi học nữa, nên cậu đừng tìm nó làm gì, cũng đừng hỏi tôi lý do vì sao. Quyết định này là do nó muốn, thân là một người mẹ, tôi có ngăn cản cũng chẳng có tác dụng”

“Cháu không liên lạc được với cô ấy, đi có thể để cháu gặp em ấy một lần được không, cháu muốn giải thích tất cả, sự việc không đơn giản như mọi người nghĩ đâu cô ạ”

“Không cần, tôi nghĩ cậu cũng đã biết quan hệ của tôi với ba mẹ cậu, cậu có hận có ghét tôi cũng không sao cả. Chỉ là xin cậu đừng trả thù con bé, nó đã chịu quá nhiều tổn thương rồi”

Hoàng Minh Vũ tâm trạng thật phức tạp, mệt mỏi vô cùng. Anh nhớ lại cuộc điện thoại của mẹ Diệp Mẫn trước ngày đính hôn “Nếu con không muốn con bé Hạ Tiểu Nguyên bị Lại Cung Nam giết, thì hãy ngoan ngoãn mà nghe theo sự sắp đặt của họ. Nhà họ Lại là người như thế nào, không cần mẹ nói con cũng biết rồi phải không”.

Anh thật sự rất yêu Hạ Tiểu Nguyên, cho dù cô có hình bóng khác, cho dù anh có giận cô mà lạnh lùng, anh vẫn không thể phủ nhận điều mình yêu người con gái ấy quá nhiều. Anh vì muốn bảo vệ cô mà chấp nhận đính hôn cùng người mình không yêu, vì yêu cô mà chấp nhận không soi xét quan hệ nhập nhằng của người lớn, nhưng cô, lại vì điều đó mà quay lưng lại với tình cảm của bọn họ, tìm đến một vòng tay khác.

“Dì Hạ, dì có thể cho cháu gặp em ấy một lần được không?”

Trước sự năn nỉ của Hoàng Minh Vũ, mẹ Hạ suy nghĩ một lúc cuối cùng cũng đồng ý “Được, chiều nay, cậu đến địa chỉ này, rồi cậu sẽ được gặp con bé thôi”

Hạ Tiểu Nguyên ăn cơm xong thì cảm thấy con buồn ngủ ập tới, cô lên giường nằm ngả người xuống mà chẳng hề hay biết sự sắp đặt của mẹ mình thật hoàn hảo. Mục Thần mệt mỏi sau hai tư giờ không được ngủ, đôi mắt đỏ sọng, anh định trở về phòng ngủ thì bị mẹ Hạ gọi lại, bà đưa anh một ly sữa nóng kêu uống cho ấm bụng, anh gật đầu cảm ơn rồi uống một hơi cạn đến đáy.

Hoàng Minh Vũ bấm chuông trước căn hộ 403, địa chỉ mà dì An Nhã đã đưa cho anh lúc sáng, nhưng bấm mãi cũng chẳng có ai trả lời. Anh vẫn nắm thì vô cùng bất ngờ, cửa không có khóa, căn phòng rộng rãi thoáng mát trông vô cùng ấm cúng. Anh ngửi thấy được mùi hương sữa tắm trẻ em mà cô hay dùng, đã lâu lắm rồi, Hoàng Minh Vũ chẳng được hít hà cái hương thơm đó.

Cửa phòng hé mở, anh đầu đón nhìn vào bên trong, hình ảnh một nam một nữ nằm trên chiếc giường trắng tinh, họ dựa vào nhau ngủ trông vô cùng hạnh phúc. Anh đã tức giận muốn xông vào gọi cô dậy để hỏi cho ra nhẽ, nhưng lại không thể, anh lấy tư cách gì khi giờ đã là chồng của người khác. Hoàng Minh Vũ cố gắng để bản thân không được gục ngã, anh quay người bước đi không một lần quay lại nhìn căn phòng ấy.

Ngồi trong quán bar với tâm trạng buồn bã, anh say lướt lướt trước những đồng hồ chai ngổn ngang, miệng lầm bầm kêu tên cô trong tuyệt vọng. Cầm điện thoại gọi cho người con gái ấy, anh nói trong cơn say.

“Nguyên, tại sao lại đối xử với anh như vậy, tại sao lại làm anh đau đớn như thế này?”

“Nguyên, anh xin lỗi, xin lỗi vì đã không thể mang cho em hạnh phúc như lời hứa của chúng mình”

“Nguyên, đến gặp anh được không, anh rất nhớ em”

Mục Thần tỉnh dậy trước Hạ Tiểu Nguyên, anh giật mình khi nhìn thấy người nằm bên cạnh đang ngủ say, cố nhớ lại mình tại sao lại ngủ cùng cô, thì bất chợt dòng kí ức tua chậm ở ly sữa nóng của dì Hạ đưa cho hồi chiều. Mặc dù thắc mắc muốn hỏi, muốn vạch trần nhưng cuối cùng anh vẫn chọn im lặng, bởi vì anh biết, có thể vì lý do nào đó nên bà mới phải lợi dụng mình.

Hạ Tiểu Nguyên mở mắt ra đã là chín giờ, điện thoại báo có tin nhắn thoại, cô bấm lên nghe, bên kia là giọng nói say lè nhè của người đã bỏ rơi cô suốt ba tháng trời. Không hiểu động lực nào thúc đẩy cô nên đến tìm người đó nói chuyện cho ra nhẽ, Hạ Tiểu Nguyên bắt một chiếc taxi đến thẳng nhà anh, nơi đã cất bao kỉ niệm của bọn họ. Cô cũng muốn hỏi anh rằng, tại sao anh lại đột ngột kết hôn với người con gái ấy, tại sao.

Đứng ở ngoài nhìn vào bên trong, hai thân ảnh dây dưa cùng nhau làm chuyện xấu hổ trên chiếc ghế sofa mà nước mắt cô giàn dụa, trước mặt cô là cái gì thế kia. Cứ tưởng bọn họ gặp lại nhau sẽ giải thích, sẽ an ủi, sẽ xin lỗi đối phương, nhưng không phải. Cô tận mắt chứng kiến cảnh anh nằm trên người Lại Minh Nguyệt luân động, tiếng rên rỉ tiếng gầm nhẹ, mùi hoan ái khắp phòng. Anh, Hoàng Minh Vũ, ngày hôm nay, đã đập hết mọi hi vọng trong cô.

Huyền nhìn đứa bạn mà thấy thương, con bé ngày càng trở nên không còn sức sống nữa, khuôn mặt tĩnh lặng như nước mùa thu, không gợn sóng. Cô thấy thương cho Hạ Tiểu Nguyên rất nhiều, nên đã quyết định làm một chuyện vô cùng sai lầm, cho đến sáu năm sau khi gặp lại, cô vẫn chẳng dám ngẩng cao đầu mà đối mặt với đứa bạn thân hồi đại học.

“Nguyên, ăn chút gì đi nào, hôm nay tôi có nấu cháo hầm gà cho bà ấy. Phải ăn khỏe để cho con nuôi tôi lớn chứ, nó mà gầy bà biết tay tôi nha”

Lại Minh Nguyệt trở về nhà sớm hơn so với Hoàng Minh Vũ, đôi mắt tối sầm sầm hận khi nhìn thấy tờ giấy siêu âm thai trước cửa nhà, cái tên người bệnh khiến cô nhức nhối vô cùng “HẠ TIỂU NGUYÊN”. Bàn tay nắm chặt như muốn nghiền nát nó ra hàng trăm mảnh vụn, trong đầu là một toan tính độc ác không ngừng nghĩ. Lấy điện thoại, cô gọi về cho người cha cách cô nửa bán cầu để cầu xin sự giúp đỡ.

Lại Cung Nam vô cùng bất ngờ trước cuộc điện thoại của con gái về việc nhờ ông kêu Sawdust chế tạo một loại thuốc gây vô sinh, mặc dù thắc mắc nhưng tính khí con gái ông hiểu, nó làm vậy ắt sẽ có lý do của mình. Gật đồng ý trước yêu cầu của Lại Minh Nguyệt, Lại Cung Nam ra lệnh cho Sawdust chế tạo loại thuốc có một không hai này.

Sawdust là kẻ sát nhân biến thái được ông cứu ra khỏi nhà tù Calibe với mức án tử hình, nên hán tôn thờ Lại Cung Nam như đấng cứu thế của bản thân. Những việc gì được giao, hán đều làm rất tốt, nên khiến Lại Cung Nam vô cùng hài lòng với quyết định của mình. Ông nuôi những thành phần tội phạm khủng bố thế giới, với tham vọng lật đổ Cung Âu, thống trị thế giới mafia, một kẻ hoạch không thể tuyệt vời hơn nữa.

Diệp Mẫn trở về Việt nam đã được năm ngày, bà đang nấu ăn trong bếp để bồi bổ cho Lại Minh Nguyệt thì nghe thấy tiếng cô nũng nịu phía sau.

“Mẹ, mẹ nấu gì đó”

“mẹ nấu chút canh gà hầm bồ cho con, còn đây là canh baba cho thằng Vũ, hai đứa phải có đầy đủ dinh dưỡng và sức khỏe thì mới sinh cháu cho mẹ

được chứ”

Nghe đến từ “sinh cháu”, đôi mắt Lại Minh Nguyệt trở nên căm hận, độc ác, cô nhất quyết sẽ không bao giờ để đứa trẻ nghiệt chủng ấy được sinh ra, không bao giờ để gia tộc họ Hoàng biết được sự tồn tại của thứ nhơ nhớp đó.

“Mẹ, chiều nay mẹ hẹn Hạ Tiểu Nguyên nói chuyện rõ ràng với cô ấy được không. Anh vũ vẫn luôn đi tìm người con gái đó, không có chú ý gì đến con cả”

Diệp Mẫn gật đầu trước sự đề nghị của đứa con dâu mới, dù sao bây giờ Hoàng Minh Vũ và Lại Minh Nguyệt đã là vợ chồng trên danh nghĩa, việc nó đi tìm người cũ đây đưa cũng không phải điều hay ho gì cho cam.

Quán cà phê Mỹ An, Hạ Tiểu Nguyên nhìn mẹ Diệp, mở miệng hỏi nhỏ “Đi tìm cháu có chuyện gì sao”

“Nguyên này, đi không có ghét bỏ cháu hay gì cả, đi chỉ muốn nói với cháu một điều là, thằng Vũ giờ đã là người có vợ rồi, bọn cháu đừng qua lại nữa được hay không”

“Đi Mẫn, đi hiểu lắm rồi, bọn cháu cũng đã không còn liên lạc với nhau nữa, đi nói vậy oan cho cháu lắm. Cháu bây giờ sống rất tốt, không có làm phiền đến cuộc sống của đôi vợ chồng trẻ đâu. Mặc dù có không cam tâm, nhưng cháu cũng là một người biết an phận”, uống hết ly sữa nóng, Hạ Tiểu Nguyên cảm thấy đầu óc choáng váng, muốn đứng dậy đi về thì cơ thể không còn ý thức mà đổ rầm xuống.

Diệp Mẫn lo sợ con bé bị làm sao thì đúng lúc này Lại Minh Nguyệt có mặt, cô nói người đưa bà về trước, việc còn lại tự cô sẽ tự giải quyết. Đôi môi cong lên nụ cười hài lòng, chiếc ô tô chạy nhanh trên con đường cao tốc, rẽ vào một khu biệt thự to lớn cách nội thành một khoảng xa.

Hạ Tiểu Nguyên tỉnh dậy khi ai đó tạt nước lạnh vào mặt, cô rùng mình mở mắt thì sợ hãi không thôi. Căn phòng mùi sát trùng nồng nặc, mấy vị bác sĩ bịt khẩu trang đang đứng đó, theo bản năng cô ôm bụng che chở trong con hoang loạn. Lại Minh Nguyệt mặc chiếc váy màu đỏ cúp ngực tồn lên đường cong quyến rũ, đôi môi đỏ mọng nhấp nháy.

“Hạ Tiểu Nguyên, ông trời thật vô cùng ưu ái cho mày, mất đi Hoàng Minh Vũ, nhưng lại để một đứa bé âm thầm lớn nên, mày bảo tao phải làm sao đây”

“Không, tôi xin cô, Minh Nguyệt, đứa bé không có tội, nó cũng không phải của Hoàng Minh Vũ, nó là con tôi với người đàn ông khác, làm ơn, đừng như vậy”, Hạ Tiểu Nguyên quỳ xuống ôm chân cô ta mà cầu xin.

“Không phải, Hạ Tiểu Nguyên, mày dấu được ai chứ không thể dấu lại được Lại Minh Nguyệt tao, mày tưởng tao là con cóc chắt”, đập vào bụng cô, cô ta cười như kẻ điên loạn, quát lên

“Còn không mau tìm thuốc cho nó, tôi muốn đứa bé phải được lấy ra, nghe rõ không”

“Không, đừng mà, tôi xin cô, đừng làm như thế”, Hạ Tiểu Nguyên gào lên trong đau đớn, cô bắt lực trước sự kìm chặt của bốn tên bác sĩ chẳng thể đẩy dũa, từng cục máu cứ trôi ra khỏi cơ thể mình, cô gào lên trong đau đớn. Ngoài trời, sấm chớp nhấp nháy như nổi giận, cơn mưa cứ ngày một lớn dần, giông tố kéo đến khiến những cánh cửa kêu kêu kẹt.

Lại Minh Nguyệt nhìn hình hài đứa trẻ được sinh ra, cô nở nụ cười tàn nhẫn “Hạ Tiểu Nguyên, đến cuối cùng mày vẫn là kẻ thua cuộc, mày chẳng còn thứ gì cả ngoài cái thân xác tàn tạ này”.

Chiếc ô tô phanh kít lại trên đường cao tốc, trước đầu xe là một cô gái mặc chiếc váy màu trắng nằm gục trong cơn mưa, một người con trai xuống xe, anh ôm cô gái đó đi thẳng về nơi mình ở.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Sau hai tháng nằm trong bệnh viện, hôm nay Hạ Tiểu Nguyên chính thức không còn mang cái mác bệnh nhân nữa, mọi người trong gia đình đều vui vẻ đón cô trở về. Do bị tai nạn đột ngột, nên công việc Lăng Phong cũng đã giao cho người khác, Hạ Tiểu Nguyên bây giờ chính thức thất nghiệp với cái lý do không thể buồn cười hơn nữa là dưỡng bệnh của Hoàng Minh Vũ và Cung Lâm.

“Nguyên, bây giờ em vẫn còn chưa có khỏe lại, nên ở nhà thì tốt hơn. Ở nhà anh nuôi em, em cũng không cần phải đi làm nữa”, Hoàng Minh Vũ cầm chặt lấy tay Hạ Tiểu Nguyên, anh nhàn nhạt nói.

“Anh định để em thất nghiệp thật à, em tiêu hoang lắm đấy”

“Ừ, tiền của anh chỉ để cho em tiêu thôi, em muốn tiêu bao nhiêu cũng được hết”, anh nựng đôi má phính hồng của người con gái bên cạnh, đôi mắt nhìn cô tràn đầy yêu thương.

“Cung gia thiếu tiền đến nỗi con bé phải tiêu tiền nhà họ Hoàng các người chắc, với cả, cậu đừng nghĩ tôi sẽ bỏ qua cho cậu khi cậu chính là người gây ra cho nó nhiều đau khổ”. Cung Lâm nghe thấy điều đó thì nửa giận trong lòng bùng nổ. Đứa em gái của anh, chỉ cần mình anh yêu thương nó là đủ, không cần người khác phải bận lòng. Chẳng hiểu tại sao anh lại nhỏ nhen đến như thế nữa..

Vốn định phân bua với Hoàng Minh Vũ thêm chút nữa thì quản gia Triệu báo có người tìm Cung Lâm, vốn anh chẳng để ý đến điều đó nhưng khi ông cụ nghe thấy đó là một cô gái thì mắt sáng rực lên, chiếu cái nhìn chăm chăm khiến anh sồn gai ốc. Gì chứ bên ngoài anh là một tên tàn nhẫn máu lạnh, trong gia đình thì chẳng có địa vị gì hết, giống như ngay lúc này đây. Mẹ Cung cười đến sán lạn ra mở cửa, lúc sau bà dẫn vào nhà một người con gái, mà người đó chính là kẻ anh đã va phải hai tháng trước tại siêu thị.

Cung Lâm nhú mày hỏi họ, định quát lên với Hạ Băng thì bị cái nhìn quắc mắt của Hạ Tiểu Nguyên khiến anh im bật. Cô nhiệt tình kéo tay người con gái ấy ngồi xuống, tươi cười bắt chuyện.

“Cô gái, ngồi xuống đây này, đừng để ý đến anh ấy, tính khí anh ấy sáng nắng chiều mưa lắm”

Hạ Băng nhìn cái cách quan tâm của Cung Lâm giành cho Hạ Tiểu Nguyên mà lòng thấy khó chịu. Hai tháng nay cô luôn âm thầm dõi theo từng bước chân của người con trai thôi� ấy, đến khi giật mình nhận ra thì đã thành thói quen từ lúc nào không hay. Cô bắt đầu cảm thấy bản thân sinh ra những cảm xúc khác lạ, buồn vô cùng khi nhìn thấy ánh mắt anh chưa bao giờ dành cho cô cái nhìn từ tế.

“Không sao, tôi chỉ muốn đến trả lại anh ấy chiếc thẻ”, Hạ Băng lấy trong túi xách ra chiếc thẻ vàng mà Cung Lâm đã vất lại cho cô lúc ở siêu thị, nói là đền bù.

Hạ Tiểu Nguyên nhìn cô gái đang cúi đầu không dám ngẩng lên, trên người cô gái ấy mang một hương thơm dịu nhẹ khiến người bên cạnh không thể không để ý, khuôn mặt xinh đẹp như bông hoa mới nở đang e thẹn với ánh mặt trời. Bộ quần áo trên người cũng chẳng phải của những thương hiệu nổi tiếng, cô ấy, thật giống với Hoàng Minh Vũ.

“Thôi, đồ cũng đã trả, cháu xin phép cả nhà, cháu về ạ”, Hạ Băng luống cuống đứng bật dậy, đôi tay nắm chặt quai túi xách, cô định quay người bước ra ngoài thì bị mẹ Cung giữ lại.

“Cháu gái, ở đây dùng cơm với gia đình, dù sao cháu cũng là người bạn khác giới đầu tiên của A Lâm, không thể tiếp đãi qua loa như thế được”

“Con mới không phải bạn của cô ta, mẹ, mẹ nghĩ con sẽ ưa thích một người con gái thô lỗ như thế này sao. Ít ra cũng phải được như em gái con này, không thì con chẳng thèm lấy vợ đâu”, Cung Lâm bước lên phòng buông từng lời nói vô tâm khiến ai đó như bị bóp nghẹt thở

“Cung Lâm, con còn dám mở miệng ra nói những câu như thế, có tin mẹ tống cổ con ra ngoài không hả”, mẹ Cung giậm chân, mặt đỏ bừng tức giận chửi anh nhìn cậu cứu sang chồng” Kia anh, anh xem con trai anh kia”.

Ba Cung không nghĩ mình sẽ bị lôi vào cuộc cãi vã trẻ con của hai người này, ông chỉ em hèm một tiếng cho có lệ xong nói như muốn quát con trai, để lấy lòng vợ.

“Thằng nghịch tử, hai mươi chín tuổi đầu rồi mà không biết ăn nói tử tế với một cô gái hả, thật làm mất mặt Cung gia nhà chúng ta”.

Mẹ Hạ này giờ ngồi một góc im lặng quan sát Hạ Băng, tâm trạng bà bồn chồn thấp thỏm không thôi, trong đầu luôn suy nghĩ những chuyện hoang đường, bà vô thức hỏi cô gái.

“Cháu chắc cũng bằng tuổi con gái cô thôi nhỉ, nó năm nay 26 tuổi rồi, tháng tám là sinh nhật nó”

“Cháu cũng hai sáu rồi cô ạ, cũng sinh tháng tám luôn, trùng hợp thật đấy”, Hạ Băng cười trả lời mẹ Hạ.

Ngày hôm đó, cô được giữ lại ở nhà họ Cung dùng bữa, ai cũng nhiệt tình tiếp đón chỉ trừ Cung Lâm, anh cảm thấy cô gái này cực phiền não.

Diệp Mẫn gõ cửa thư phòng của ba mình, bà muốn hỏi Diệp lão gia cho ra nhẽ vì sao năm đó ông lại cho người giết đứa con của Hoàng Chấn Khang khi đứa trẻ vừa mới được sinh ra.

“Ba, con có chuyện muốn hỏi”

“Ta rất mệt mỏi hiện tại không muốn trả lời bất cứ thứ gì cả”, Ba Diệp chống gậy quay ra ngoài.

“Ba, tại sao năm đó ba lại cho người giết đứa con của An Nhã, đứa trẻ đó còn sống không ba”

“Con ăn nói hồ đồ cái gì vậy hả, ba làm sao biết được người tên An Nhã là ai”

“Có thật ba không biết không hả, người bác sĩ đỡ đẻ cho An Nhã năm đó tên Trần Lâm, con đã gặp ông ấy rồi. Ba còn định dấu con đến bao giờ nữa hả”, Diệp Mẫn cố gắng lấy giọng bình tĩnh nhất chất vấn ba của mình.

Diệp lão gia đã ngoài bảy mươi tuổi, đôi tay run run nắm chặt chiếc gậy ba toong, ông gõ xuống nền nhà tức giận.

“Ta làm tất cả cũng vì con, con còn trách ta cái gì nữa hả. Đứa bé đó nếu tồn tại thì con nghĩ con còn có thể ngồi ở vị trí Hoàng Phu Nhân suốt ngàn ấy

năm sao,con nghĩ Diệp Thị sẽ được lớn mạnh như thế này sao”

“Nhưng đó là em của Minh Vũ,ba,nó cũng là con gái của Chấn Khang mà”.

Diệp lão tức giận tát con gái,ông ra lệnh cho người nốt bà lại,một phút cũng không được bước ra khỏi nhà.Cái sự thật ông dấu diếm ba mươi năm, sao có thể để người khác nắm thóp uy hiếp.Tên Trần Lâm không biết an phận đó,không nên giữ lại thì tốt hơn.

Hoàng Chấn Khang đang làm tại công ty thì nhận được bưu phẩm,bên trong không ghi là ai gửi, chỉ có một quyển bệnh án sinh đẻ của An Nhã năm đó và một tờ giấy kèm dòng chữ “Đưa con của An Nhã và ông khả năng vẫn còn sống,hãy tìm người bác sĩ tên Trần Lâm năm đó đỡ sinh cho cô ấy,người đó được thuê để mang đứa trẻ đi”.Ông đứng bật dậy lao ra ngoài, điem đến chính là biệt thự của Cung gia.

Hoàng Minh Vũ đang cùng Hạ Tiểu Nguyên đứng hứng ánh mặt trời sớm mai thì thấy ba Hoàng tất tả chạy vào,trong sắc mặt ông tẻ đến mức khó khăn.Hạ Tiểu Nguyên đỡ lấy ông,ánh mắt thì lờ người con trai đang đứng im bất động kia.

“Nguyên, mẹ cháu có ở đây không, chú muốn gặp bà ấy một chút thôi”

“Mẹ cháu....mẹ,chú Hoàng muốn gặp người này”,Hạ Tiểu Nguyên định trả lời Hoàng Chấn Khang thì bắt gặp mẹ Hạ cùng ba Hạ Vân sánh bước cùng nhau ra ngoài.

“An Nhã,tôi có chuyện muốn nói với à,chuyện vô cùng quan trọng”,ông gấp gấp nói

“Hoàng Chấn Khang, tôi đã nói với ông rất nhiều lần rồi,gữa chúng ta không còn gì để nói cả,ông về đi”,mẹ Hạ tuyệt tình buông lời tàn nhẫn.

“An Nhã,đứa bé vẫn còn sống, con của tôi với bà vẫn còn sống “

Mẹ Hạ sững người quay ngoắt lại nhìn chằm chằm vào Hoàng Chấn Khang, đôi mắt bà đỏ hoe khi nghe thấy điều đó,tún lẩy cánh tay người đàn ông ấy,bà hỏi dồn dập trong tiếng nghẹn.

“Ông nói sao,nó vẫn còn sống, nó ở đâu,hiện tại nó ở đâu rồi “

“Tôi không biết, có người đưa cho tôi một tập hồ sơ,kêu tôi đi tìm người bác sĩ đỡ cho bà năm đó.Đứa trẻ sinh ra vẫn còn sống,nhưng đã bị họ tiêm thuốc mê rồi nói là chết.Người đó nói với tôi nếu không đi tìm tên bác sĩ đó,hắn sẽ bị người khác giết chết,chúng ta không còn nhiều thời gian đâu”.

Với sự giúp đỡ của gia tộc Cung Âu,bọn họ cuối cùng cũng tìm được người tên Trần Lâm,ông ta hiện tại đang là viện trưởng bệnh viện K Hà Nội.Người đàn ông tóc đã hoa râm,ánh mắt ân hận khi nhớ lại cái đêm của hai mươi sáu năm trước,có một người đàn ông trông vô cùng cao quý đưa cho ông một số tiền là năm trăm triệu, nói ông chỉ cần giết chết đứa trẻ được sinh ra bởi sản phụ tên An Nhã thì sẽ được nhận thêm năm trăm triệu nữa là tròn một tỷ.Người đó còn hứa sẽ giúp ông trở thành viện trưởng của một bệnh viện lớn trên Hà Nội.Nhưng khi đứa bé được sinh ra,dây rốn quấn quanh cổ khiến con bé tím ngắt người lại,lúc đó ông nảy sinh lòng tham nên đã nói với sản phụ là đã tử vong và bỏ luôn nó ra ngoài.Khi bỏ ra qua phòng lấy mẫu xét nghiệm tình trùng,ông có vô tình gặp một đôi vợ chồng hiếm muộn, họ hỏi ông về bố mẹ đứa trẻ trên tay,lúc ấy ông chỉ kịp giao cho bọn họ nói là bị bỏ rơi rồi đi luôn,không quay người lại.

“Tôi cứ nghĩ chuyện đó sẽ im lặng mãi mãi cho đến hôm trước, có một người phụ nữ đến tìm tôi khóc lóc van xin,nói đứa trẻ đó là con của chồng bà ấy”

“Là người này đúng không “,nói rồi Hoàng Chấn Khang lôi ra hình ảnh của Diệp Mẫn

“Đúng rồi, chính là người phụ nữ này,tôi chỉ nhớ đứa trẻ có một nốt ruồi son sau mang tai bên phải “,Trần Lâm cố gắng nghĩ lại.

“Cô gái đến nhà ta tên Hạ Băng đó cũng có nốt ruồi nơi phía sau tai phải,chẳng nhẽ...”,Cung Lâm nhú mày lên tiếng, tất nhiên không tự dưng anh nói đến người con gái đó,bởi vì mỗi lần gặp nhau Hạ Tiểu Nguyên đều kêu cô ta vô cùng giống Hoàng Minh Vũ.

Trở về Anh,mẹ Hạ run rẩy khi nhìn thấy Hạ Băng đang ngồi cạnh Hạ Tiểu Nguyên nói chuyện,bây giờ hai đứa trở thành bạn của nhau rồi.Bà rất muốn gọi tên con gái,nhưng lại lo sợ,con bé hận bà không biết đến sự tồn tại của nó suốt gần ba mươi năm qua.Hoàng Minh Vũ không bài xích với việc tự dưng xuất hiện một người em gái cùng cha khác mẹ,anh chỉ thấy thương cho mẹ mình.Hai tháng không liên lạc,ba cũng không quan tâm,lúc này nhìn thấy ông cùng đi An Nhã tìm lại được đứa con của mình, lòng anh thật khó chịu không thích ứng nổi.

“Ba,người còn tình cảm với mẹ không “

“Vũ,ba biết là con hận ba,ba cũng có lỗi với mẹ của con nhiều. Thật sự ba là một thằng đàn ông tồi tệ nhất trên đời này, ba không xứng đáng được mẹ con hi sinh vì ba nhiều như thế”,Hoàng Chấn Khang rít một hơi thuốc rồi nhả ra những làn khói trắng,ánh mắt ông mông lung đượm buồn.

“Nếu ba không cho mẹ được sự quan tâm của mình, thì hãy dứt khoát với mẹ đi.Mẹ còn trẻ,vẫn có thể tìm được một bờ vai khác để nương tựa”

Hoàng Minh Vũ xoay người đi vào trong,bỏ mặc người đàn ông đang nhìn xa xăm mà buồn bã ấy.Ông không biết cảm xúc trong người bây giờ là gì,ba mươi năm sống chung,lần cảm động nhất mà Diệp Mẫn làm cho ông là giúp ông tìm lại đứa con gái tưởng chừng đã chết ấy.

Hạ Băng từ khi biết được mình chính là con gái của chủ tịch tập đoàn AT khiến cô không thể thích ứng nổi hai mươi sáu năm cuộc đời.Cô sống cùng ba mẹ trong một trang trại ở ngoại ô xa xôi,một nhà ba người vô cùng hạnh phúc.Chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày cô biết đó chẳng phải ba mẹ ruột của mình.Sự thật đến quá nhanh khiến cho Hạ Băng và Hạ Tiểu Nguyên không thể thích ứng kịp,cứ giống như một giấc mơ vậy.

Tại Diệp Gia, Diệp Lão khuôn mặt tức giận nhìn đám vệ sĩ đang cúi đầu một hàng mà phẫn nộ, chiếc ly trà bị ông cầm đập tan xuống dưới đất, nước bắn tung tóe ra ngoài.

“Một lũ ăn hại vô dụng, chỉ có một tên viện trưởng còn con không bản lĩnh mà cũng không tìm ra được, nuôi chi thêm tốn cơm tốn gạo”.

“Lão gia, bọn tôi không dám đụng tay vào vì người của Cung gia ở đó”, một tên vệ sĩ lên tiếng.

“Cung gia sao, từ lúc nào Cung gia lại tham gia vào những chuyện không liên quan tới mình như thế. Được rồi, các người mau lui xuống dưới hết đi, chuyện này coi như xong, không cần phải tìm tên kia nữa. Ta tự có cách giải quyết của mình”. Mở cửa phòng của con gái, Diệp Lão mái tóc hoa râm cả đầu nhìn con mà đau xót cho số phận hẩm hiu của Diệp Mẫn.

Hôm nay là ngày Hạ Vân và vợ trở về Việt Nam sau một khoảng thời gian dài rời đi, Hạ Tiểu Nguyên cùng Minh Vũ cũng trở về cùng với họ, mọi sự thật không ai tiết lộ gì đến tai ông nội. Cô trở về quê nhà sau sáu năm dòng dã nơi xứ người, trở về với đời chề năm nào, trở về với những kỉ niệm của Hoàng Minh Vũ và mình. Hạ Băng và Cung Lãm vẫn như thế, gặp nhau là không ưa nhưng ai cũng nhìn ra cô gái kia quyết tâm cura đồ tăng băng nhà họ Cung. Đối với Cung Lãm mà nói thì đó là một tin tức vô cùng hoang đường và điên khùng, đặc biệt hơn nữa là tất cả mọi người lớn nhỏ trong Cung gia đều ủng hộ hết mình, khiến Cung Lãm phải trốn tránh sự dầy vò bằng cách bay đi Châu Phi để đàm phán vũ khí.

Đặt chân xuống sân bay Nội Bài, Hạ Tiểu Nguyên nhìn cảnh vật xung quanh sau sáu năm qua, đường bay cũng đã mở rộng hơn, từng hàng ghế chờ, từng khu cửa hàng cũng mọc lên như nấm Việt Nam đang càng ngày phát triển cô tin cứ đà này chỉ khoảng mười năm nữa, cuộc sống của những người nghèo ở nước nông nghiệp này sẽ ổn định.

“Đi thôi Nguyên, xe đang đợi rồi”, Hoàng Minh Vũ nắm tay kéo cô đi thẳng về phía chiếc xe BMW đang đỗ ở bên kia đường.

Mục Thần hôm nay nhận đi công tác ở bên Pháp, sau sáu năm, cuối cùng anh cũng đã được gặp lại hình ảnh người con gái đã từng một thời làm anh điên đảo. Cô bây giờ đã lớn, không còn là một cô gái hồn nhiên bông bột của tuổi trẻ nữa, đi bên cạnh cô là chàng trai Minh Vũ năm đó. Cuối cùng thì bọn họ cũng được trở về với nhau, cuối cùng anh cũng đã được trông thấy nụ cười hạnh phúc của người con gái anh đem lòng yêu thương suốt bảy năm trời. Máy bay cất cánh lên bầu trời cao, mang theo tình yêu của anh đi về một phương trời xa xôi khác.

Hoàng Minh Vũ và Hạ Tiểu Nguyên về đến cổng làng, cây đa vẫn còn đó, nhưng chiếc cổng màu vàng ó ngày xưa đã không còn. Thay vào đó bây giờ là một chiếc cổng mới to đùng màu xanh, bên trên có căng một dải đỏ nông thôn mới. Quê cô bây giờ đã không còn nhìn thấy những mái nhà lợp ngói nữa, những con đường đã được đổ bê tông cốt pha mở rộng, từng khu công nghiệp cứ mọc lên tạo công ăn việc làm cho người dân nơi đây. Đời chề vẫn thế, vẫn xanh mướt trải dài khắp mệnh mông, du khách về đây ngàng càng nhiều.

“Quê mình thay đổi nhiều quá, mới có sáu năm trôi qua, mà thôn mình đã phát triển như vậy rồi. Cuộc sống người dân cải thiện, không còn khó khăn nữa”

“Ông nội”, Hạ Tiểu Nguyên chạy ù vào trong sân nhà, trên chiếc phản gỗ ngày nào, ông vẫn mái tóc tạc ngồi đó.

“Nguyên..con bé Nguyên về rồi sao. Đâu, lại đây ông xem nào, sao bây giờ mới chịu về chứ hả, nói đi là đi biệt tích mấy năm trời”.

“Ông nội, cháu xin lỗi vì đi không lời từ biệt, ông nhìn xem, cháu dẫn ai về đây này. Là Minh Vũ ấy, ông còn nhớ anh ấy không”

“Nhớ chứ, thằng bé ngày xưa ăn tết nhà ta chứ gì, thế bao giờ chúng bay định kết hôn sinh con cho ông già này bé chất đây hả”

“Ông nội yên tâm, bọn cháu cũng sắp kết hôn rồi, ông phải khỏe mạnh để chúc phúc cho bọn cháu ông nhé”, Hoàng Minh Vũ cầm tay ông thủ thỉ.

Hạ Vân cùng vợ hạnh phúc nhìn cái kết cho cả gia đình, ông không cần quan tâm con bé là con ai, chỉ cần những lúc như thế này, gia đình sum họp bên nhau đầm ấm, như thế là quá mãn nguyện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Là Yêu Thôi ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.